1.10 திட்டமிட்ட பொருளாதர வளர்ச்சி
(PLANNED ECONOMIC DEVELOPMENT)

இந்தியா போன்ற வளர்ந்து வரும் நாடுகளில் காணப்படும் வறுமையை நீக்கி நாட்டு வருமானம் மற்றும் தலா வருமானத்தை உயர்த்தவும் மக்களிடையே உள்ள ஏற்றத் தாழ்வுகளை குறைத்து முழுமையான வளர்ச்சியை அடையவும் பொருளாதரத் திட்டமிடுதல் இன்றியமையாதது. திட்டமிடுதல் என்பது கிடைக்கும் மூலவளங்களை நெறியாகப் பயன்படுத்துவதைக் குறிக்கும். கிடைப்பருமை மிக்க இந்த மூலவளங்களை நல்ல முறையில் ஒதுக்கீடு செய்து அடையவேண்டிய இலக்குகளை அடையும் செயல் முறையே திட்டமிடல் எனப்படும்.

நாட்டு மக்களின் பொது நலனும், நாட்டு வருமானமும், தனி ஆள் வருமானமும் (Percapita income) தொடர்ந்து பெருகிக் கொண்டே செல்லும் போக்கை பொருளாதர வளர்ச்சியைப் பெறவேண்டுமென்பது எல்லா நாடுகளுக்குமுள்ள பொதுவான குறிக்கோள் ஆகும். பல தனியார் அமைப்பைக் கொண்ட நாடுகள் அரசாங்கத்தின் தலையிடாக் கொள்கையால் பொருளாதார வளர்ச்சியைப் பெற்றன. ஆனால் இந்த முறையிலான பொருளாதார வளர்ச்சியில், செல்வ வருமானப் பங்கீட்டில் ஏற்றத்தாழ்வு, விலை மாற்றங்கள், வேலையில்லாப் பிரச்சனை ஆகிய நிலைகள் தொடர்ந்து நீடித்து வந்தன. இது ஒரு குறையாகவே இருந்து வந்தது. இந்த குறைகளைப் போக்கி 'உற்பத்திப் பெருக்கத்தையும், சீரான பகிர்வையும் பெறுவதற்காகத் திட்டமிடல் முறையே உலக நாடுகளுள் பல ஏற்றுக் கொண்டு செயல்படுத்தி வருகின்றன'. அப்படிப்பட்ட நாடுகளில் இந்தியாவும் ஒன்று ஆகும்.

இந்தியாவில் திட்டமிடுதலின் தோற்றம் :

இந்தியா விடுதலை அடைவதற்கு முன்பே திட்டமிடலின் தேவை உணரப்பட்டது. தாதாபாய் நௌரோஜி, இரானடே, தத் போன்ற அறிஞர்கள் நாட்டின் சமூகப் பொருளாதாரப் பிரச்சனைகளைப் பற்றி ஆராய்ந்து எழுதி வந்தார்கள். 1934-ல் பொருளியல் அறிஞரான M. விசுவேசுவரைய்யா என்பவர் 'இந்தியாவிற்கான திட்டமிட்ட பொருளாதாரம்' என்ற தனது நூலில் இந்தியாவிற்கான பத்து ஆண்டுத் திட்டத்தை உருவாக்கி விளக்கியிருந்தார். அதுமுதல் திட்டமிட்ட பொருளாதார வளர்ச்சிக்கான இன்றியமையாமை உணரப்பட்டது. 1943-ல் பம்பாயைச் சேர்ந்த எட்டு தொழிலதிபர்கள் ஒரு 15 ஆண்டு காலத்திட்டத்தைத் தயாரித்தார்கள். அதன்படி 15 ஆண்டுகளுக்குள் தலாவருமானத்தை இரட்டிப்பாக்கவும், நாட்டு வருமானத்தை மும்மடங்காக்கவும் முயற்சி எடுக்கப்பட்டது. இதற்கு 'பம்பாய் திட்டம்' என்று பெயர் . இதே காலத்தில் M.N. ராய் என்பவர் 'மக்களின் திட்டம்' என்று அழைக்கப்பட்ட ஒரு பத்து ஆண்டுத் திட்டத்தைத் தயாரித்தார். இது வேளாண்மை மற்றும் தொழிற்துறை உற்பத்தியை அதிகரிப்பதில் அக்கறை காட்டியது.

இந்திய ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் :

இந்தியா விடுதலையடைந்தபின், 1950, மார்ச்சில் ஜவகர்லால் நேருவின் தலைமையில் ஒரு 'திட்டக்குழு' அமைக்கப்பட்டது. நாட்டின் வளங்களை முழுமையாகவும், செம்மையாகவும் பயன்படுத்த ஒரு திட்டத்தைத் தயாரிப்பதுவே இக்குழுவின் குறிக்கோளாக இருந்தது. அதன்படி பல ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் உருவாயின. இந்திய ஐந்தாண்டுத் திட்டமானது 'மக்களாட்சி முறைத் திட்டமாகும்'. ஏனெனில் திட்டம் வகுப்பதிலும், நிறைவேற்றுவதிலும், மக்களின் கருத்துக்களும் உதவியும் பெற முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுகிறது. மேலும் இந்தியத் திட்டமானது 'நாடு தழுவிய திட்டமன்று'. இந்திய பொருளாதாரத்தின் எல்லாத் துறைகளுக்கும் கூட்டாகத் திட்டங்கள் இயற்றப்படுவதில்லை. பொதுத்துறைக்கு மட்டுமே திட்டம் வரையப்பட்டு செயல்படுத்தப் படுகிறது.

இந்திய திட்டமானது ஒரு 'சமத்துவ திட்ட'மாகும். வாழ்வில் வருமானமும் குறைந்த பெரும்பான்மையான குடிமக்களுக்குத் திட்டத்தின் பயன்கள் கிடைக்க வேண்டும். எல்லா மக்களின் வாழ்க்கைத் தரமும் உயர வேண்டும். செல்வ, வருமான ஏற்றத்தாழ்வுகள் குறைய வேண்டும் என்பன போன்ற பல சமத்துவ இயல்புகள் இந்திய ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களில் உள்ளார்ந்திருக்கின்றன.

திட்ட அமைப்பு :

திட்டமிடுவதற்கு அடிப்படை புள்ளி விபரங்களே! இந்த புள்ளி விபரங்களைத் திரட்டுவதற்காக இந்தியாவில் பல அமைப்புகள் உள்ளன. மத்திய புள்ளி விபரக்கழகம் (Central Statistical Organization), தேசியத் திட்டக் குழுவின் திட்ட ஆராய்ச்சிக்குழு (Research Programme Committee of National Planning Commission) மைய நீர் மின்சாரக்குழு (Central water and Power Commission) போன்ற குழுக்கள் மூலமாக எல்லா வகையான அடிப்படைப் புள்ளி விபரங்கள் திரட்டப்படுகின்றன. இந்தப்புள்ளி விபரங்களின் அடிப்படையிலேயே எதிர்பார்க்கப்படும் மக்கள் பெருக்கம், உற்பத்தி பெருக்க வீதம், விரும்பப்படும் வளர்ச்சி வீதம், திட்டத்தில் சிறப்பிடம் கொடுக்கப்படத்தக்கவை, பொருளாதார வளர்ச்சியின் போக்கு போன்றவற்றைக் கருத்தில் கொண்டு திட்டங்கள் வரைகின்றனர். நிதிமூலவளங்கள், பருப்பொருள் சார்ந்த மூலவளங்கள் (Physical resources) ஆகியவற்றின் இருப்பு, எதிர்பார்க்கப்படும் அளவு, காலம் ஆகியவற்றைக் கருத்திற்கொண்டு திட்டத்தின் முக்கியமான நோக்கங்களும், இலக்குகளும் வரையறுக்கப் படுகின்றன.

முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் : 1951-56

இந்தியா சுதந்திரமடைந்தபோது மிகவும் மோசமான பொருளாதார நிலையிலிருந்தது. பாகிஸ்தான் பிரிவினையால் செழிப்பு மிக்க வேளாண்மை விளைபொருள் நிலங்கள் யாவும் பாகிஸ்தான் நாட்டைச் சார்ந்து விட்டன. அத்துடன் அந்த நாட்டிலிருந்து ஏராளமான அகதிகள் இந்தியாவுக்குள் வந்து கொண்டிருந்தனர். எனவே வளர்ச்சிக்கு அடிப்படைத் தேவையான சமுதாய, பொருளாதார பின்னமைப்புகளைத் தோற்றுவித்தல், அகதிகள் புனர்வாழ்வு, உணவுப் பிரச்சனைகளைத் தீர்த்தல், உள்ளமைப்பு வசதிகளை அதிகரித்தல் ஆகியவையே முதலாம் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் நோக்கங்களாகும்.

முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் திட்ட வடிவத்தின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்படவில்லையென்றாலும், அதில் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கும் கருத்துக்களை ஆராயும்போது 'ஏரோடு-தோமர்' (Herrod-Domar model) அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது என்பது பொருளியல் வல்லுநர்களின் கருத்து:

ஏரோடு-தோமர் பொருளாதார வளர்ச்சிக் கோட்டின் அடிப்படையில், முதலீட்டிற்கும், வெளியீட்டிற்கும் இடையில் காணப்படும் 'கட்டுமானக் காலம்' (Gestation lag) இரண்டு ஆண்டுகள் எனவும், திட்டகால சேமிப்பு வீதம் 5% லிருந்து 6% வரை உயரவும் எனவும், மூலதன வெளியீட்டு வீதம் (Capital Output ratio) *3:1* ஆகப் பெருகி, பொருளாதார வளர்ச்சி ஆண்டொன்றுக்கு 2% முதல் 2¼ % வரை பெருகும்

என்றும் 'இந்திய மையத் திட்டக்குழு' மதிப்பிட்டது. இவைகளையே முதலாம் ஐந்தாண்டுத் திட்டகாலத்தின் பலனாக எதிர்பார்த்தது.

முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் பொதுத்துறை 1960 கோடி ரூபாய் முதலீடும், தனியார் துறைகள் 1800 கோடி ரூபாய் முதலீடும் செய்தன. இத்திட்டத்தில் விவசாயம் முன்னுரிமை பெற்றது. சமூக கூட்டமைப்பை உருவாக்குதல் அடுத்த உரிமை பெற்றது. நாடு முழுவதும் வேளாண்மைத் திறனை வளர்க்கவும், வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தவும் சமூக நலத்திட்டங்கள் செயலுருப் பெற்றன. முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் வெற்றிகரமாக நடந்து முடிந்தது. உணவு உற்பத்தியின் இலக்கு 61.6 மில்லியன் டன்கள். ஆனால் அடைந்தது 65.8 மில்லியன் டன் ஆகும். நாட்டு வருமான உயர்வு இலக்கு 11% என்றாலும் கைகூடியது 18% ஆகும். இதனால் அடுத்த திட்டங்களுக்கு நல்ல ஊக்கம் கிடைத்தது.

இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் : 1956-61

இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட படிவத்தை 'மகலனோபிஸ்' (Mahalanobis) என்பவர் உருவாக்கினார். அவர் 1952-ல் தனது 'கணக்கு திட்ட படிவத்தை' வெளியிட்டார். நான்கு துறைத்திட்ட படிவம்' (Four Sector Model) ஒன்றை அமைத்து ஒவ்வொரு துறைக்கும் அதிக அளவு எவ்வளவு தொகையை ஒதுக்க வேண்டுமென்றும். ஒவ்வொரு துறையும் எவ்வளவு வருமானத்தையும் வேலையையும் தோற்றுவிக்கும் என்றும் கணக்கிட்டுக் குறிப்பிட்டார்.

இரண்டாவது திட்டத்தின் நோக்கம் முதல் திட்டத்திலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டது விரைந்த தொழில் மயமாக்கலுக்குத் தளம் அமைக்க முடிவு செய்யப்பட்டது. ''கனரகப் பொருள் உற்பத்தியில் பெருமளவு முதலீடு செய்தால் வேலை வாய்ப்புகள் பெருகும் ; பல தொழிலாளர்கள் வேலை பெறுவார்கள். முன்னேற்ற விளைவுகள் தாமாக மக்களைச் சென்றடையும் என்பது பேராசிரியர் மகலநோபிசு அவர்களின் எண்ணமாகும். இத்திட்டத்தில் அரசாங்கம் 4800 கோடி ரூபாயும், தனியார் நிறுவனங்கள் 3100 கோடி ரூபாயும் முதலீடு செய்தன. இத் திட்டகாலத்தில் நட்பு நாடுகளிடம் கடன் பெற்று, பிலாய், ரூர்கேலா, துர்காபூர் ஆகிய இடங்களில் இரும்பு எஃகு தொழிற்சாலைகள் அமைக்கப்பட்டன. செய்தித் தொடர்பிலும் போக்குவரத்திலும் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது. எட்டு மில்லியன் புதிய வேலைவாய்ப்புகள் உருவாக்கப்பட்டன. கப்பல் கட்டும் தொழிற்சாலை ஒன்று புதிதாக உருவாகியது. கப்பல் ஏற்றுமதியும் இரண்டு மடங்கானது. அஞ்சலகங்களும், தொலைபேசி அலுவலகங்களும் இரண்டு மடங்கு உயர்ந்தன.

மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் : 1961-66

மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்கென ஒரு தனித் திட்டப்படிவம் பயன்படுத்தப்படவில்லை. என்றாலும் மகலனோபிசின் நான்கு துறைத் திட்டப்படிவம்' (Demonstration Planning Model) சக்கரவர்த்தி என்பவரின் திட்டப்படிவம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் இத்திட்டம் வரையப்பட்டது.

தற்சார்பும், தன்னாக்கத்திறனும் கொண்ட சமுதாயத்தை உருவாக்குவது, சமூகத்தின் அனைத்து பிரிவு மக்களுக்கும் வாய்ப்பளித்து அவர்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவது, திட்டங்களின் நிதியாக்கத்தில் அயல்நாட்டு உதவியின் பங்கினைக் குறைக்க ஏற்றுமதிகளை அதிகரிப்பது, தொழில்நுட்ப மற்றும் அறிவியல் கல்வியை வளரச் செய்து மனித வளத்தை மேம்படுத்துவது, வளரும் மக்கள் தொகைக்கு ஏற்ப போதுமான உணவு உற்பத்தி செய்தல், இந்தியாவின் ஆதாரத் தொழில்களான எஃகு, எரிபொருள், மின்சக்தி, இராசயனப் பொருட்களின் உற்பத்தி இவற்றை விரிவுபடுத்துதல் ஆகியவை மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் நோக்கங்களாக அமைந்தன. இத்திட்டத்தின் மொத்த செலவு 12,767 கோடி ரூபாய் ஆகும்.

ஆனால் திட்டகால, இறுதியில் ஆண்டு நாட்டு வருமான உயர்வு விகிதம் எதிர்பார்க்கப்பட்ட 5% அளவுக்கு உயரவில்லை. உணவு உற்பத்தி ஆண்டொன்றுக்கு 2%ம் (இலக்கு 6%) சராசரி தொழில் உற்பத்தி 5.7% (இலக்கு 14%)முமே உயர்ந்தது. இவ்வாறு தற்சார்பு நோக்கத்தை அடைய முடியாமல் போய்விட்டது. இதற்கு முக்கியக் காரணம் 1962-ல் சீனாவுடனும், 1965-ல் பாகிஸ்தானுடன் ஏற்பட்ட போர்களே காரணம். இவற்றுடன் நாட்டில் ஏற்பட்ட வறட்சியினாலும் பெருமளவிற்கு உணவுப்பற்றாக்குறையும், பணவீக்கமும் ஏற்பட்டன. மொத்தத்தில் மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் முன்னேற்றத்திட்டமாக அமையவில்லை. இத்திட்ட காலத்தின் கடைசி ஆண்டுகளில் மேலும் பல இன்னல்கள் ஏற்பட்டதால் நான்காம் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் தள்ளி வைக்கப்பட்டது.

ஆண்டுத்திட்டங்கள் : 1966-'67, 1967-'68, 1968-'69.

மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்தில் எதிர்பார்த்த வெற்றி கிடைக்கவில்லை. திட்டங்கள் மீது மக்களிடமிருந்த நம்பிக்கை குறைந்தது. மேலும் அப்போது சீனாவுடன் 1962-லும், பாகிஸ்தானுடன் 1965-லும் போரிட்டதால் விலைவாசி உயர்ந்தது. செலுத்திநிலையில் சிக்கல் ஏற்பட்டு தேசிய பொருளாதரத்தில் ஒரு நிலையற்ற சூழ்நிலை உருவாக்கப்பட்டது. இதனால் நான்காம் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை பெரிய அளவில் தீட்டி செயல்படுத்த முடியவில்லை. எனவே ஒவ்வொரு ஆண்டின் தேவைக்கேற்ப ஆண்டு தோறும் திட்டத்தை தீட்ட அரசு

தீர்மானித்தது. நான்காம் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் முழுவடிவம் பெற்று செயல்படுத்தப்படும் வரை மூன்று ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களை அரசு நிறைவேற்றியது.

1966-'97 ஆண்டுத் திட்டத்தில் வளர்ச்சிப் பணிகளுக்காக 1221 கோடி ரூபாய் செலவிடப்பட்டது. ஆனால் பொருளாதாரநிலை மறுமலர்ச்சி பெறவில்லை. உணவுப் பொருட்களின் விலை உயர்ந்தது எனவே அதிகமாக உணவுப் பொருட்கள் இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. 1967-'68-ம் ஆண்டுத் திட்டத்தில் 2,205 கோடி ரூபாய் செலவிடப்பட்டது இந்த திட்டகாலத்தில் நாட்டு வருவாய் 8.97 சதவீதம் உயர்ந்தது வேளாண்மையில் வளர்ச்சி காணப்பட்டது. விலைவாசி கட்டுப்படுத்தப் பட்டது. செலுத்து நிலையில் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது. ஏற்றுமதி 3.1 சதவீதம் உயர்ந்தது. 1968-69-ம் ஆண்டுத் திட்டத்தில் 2,337 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டது. இந்த ஆண்டில் பொருளாதாரம் மேலும் வளர்ச்சியடைந்தது. உணவு தானியங்களின் விலை 9.5 சதவீதம் குறைந்தது. 3.5 மில்லியன் டன் உணவு தானியம் இருப்பு வைக்க முடிந்தது ஏற்றுமதி 17.5 சதவீதம் கூடியது.

நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் : 1969-'74

நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் புகழ்பெற்ற பொருளியல் அறிஞரான பேராசிரியர் டி.ஆர். காட்கில் தலைமையில் உருவாக்கப் பட்டது. இவர் திட்டக்குழுவின் துணைத்தலைவராக இருந்தார். திட்டக் குழுவின் தலைவர் இந்தியப் பிரதமர் ஆவார். நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் முக்கிய நோக்கம் மக்கள் நலனைப் பாதிக்காத அளவில் தேசிய உற்பத்தியை அதிக அளவில் விரிவுபடுத்த வேண்டும் என்பதேயாகும். எனவே பணவீக்கத்தைத் தடுப்பதற்கும், நுகர்வு விகிதத்தை அதிகப்படுத்தவும், நாட்டுவருமானம் அனைவருக்கும் சம அளவில் செலவிடப்படுவதற்கும், அதன் மூலம் நாடு தன்னிறைவு பெறுவதற்குமான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

வேளாண்மைத்துறையில் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குவது பற்றாக்குறையைச் சமாளிக்கும் முறையில் கணிசமான அளவில் பெருக்குவதும், பற்றாக்குறையைச் சமாளிக்கும் முறையில் கணிசமான அளவில் தானியக் கையிருப்பை அதிகரிக்கவும் முடிவு செய்யப்பட்டது. பொருளாதார வளர்ச்சியில் பொதுத்துறையின் பங்கை அதிகப்படுத்துவது, வளர்ச்சியின் நன்மைகளை எல்லோருக்கும் சமமாகக் கிடைக்கச் செய்வது, வருவாய் ஏற்றத்தாழ்வைக் குறைப்பது, பொருளாதாரம் சிலரிடமே குவியாமலிக்க தடுப்பு நடவடிக்கைகள் எடுப்பது ஆகியவையும் நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் முக்கிய நோக்கங்களாகும்.

நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் மொத்த முதலீடு 24,882 கோடி ரூபாய் ஆகும். இதில் பொதுத்துறைக்கு 15,902 கோடி ரூபாயும், தனியார் துறைக்கு 8,980 கோடி ரூபாயும் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டது. இந்த திட்டகாலத்தில் பொருளாதர வளர்ச்சி 5.7. சதவீதம் இருக்கும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. திட்டகாலத்தின் இறுதியில் தேசியவருவாய் 38,306 கோடியாக உயரும் என்றும் மதிப்பிடப்பட்டது. நான்கவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம்எதிர்பார்த்த அளவு வெற்றி பெறவில்லை.

ஐந்தாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் : 1974-'79

ஐந்தாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் இந்திராகாந்தியின் காலத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. வறுமை ஒழிப்பும், பொருளாதரத்தில் தன் காலில் நிற்கின்ற நிலையை அடைவதும் இத்திட்டத்தின் முக்கிய நோக்கங்களாகும். மேலும் எல்லாமக்களுக்கும் அடிப்படைத் தேவையை நிறைவு செய்யப் போதுமான நுகர் பொருட்களை நியாயவிலையில் கிடைக்கச் செய்வதும், சமமான விலைகள், கூலிவருவாய் அமைப்பு முறையைத் தோற்றுவிப்பதும் இத்திட்டத்தின் நோக்கங்களாக இருக்கின்றன. ஐந்தாம் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் ஒதுக்கீட்டுத் தொகை [illegible],300 கோடி ரூபாயாகும். இதில் பொதுத்துறைக்கு 42,300 கோடி ரூபாயும், தனியார் துறைக்கு 27,000 கோடி ரூபாயும் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டது.

ஐந்தாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் வேலைவாய்ப்புகளைப் பெருக்கவும், உற்பத்தி துறைகளின் ஆற்றலை வளர்க்கவும், கூட்டுறவுத் துறையை வலுவுடையதாக்கவும் வழிவகுக்கிறது. மேலும் இத்திட்டத்தில் ஆரம்பக்கல்வியை வளர்ச்சியடையச் செய்வதற்கும், கிராமசுகாதார முன்னேற்றத்திற்கும், குடிநீர்வசதிக்கும் வீடுகள் கட்டிக் கொடுப்பதற்கம் அதிக அளவில் முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டது.

சுருள் திட்டம் : Rolling Plan

இந்த ஐந்தாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை 1977-ல் பதவிக்கு வந்த ஜனதா அரசாங்கம் புறக்கணித்து விட்டது. நேருவின் திட்டமிட்ட பொருளாதர முறையில் அடிப்படைமாற்றத்தை ஏற்படுத்த முற்பட்டது ஜனதா அரசாங்கம். எனவே ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்குப்பதில் 'சுருள் திட்டம்' கொண்டு வந்தது. ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் வடிவை வைத்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் நடப்பிலுள்ள விலையை அடிப்படையாக கொண்டு ஆண்டுதோரும் திட்டம் மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும் என்பதே சுருள் திட்டத்தின் நோக்கமாகும்.

சுருள்திட்டம் ஆண்டுத் திட்டமாகும். அரசாங்கத்துறை வாரியான திட்டங்கள் நிறைவேற்றத்திற்கு ஏற்றவாறு திட்ட இலக்குகள், பொருள் ஒதுக்கீடுகள் போன்றவை ஒவ்வொரு ஆண்டும் மாற்றியமைக்கப்படும்.

வறுமை ஒழிப்பு வேலைவாய்ப்பை அதிகரித்தல், வருமான ஏற்றத் தாழ்வைக் குறைத்தல் ஆகியவற்றை குறிக்கோள்களாகக் கொண்டு ஆண்டு இலக்குகளை நிர்ணயிப்பது சுருள்திட்டத்தின் சாரமாகும். இதன்படி 1978-'79ம் ஆண்டுக்கான திட்ட 'வழிகாட்டுவிதிகள்' தயாரிக்கப்பட்டன.

இந்த சுருள்திட்டம் ஜனதா அரசாங்கத்தின் கண்டுபிடிப்பு என்று கூறமுடியாது. பிரபல பொருளாதர நிபுணர்களான டர்பின், கேர்ன் கிராஸ், மிர்தால் (Durbin, Cairn Cross, Myrdal) போன்றவர்கள் வளரும் நாடுகளுக்கு இந்த சுருள்திட்டம் பொருத்தமானது என்று கருதுகிறர்கள். நெகிழ்வுத் தன்மையும், யதார்த்தமும் சுருள் திட்டத்தின் சிறப்பு அம்சங்களாகும். ஆனால் இந்த சுருள்திட்டம் பல குறைபாடுகளைக் கொண்டுள்ளது. இது தற்காலிக திட்டத்தை ஊக்குவிக்கிறது. இலக்கை நிறைவேற்றுவதில் உள்ள ஆர்வத்தையும் முனைப்பையும் குறைக்கிறது. தள்ளிப்போடும் மனப்பான்மையை அதிகரிக்கச் செய்கிறது. இத்திட்டத்தை நாடு முழுவதிலும் நடைமுறைப் படுத்துவதில் சிக்கல் ஏற்படுகிறது. முக்கியமாக மத்திய சுருள்திட்டத்தை மாநில சுருள் திட்டங்களுடன் ஒருங்கிணைப்பது இந்தியா போன்ற பெரிய நாடுகளில் சாத்தியமில்லை.

ஜனதா அரசு கொண்டுவந்த சுருள்திட்டம் புதுமையாக இருந்ததால் மக்களை பெரிதும் கவர்ந்தது. ஆனால் நடைமுறை சிக்கல்களினால் சுருள்திட்டம் தோல்வியடைந்தது. வறுமையும் வேலையின்மையும் மேலும் அதிகரித்தன. அரசினர் அடிப்படை பொருளாதாரப் பிரச்சனைகளை தீர்க்க முடியவில்லை. ஆனால் சுருள் திட்டங்கள் செயல்படுத்தப்படும் முன்பே ஜனதா அரசு வீழ்ச்சியடைந்து விட்டது. அதன்பிறகு பதவிஏற்ற இந்திராகாந்தியின் காங்கிரஸ் அரசு சுருள் திட்டத்தை நீக்கி விட்டது.

ஆறாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் : 1980-85

புதிய ஆறாவது ஐந்தாண்டுத்திட்டப்படி மொத்த முதலீடு 1,72,210 கோடியாகும். இதில் பொதுத்துறையில் 97,500 கோடியும், தனியார் துறையில் 74,710 தனியார் துறையில் 74,710 கோடியும் முதலீடு செய்யப்படும். பொருளாதர வளர்ச்சி விகிதத்தை அதிகப் படுத்துதல், மூலவளங்களை பயன்படுத்துவதில் திறனை அதிகரித்தல், பொருளாதார தொழில் நுட்பத்திறனைப் பெறும் வகையில் புத்தாக்கத்தைத் தூண்டுதல் வலுப்படுத்துதல், வறுமையையும் வேலையின்மையையும் பெருமளவில் குறைத்தல், வருவாய் செல்வ ஏற்றத் தாழ்வைக் குறைத்தல், ஏழைகளுக்கு உதவும் வகையில் மறுபகிர்வு பற்றிய கொள்கைகளை உருவாக்குதல், மக்கள் தொகையைக் கட்டுப்படுத்தும் கொள்கைகளை செயல்படுத்துதல், பொருளாதர தொழில் நுட்ப வளர்ச்சியைப் பெற

ஆகியவையே ஆறாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் முக்கிய நோக்கங்களாகும். ஆனால் வறுமை ஒழிப்பே தலையாய நோக்கமானது.

ஆறாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் வேலை வாய்ப்பைப் பெருக்கும் திட்டங்களுக்கு முன்னுரிமை வழங்கப்பட்டது. வேளாண்மை, கிராம வளர்ச்சி, கிராம சிறு தொழில்கள் முன்னேற்றம் ஆகியவற்றின் மூலம் வேலை வாய்ப்புகள் பெருக்கப்பட்டன. வருட வளர்ச்சி 5.2 சதவீதம் காண்பதே இத்திட்டத்தின் நோக்கமாக இருந்தது.

ஏழாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் : 1985-'90

ஏழாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் வரைவு வடிவினை 1985-ல் நவம்பர் 9-ம் தேதி தேசிய வளர்ச்சி மன்றம் ஏற்றுக் கொண்டது. இந்த திட்ட காலத்தின் ஆரம்பம் முதல் இந்தியப் பொருளாதரம் தனது சொந்தக்காலில் நிற்பதற்கான பொருளாதர அமைப்பை உருவாக்குதல், சமத்துவம், நீதியின் அடிப்படையில் சமுதாய அமைப்பு முறையை ஏற்படுத்துதல், சமுதாய பொருளாதர ஏற்றத்தாழ்வுகளை குறிப்பிடத்தக்க அளவுகளைக் குறைத்தல், உள்நாட்டுத் தொழில் நுட்ப வளர்ச்சிக்கு வலுவான அடிப்படையை அமைத்தல் ஆகியவை ஏழாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் நோக்கங்களாகும்.

மேலும் ஏழாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் உற்பத்தி பெருக்கம், வேலைவாய்ப்புகளை அதிகப்படுத்துதல், உற்பத்தி ஆற்றலை உயர்த்துதல் ஆகியவை தொடர்பான கொள்கைகளை வலியுறுத்தியது. ஆதலால் உணவு, வேலை, ஆக்கத்திறன் ஆகிய மூன்றும் ஏழாம் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் முக்கியக்குறிக்கோள்களாக அமைந்தன. ஏழாம் திட்டம், வறுமை, வேலையின்மை, வட்டார ஏற்றத்தாழ்வு ஆகிய சிக்கல்களை நேரடியாகத் தீர்க்க முயன்றது, நகரங்களிலுள்ள வறுமையைக் குறைக்கவும், நகர மக்களுக்கான வேலைவாய்ப்பு, வருவாய், ஆக்கத்திறன் ஆகியவற்றை உயர்த்தவும் திட்டங்கள் தீட்டப்பட்டன. உணவு தானியங்கள், உண்ணும் எண்ணெய் வகைகள், எரிபொருட்கள் போன்றவைகளின் உற்பத்தியை அதிகரிக்க நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

ஏழாம் ஐந்தாண்டுத்திட்டத்தின் மொத்த முதலீடு 2,18,729.62 கோடி ரூபாயாகும். இதில் பொதுத்துறைக்கு மட்டும் 1,80,000 கோடி ரூபாய் முதலீடு செய்ய வழி வகுக்கப்பட்டது. தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும், பழங்குடியினர்களுக்கும், பின்தங்கியவர்களுக்கும் பயன்தரும் சமுதாயப் பணித்திட்டங்களுக்கும், போக்குவரத்து மற்றும் கிராம வளர்ச்சிக்கும் நிதி முதலீடு செய்யப்பட்டது. மனிதவள வளர்ச்சிக்கும் அறிவியல் தொழில் நுட்ப வளர்ச்சிக்கும் நிதி ஒதுக்கப்பட்டது. வேலை வாய்ப்பைப் பெருக்குவதற்காக 'ஜவகர் ரோஜ்கார் யோஜனா' (Jawhar Rozgar Yojana)

போன்ற திட்டங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. ஏழாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் 5.8 சதவீத வளர்ச்சி பெருவது இலக்காக வைக்கப்பட்டது.

ஏழாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் குறைவான வளர்ச்சி, வறுமை, வேலையில்லாத் திண்டாட்டம், வருவாய்ப் பகிர்வில் ஏற்றத்தாழ்வு, வட்டாரங்களின் வளர்ச்சியில் ஏற்றத்தாழ்வு போன்ற சிக்கலைத் தீர்ப்பதில் பெரும் முயற்சியாக இருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆண்டுத் திட்டங்கள் : 1990-92

மத்திய அரசில் ஏற்பட்ட பல மாறுதல்களினால் எட்டாவது ஐந்தாண்டுத்திட்டம் *(1990-95)* செயல்படுத்தப்பட முடியவில்லை. *1991* ஜூன் மாதம் நரசிம்மராவ் தலைமையில் அமைக்கப்பட்ட சிறுபான்மை காங்கிரஸ் அரசு எட்டாவது ஐந்தாண்டுதிட்டம் *1992* ஏப்ரல் *1*-முதல் ஆரம்பமாகும் என்று அறிவித்தது. *1990-91, 1991-92* வருடங்களில் ஆண்டுத் திட்டங்களாகக் கருதப்படும் என்று தெரிவித்தது. அப்போது நாடு பெரும் பொருளாதர நெருக்கடியில் சிக்கியிருந்தது. உள்நாட்டு வெளிநாட்டு முதலீடுகள் மிகக் குறைவாக இருந்தன. கடன் சுமை அபாய அளவை எட்டியது. சர்வதேச வங்கிகள் இந்தியாவுக்கு கடன் வழங்க தயங்கின. இந்த பொருளாதர நலிவை மேம்படுத்தும் விதமாக ஆண்டுத்திட்டங்கள் செயல்படுத்தப்பட்டன.

எட்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் : 1992-'97

எட்டாவது ஐந்தாண்டுத்திட்டத்தின் மொத்த முதலீடு *4,95,[illegible]* கோடி ரூபாயாகும். இதில் பொதுத்துறை முதலீடு *4,34,100* கோடி ரூபாயாகும். எட்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் வளர்ச்சி இலக்கு [illegible] சதவீதமாகும். ஆனாலும் ஒவ்வொரு வருட சராசரி வளர்ச்சி வீதம் [illegible] சதவீதமாக இருந்தது. வட்டார ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் குறைத்து பரவலான முறையில் வளர்ச்சியைப் பெறுதல், குறிப்பிட்ட துறைகளில் வெளிநாடுகளோடு போட்டியிடத்தக்க வகையில் உற்பத்திப் வகைகளையும் தரத்தையும் கூட்டுதல், தொழில்நுட்பம், உணவு பாதுகாப்பு, முதலீட்டுக்கு வேண்டிய வளங்கள் ஆகியவற்றில் தற்சார்பு நிலையைப் பெறுதல், வறுமைக்கோட்டிற்கு கீழ் இருக்கும் மக்கள் தொகையின் அளவைக் குறைத்தல், வேலைவாய்ப்புகளை கூட்டுதல், பெண்கள் குழந்தைகள் முன்னேற்றத்தில் தனிக்கவனம் செலுத்துதல் ஆகியவைகளை எட்டாம் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் முக்கிய நோக்கமாகக் கொண்டது.

சராசரி ஓராளுக்கு ஆண்டிற்கு கிடைக்கும் தானிய அளவை அதிகப்படுத்துதல், எல்லோருக்கும் சுத்தமான தண்ணீர் கிடைக்கச் செய்தல், சிலகொடுமையான தொத்து நோய்களை [illegible]

நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளுதல், எல்லோருக்கும் தொடக்கக் கல்வி கிடைக்கச் செய்தல், 15வயது முதல் 35 வயதுக்குட்பட்ட வர்களுக்கு எழுத்தறிவின்மையைப் போக்குதல் ஆகியவைகளுக்கும் எட்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டது. இந்த திட்டகாலத்தில் ஏற்றுமதியின் வளர்ச்சி வீதம் ஆண்டுக்கு 13.6 சதவீதமாகவும், உள்நாட்டு சேமிப்பு 21.6 சதவீதமாகவும், அயல்நாட்டு சேமிப்புவீதம் 1.4. சதவீதமாகவும் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் இருக்கும் என்று மதிப்பிடப்பட்டது.

ஒன்பதாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் : 1997-2002

ஒன்பதாவது ஐந்தாண்டுத்திட்டம் இந்தியா சுதந்திரமடைந்த ஐம்பதாவது ஆண்டில் செயல்படுத்த ஆரம்பிக்கப்பட்டது குறிப்பிடத் தக்கது ஆகும். இத்திட்டத்தின் மொத்த முதலீடு 21,71,000 கோடி ரூபாயாகும். மொத்த வளர்ச்சி இலக்கு 6.5 சதவீதமாக நிர்ணயிக்கப் பட்டது. ஒன்பதாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் வரைவு 48வது தேசிய வளர்ச்சிக்குழுவினால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. விவசாய உற்பத்திக்கு முன்னுரிமை, வறுமையை ஒழித்தல், விலைக்கட்டுப் பாட்டை ஏற்படுத்துதல், சமுதாயத்தில் நலிவடைந்த பிரிவினருக்கு நல்உணவு சென்றடைதல், மக்கள் தொகை வளர்ச்சியை கட்டுப்படுத்துதல், சுற்றுப்புற சூழலைப் பாதுகாத்தல், பெண்களுக்கு அதிகாரங்கள் வழங்குதல், தாழ்த்தப்பட்ட, பழங்குடிய மக்களின் நிலையை மேலும் மேம்பாடடையச் செய்தல், பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களில் மக்களை அதிகமாகப் பங்கெடுக்கச் செய்தல், சுயசார்பை ஏற்படுத்தும் முயற்சிகளை வலுப்படுத்துதல் போன்றவைகள் ஒன்பதாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் முக்கிய நோக்கங்களாகும்.

ஆனால் ஒன்பதாம் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் மொத்த உள்நாட்டு விளைபொருள் வளர்ச்சி 6.5 சதவீத குறிஇலக்கை விடக் குறைந்தது. இதனால் வேளாண்மை மற்றும் தொழில் வளர்ச்சி வீதங்கள் மட்டுமல்ல, அளவு மற்றும் பிற உற்பத்தி குறி இலக்குகளையும் எட்ட முடியவில்லை. உள்நாட்டு சேமிப்பும், முதலீட்டு செயற்பாடும் திட்ட ஒரு கோள்களைப் பொய்ப்பித்தன. இதற்கு முதன்மையான காரணம் குடும்ப சேமிப்புகள் குறைவாக இருக்க அரசு சேமிப்புகள் எதிர்மறையாக அமைந்து விட்டது காரணம் ஆகும். மொத்த சேவையின் வீழ்ச்சி, புதிய முதலீடுகள் குறைவு மற்றும் ஒரு போட்டிச் சூழ்நிலை செய்பொருள் துறையை ..கப்படுத்தியது போன்றவை நிலைமையை சீர்கெட வைத்தன.

ஆனால் கையிருப்புகள் திடமாகச் சேர்க்கப்படவே இந்தியாவின் அயல்நாட்டு செலுத்துநிலை ஒன்பதாம் திட்ட காலத்தில் தொடர்ந்து சாதகமாகவே இருந்து வந்தது. நடப்புக்கணக்கு பற்றாக்குறை மொத்த

உள்நாட்டு விளைபொருளின் 1.5% ஆகக் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. அயல்நாடுகளில் வாழும் இந்தியர்களின் ஏராளமான பணம் அனுப்புகையும், புலனாகா வரவினங்களுமே இதற்குக் காரணம் ஆகும்.

பத்தாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் : 2002 - 2007

பத்தாவது ஐந்தாண்டு திட்ட ஆவணத்திற்கு மத்திய திட்டக் குழு பிரதமர் வாஜ்பாயின் தலைமையில் கூடி 2002, அக்டோபர் 5-ம் தேதி ஒப்புதல் அளித்தது. திட்டக் குழு துணைத் தலைவரான கே.சி பந்த் இந்தக் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டார். மத்திய மந்திரி சபை நவம்பர் மாதம் ஒப்புதல் அளித்தது. தற்போது தேக்கநிலையிலுள்ள 5.5. சதவீத பொருளாதர வளர்ச்சியை பத்தாவது ஐந்தாண்டுத்திட்டதில் எட்டு சதவீதமாக உயர்த்த உத்தேசிக்கப்பட்டுள்ளது. நிகழ்காலப் போக்குடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது இந்தகுறி இலக்கு பேராசையாகத்தான் உள்ளது. சேமிப்பு மற்றும் முதலீட்டு வீதங்கள் ஒன்பதாம் திட்டத்தின் போது உயராத போதும், பத்தாவது திட்டம் மிக உயர்வான குறிஇலக்கையே முன் வைத்துள்ளது. வறுமை, கல்வி, அறிவின்மை, வீடற்ற நிலைமை, பிராந்திய ஏற்றத்தாழ்வு, சமூகவேறுபாடு ஆகியவற்றை அறவே அகற்ற முடியும்.

இதற்காக விவசாயத்துறையில் சீர்திருத்தங்களை விரைவுபடுத்த அடுத்த ஐந்து ஆண்டுகளுக்குள் ஐந்துபோடி பேருக்கு வேலை வாய்ப்புகளை உருவாக்குவது, அந்நிய நேரடி முதலீட்டை ஆண்டுதோறும் 37,500 கோடிக்கு அதிகரிப்பது, அரசு நிறுவன பங்குகளை விற்பதன் மூலம் 78,000 கோடி ரூபாயைத் திரட்டுவது ... ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் அடங்கும்

இந்த பத்தாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் அரசின் வருவாய் மற்றும் செலவீன நடவடிக்கைகளில் திறமையான நிர்வாகத்துக்கு வழிவகுக்கப்படும். எட்டுசதவீத பொருளாதர வளர்ச்சி இலக்கை ... உள்நாட்டு முதலீட்டையும் சேமிப்பையும் அதிக அளவில் பயன்படுத்திக் கொள்ள வழிவகை செய்யப்படும். இந்த உள்நாட்டு ஆதாரங்களுக்குத் துணையாகத்தான் அன்னிய நேரடி முதலீடு பயன்படுத்திக் கொள்ளப்படும். மின் உற்பத்தியை அதிகரிக்க இடையூறாக ... அனைத்து தடைகளும், நீக்கப்படும். அரசின் நிர்வாகத்துறை ... மட்டுமல்லாது நீதித்துறை, உள்நாட்டுப் பாதுகாப்பு முறையில் ... சீர்திருத்தங்கள் செய்யப்படும். இத்தகைய சீர்திருத்த நடவடிக்கை ... தனியார் தொழில் முனைவோருக்கு ஊக்கமாக அமையும். இதன் ... உற்பத்தி, விநியோகம் ஆகியவற்றில் நேரடிபங்களிப்பு ஏற்படும்.

இவ்வாறு ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களினால் நாட்டின் அனைத்து துறைகளிலும் முதலீடு போற்றத்தக்க வகையில் கூடியுள்ளது. ...

திட்டங்களில் கட்டுப்பாடின்மை, அரசியல் நோக்கு, தெளிவான கண்ணோட்டமின்மை, சரியான புள்ளி விபரங்கள் கிடைக்காமை அடிப்படைச் சிக்கல்கள் தீராமை போன்ற குறைபாடுகள் இருந்தாலும் ஒவ்வொரு திட்ட காலத்திலும் இந்தியா வளர்ச்சி பெற்று வருவது உண்மையாகும். அளவான குறிக்கோள்களுடன் இந்தியா மக்கள் தொகையைக் கட்டுப்படுத்தினால் திட்டங்கள் பெரும் வெற்றியடையும். தற்போது இந்தியப் பொருளாதரத்தில் மாற்றக்காலமும் வளர்ச்சிக்காலமும் ஆகும். உறுதியான உள்ளத்துடன் ஒருங்கிணைந்து உழைத்தால் நம்நாட்டில் நலமும், வளமும் பெருகும் என்பதில் எவ்வித ஐயமும் இல்லை.

திட்டங்களில் கட்டுப்பாடின்மை, அரசியல் நோக்கு, தெளிவான கண்ணோட்டமின்மை, சரியான புள்ளி விபரங்கள் கிடைக்காமை அடிப்படைச் சிக்கல்கள் தீராமை போன்ற குறைபாடுகள் இருந்தாலும் ஒவ்வொரு திட்ட காலத்திலும் இந்தியா வளர்ச்சி பெற்று வருவது உண்மையாகும். அளவான குறிக்கோள்களுடன் இந்தியா மக்கள் தொகையைக் கட்டுப்படுத்தினால் திட்டங்கள் பெரும் வெற்றியடையும். தற்போது இந்தியப் பொருளாதரத்தில் மாற்றக்காலமும் வளர்ச்சிக்காலமும் ஆகும். உறுதியான உள்ளத்துடன் ஒருங்கிணைந்து உழைத்தால் நம்நாட்டில் நலமும், வளமும் பெருகும் என்பதில் எவ்வித ஐயமும் இல்லை.

1.11 வேளாண்மை வளர்ச்சி
(Agriculture)

இந்தியப் பொருளாதரம் இன்றும் வேளாண்மை சார்ந்த கிராமப் பொருளாதாரமாகவே இருக்கிறது. ஏறத்தாழ எழுபது சதவீத மக்கள் இன்றும் வேளாண்மையை நம்பியே உயிர்வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். இந்திய உள் நாட்டு வருவாயில் 26 சதவீதம் வேளாண்மை மற்றும் வேளாண்மை சார்ந்த துறைகள் மூலம் கிடைக்கிறது ஏற்றுமதியில் வேளாண்மை சார்ந்த பொருட்களின் பங்கு பதினெட்டு சதவீதம் உள்ளது. எனவே வேளாண்மை வளர்ச்சியடையாமல் இந்தியப் பொருளாதரம் வளர்ச்சியடையாது. இதனால் சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு உருவாக்கப்பட்ட ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களில் விவசாய உற்பத்திக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டது. அதன் காரணமாக விவசாய உற்பத்தியில் பெரும் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது. 1999-2000-ல் தனி நபருக்கு ஒரு நாளைக்கு கிடைக்கும் தானியத்தின் அளவும் 467 கிராமாக உயர்ந்துள்ளது. உரங்களை பயன்படுத்துவதில் உலகத்திலேயே அமெரிக்கா, ரஷ்யா, சீனாவுக்கு அடுத்தபடியாக நான்காவது இடத்தில் உள்ளது இந்தியா. உலகத்திலேயே அதிகமான பரப்பில் இந்தியாவில்தான் பருப்புவகைகள் (Pulses) பயிரிடப்படுகின்றன. உயர்ரக பருத்தி உற்பத்தியில் இந்தியா முதலிடம் வகிக்கிறது.

பயிரிடும் காலங்கள் : Harvest Season

இந்தியாவில் முக்கியமாக மூன்று பயிரிடும் காலங்கள் உள்ளன. அவை காரிப், ராபி, கோடை (Kharif, Rabi, Summer) ஆகியவையாகும்.

நெல், பருத்தி, சோழம், கரும்பு, நிலக்கடலை போன்றவை காரிப் பயிர்களாகும். கோதுமை, ஜோபார், பார்லி, எண்ணைவித்துக்கள், உழுந்து, ஆளவிதை (Lin-seed) போன்றவை வைராபி பயிர்களாகும். நெல், சோழம், நிலக்கடலை போன்றவை கோடைகாலங்களிலும் பயிரிடப்படுகிறது. 1997-98-ம் வருட புள்ளிவிபரப்படி இந்தியாவில் 1,420.4 லட்சம் ஹெக்டார் பரப்பளவில் பயிர் செய்யப்படுகிறது.

முக்கிய பயிர் வகைகள் :

a) **நெல் :** நன்செய் பயிரான இதற்கு அதிக நிலப்பரப்பும், அதிக வெப்பமும் அதிக மழையும், வளமான மண்ணும் தேவை. தீபகர்ப்ப இந்தியாவில் நெல் உற்பத்தியில் ஆந்திரம் முதலிடத்திலும், தமிழ்நாடு இரண்டாவது இடத்திலும் உள்ளது. தஞ்சாவூர் தமிழ்நாட்டின் நெற்களஞ்சியம் ஆகும். கங்கை சமவெளியின் கீழ்பகுதியில் அமைந்துள்ள பீகார், மேற்குவங்காளம் ஆகிய இடங்களில் நெல் அதிகம் விளைகிறது. இந்தியாவிலேயே அதிக நெல் சாகுபடி ஹிக்ளி சமவெளியாகிய வங்காள மாநிலத்தில்தான்.

b) **கோதுமை :** இதுவும் நன்செய் பயிர் ஆகும். இதற்கு பரந்த நிலப்புரப்பு மித வெப்பம், மிதமழை, வளமான மண் தேவை. கங்கை சமவெளி, அதற்கு வடமேற்கே அமைந்துள்ள சட்லஜ் சமவெளியில் கோதுமை அதிகம் பயிராகிறது. இந்தியாவில் கோதுமை உற்பத்தியில் பஞ்சாப் முதலிடம் வகிக்கிறது.

c) **கரும்பு :** நெற்பயிரைப் போன்ற கரும்பும் நன்செய் பயிர் ஆகும். இது பத்துமாதப் பயிராகும். வண்டல் மண், கரிசல்மண் பூமியில் நன்கு வளரும். தென் குஜராத், மகராஷ்டிரம், கர்நாடகா, தமிழ்நாடு, ஆந்திரா மற்றும் உத்திரப் பிரதேசம், பீகார், மேற்கு வங்காளம் ஆகிய மாநிலங்களில் பயிரிடப்படுகிறது.

d) **தினை வகைகள் பருப்பு வகைகள், எண்ணெய் வித்துக்கள்** இவை புன்செய் பயிர்களாகும். அதிகர் நீர் தேவையில்லை. வறட்சியைத் தாங்கும் தக்காணபீட பூமியில் இவை அதிகமாகப் பயிரிடப்படுகின்றன. கேழ்வரகு, சோளம், கம்பு, தானியவகைகள், நிலக்கடலை, எள், ... ஆமணக்கு, இலுப்பை போன்ற எண்ணெய் வித்துக்கள், துவரை மொச்சை, உளுந்து, பயறு போன்ற பருப்பு வகைகள் ... பயிரிடப்படுகின்றன. கடுகு ஆந்திரத்தில் அதிகம் பயிராகிறது. கேரளாவில் தென்னை, முந்திரி போன்ற பயிர்கள் விளைகின்றன. பஞ்சாப், அரியானா, ராஜஸ்தான் மாநிலங்களில் தினைப்பயிர் ... செய்யப்படுகிறது. மத்தியபிரதேசம் இந்திய பருப்பு உற்பத்தியில் முதலிடம் வகிக்கிறது.

e) **பருத்தி :** இது வெப்ப மண்டலப் பயிராகும். வளமான கரிசல் மண், வெப்பம், நீர்வசதி இதற்குத் தேவை. மகராஷ்டிரம், தென்குஜராத், தமிழ்நாட்டில் பருத்தி அதிகமாக விளைகிறது. பஞ்சாபில் நெட்டை இழைப் பருத்தி பயிராகிறது.

f) **காப்பி :** இது தீபகர்ப்ப இந்தியாவின் முக்கியப் பணப்பயிராகும். இது கர்நாடகா, கேரளா, தமிழ்நாட்டின் மேற்குதொடர்ச்சி மலைப்பகுதிகளில் பயிராகிறது. தமிழ்நாட்டில் சேர்வராயன் மலை, பழனிமலை, குடகுமலை பகுதிகளில் காப்பி விளைகிறது. இந்தியக் காப்பி உற்பத்தியில் எண்பது சதவீதம் கர்நாடகாவில் பயிர் செய்யப்படுகிறது.

g) **தேயிலை :** இதற்கு காப்பியை விடக் குறைந்த வெப்பம் தேவை. எனவேதான் உயரமான மலைப்பகுதிகளில் இது பயிராகிறது. தீபகர்ப்ப இந்தியாவில் வயநாடு, கண்ணன்தேவன் பகுதிகளிலும், தமிழ்நாட்டில் நீலகிரி, வால்பாறை, ஆனைமலை பகுதிகளிலும் தேயிலை அதிகம் விளைகிறது. இமயமலைத் தொடரின் உயரமாக பகுதிகளில் ஏராளமான தேயிலைத் தோட்டங்கள் உள்ளன. அஸ்ஸாம் குன்றுகளிலும், மேற்குவங்காளத்தின் டார்ஜிலிங் பகுதிகளிலும் தேயிலை உற்பத்தி அதிகம்.

h) ***பிறபயிர்கள் :*** புகையிலை ஆந்திரா, குஜராத் மற்றும் தமிழ்நாட்டின் சில இடங்களிலும் பயிரிடப்படுகிறது. ரப்பர், வாசனைத் திரவியங்கள் மேற்கு மலைத் தொடரின் கேரளப் பகுதிகளில் அதிகம் விளைகின்றன. சணல் உற்பத்தியில் மேற்கு வங்காளம் முதலிடம் வகிக்கிறது. ஆப்பிள், ஆரஞ்சு, செர்ரி போன்ற பழவகைகள் காஷ்மீரிலும், சிம்லாவிலும் விளைகின்றன. இந்தியாவில் எல்லாப் பகுதிகளிலும் காய்கறிகள் விளைகின்றன. முட்டைகோஸ், காலிப்பிளவர், உருளை, கேரட், பீன்ஸ் ஆகியவை மிதவெப்ப நிலையுள்ள இடங்களிலும், கத்தரி, வெண்டை, பரங்கி, பூசணி, புடலை, பீர்க்கை வகைகள் வெப்ப மண்டலத்திலும் விளைகின்றன.

இந்திய நீர்ப்பாசனம் :

நீர்ப்பாசன வாய்ப்புகள் :

இந்தியா ஒரு விவசாய நாடு ஆகும். விவசாயத்திற்கு நீர் இன்றியமையாதது. ஆனால் இந்திய விவசாயம் பருவமழையை நம்பியே உள்ளது. பருவ மழை பொய்த்து விட்டால் நீர்ப்பஞ்சமும், வறட்சியும் ஏற்பட்டு விடுகிறது. அதிர்ஷ்ட வசமாக இந்தியாவில் நீர்வசதிக்கும், நீர்ப்பாசனத்திற்கும் ஏராளமான வசதிகள் வாய்ப்புகள் உள்ளன. நாட்டின் மொத்த மழைப்பொழிவு 16,72,600 லட்சம் கனமீட்டர் என்று

கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. இதில் மூன்றில் ஒரு பாகம் மட்டுமே நீர்ப்பாசனத்திற்கு பயன்படுத்தப்படுகின்றது. ஆனால் ஆண்டு முழுவதும் மழை பெய்யாததாலும், எல்லாப் பகுதிகளுக்கும் ஒரே சீரான மழை கிடைக்காததாலும், கரும்பு, நெல் போன்ற பயிர்களுக்கு அதிக நீர் தேவைப்படுவதாலும் நீர்ப்பாசனம் நமது நாட்டின் அத்தியாவசிய தேவையாகிறது.

b) நீர்ப்பாசன முறைகள் :

நமது நாட்டில் நீர்ப்பாசனத்தின் முக்கியத்துவத்தை நெடுங்காலத்துக்கு முன்பே தனியாரும் அரசினரும் உணர்ந்திருந்தனர் கிணறுகள் வெட்டியும், குளங்கள் தோண்டியும், கால்வாய்கள் அமைத்தும் தனியாரும் அரசினரும் நீர்ப்பாசன வசதிகளை ஏற்படுத்தினர் கி.பி.105ல் கரிகாலசோழன் காவிரி ஆற்றில் கட்டிய கல்லணை இதற்கு சிறந்த எடுத்துக் காட்டு ஆகும். இந்தியா விடுதலையடைந்த பிறகு மாநில அரசுகளும், மத்திய அரசும் பெரிய, சிறிய நீர்ப்பாசன திட்டங்களை மேற்கொண்டு நீர்ப்பாசன வசதியைப் பெருக்கி வருகின்றன இந்தியாவிலுள்ள நீர்ப்பாசன முறைகள் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் ஒவ்வொரு வகையாக அமைந்திருக்கின்றன. அவை கிணற்றுப்பாசனம் ஏரிப்பாசனம், கால்வாய்ப்பாசனம் என்ற மூன்று வகைகள் ஆகும்.

கிணற்றுப் பாசனம் மிகவும் பழமையான பாசனமுறையாகும் குறைந்த செலவில் கிணறுகள் தோண்டப்பட்டு மின்விசை மூலம் தண்ணீர் எடுக்கப்படுகிறது. நிலத்தடி நீர் அதிகமாக இருக்கும் பகுதிகளில் மட்டுமே இந்த பாசனமுறை பயன்தரும். குஜராத், ராஜஸ்தான், பீகார் மகராஷ்டிரம், தமிழ்நாடு ஆகிய மாநிலங்களில் கிணற்கு பாசனமுறை பரவலாக உள்ளன. மழை நீரையோ, ஆறுகளில் வெள்ளப்பெருக்கு வரும் நீரையோ குளங்களிலும், ஏரிகளிலும் தேக்கி நீர்பாசனத்திற்கு பயன்படுத்தப்படுகிறது. குளங்களும் ஏரிகளும் சிறிய அளவிலும் ஆயிரக் கணக்கான ஏக்கர்களுக்கு நீர்ப்பாய்ச்சுகின்ற பெரிய அளவு உள்ளன. இது பெரும்பாலும் தீபகர்ப்ப இந்தியாவிலேயே பழக்கத்தில் உள்ளது. ஆற்றுநீரை வாய்க்கால் வெட்டி அதன்மூலம் நிலங்களுக்குப் பாய்ச்சும் முறையே கால்வாய்ப் பாசனம் ஆகும். இந்திய ஆற்றுச்சமவெளிகளில் இப்பாசனமுறை பயன்படுத்தப்படுகிறது உத்திரபிரதேசம், ஹரியானா, பஞ்சாப், வங்காளம் ஆகிய மாநிலங்களில் கால்வாய்பாசனம் நடைபெறுகிறது.

இந்தியாவின் முக்கியமான அணைக்கட்டுகள் :

ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் மூலம் பெரிய மற்றும் சிறிய நீர்ப்பாசன திட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டு இந்தியா பெரும்பாலான நிலத்தை சா... கொண்டு வந்துள்ளது. ஆறுகளின் குறுக்கே அணைகளை...

தேவையான பருவத்தில் தேவையான அளவு நீர்ப்பாய்ச்சி பயன்படுத்தி அதிக நீர் கடலில் கலப்பது தடுக்கப்படுகிறது.

a) பக்ரா, நங்கல் அணை:

இது இந்தியாவின் மிகப்பெரிய பல நோக்குத் திட்டமாகும். இது 1948-ல் தொடங்கப்பட்டு 1968-ல் முடிவடைந்தது. இது பஞ்சாப், ஹரியானா, ஹிமாச்சல் பிரதேசம் மற்றும் ராஜஸ்தான் மாநிலங்களின் கூட்டு முயற்சியாகும். பக்ரா அணை 518 மீட்டர் அகலம் 226 மீட்டர் உடைய உலகத்தின் மிகப்பெரிய மைய ஈர்ப்பாற்றல் அணையாகும். இது சட்லஜ் நதியின் குறுக்கே கட்டப்பட்டது. இந்த அணையின் அடிப்பகுதியில் இரண்டு நீர் மின் நிலையங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. பக்ராவுக்கு 13 கி.மீ. தொலைவில் சட்லஜ் நதியின் குறுக்கே நங்கலில் ஒரு அணை கட்டப்பட்டுள்ளது. இது 305 மீட்டர் அகலமும் 29 மீட்டர் உயரமும் உடையது. இந்த பக்ரா, நங்கல் திட்டத்தினால் பஞ்சாப், ராஜஸ்தான், ஹரியானாவில் 15 லட்சம் ஹெக்டர் நிலங்கள் சாகுபடி செய்யப்படுகிறது. இது உணவு தானியங்கள், பருத்தி, கரும்பு மற்றும் எண்ணெய் வித்துக்கள் பெருக்கத்திற்கு உதவுகிறது.

b) தாமோதர் நதிப்பள்ளத்தாக்குத் திட்டம் :

தாமோதர் நதியில் உருவாக்கப்பட்ட இத்திட்டமே இந்தியாவின் முதல் பல்நோக்குத் திட்டமாகும். இதன் மூலம் மேற்கு வங்காளமும், பீகாரும் பயன்பெறுகின்றன. சுற்றி வளைந்து செல்லும் தாமோதர் நதி பீகாரின் சோட்டா நாகபுரியில் உற்பத்தியாகி பீகாரில் பாய்ந்து, கொல்கத்தாவுக்கு தென்மேற்கே மேற்கு வங்கத்தில் ஹூக்ளியுடன் கலக்கிறது. மழைக்காலத்தில் வெள்ளபெருக்கும், கோடைக்காலத்தில் நீர்வரத்து குறைந்தும் காணப்படுகிறது. எனவே இந்த நதியில் பல அணைகள் கட்டி, நீர்ப்பாசனவசதி, மின்நிலையம் அமைத்தல் ஆகியவைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இந்த திட்டப்படி வெள்ளப் பெருக்கு தடுக்கப்பட்டு பெரும்பாலான நிலங்கள் சாகுபடிக்கு கொண்டு வரப்பட்டது.

c) ஹிராகுத் அணைத்திட்டம் :

இந்த திட்டம் மகாநதி நீரைப் பயன்படுத்த அமைக்கப்பட்டது. 1948-ல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்த திட்டம் 1957-ல் முடிவுற்றது. மொத்தம் மூன்று அணைகள் கட்டப்பட்டன. ஒரிசாவிலுள்ள ஹிராகுத் அணை 4801 மீட்டர் அகலமும் 61 மீட்டர் உயரமும் கொண்டது. இதுவே உலகத்தின் நீளமான அணை ஆகும். மேலும் திக்கர்பாரா, கட்டாக் அருகே இரண்டு அணைகள் கட்டப்பட்டன. இந்த அணைகளில் இருந்து கால்வாய்கள் நீர்பாசனத்திற்கு வெட்டப்பட்டன. இந்தக் கால்வாய்கள் மூலம் 2541 ஹெக்டர் நிலம் பாசனவசதி பெற்றது.

d) கோசித் திட்டம் :

இந்த பலநோக்குத் திட்டம் ஒரு பன்னாட்டுத் திட்டமாகும். இந்தியா மற்றும் நேபாளத்தின் கூட்டுத்திட்டம் ஆகும். கோசி நதியில் குறுக்கே ஹனுமான்நகர் அருகே 2149 மீட்டர் அகலமுள்ள குறுக்கணை 1965-ல் கட்டி முடிக்கப்பட்டது. இதிலிருந்து வெட்டப்பட்ட மூன்று கால்வாய்கள் பீகாரின் ஐந்து மாவட்டங்களுக்கு நீர்ப்பாசன வசதி அளிக்கிறது.

e) ரீகண்டு அணைத்திட்டம் :

இது உத்திரப்பிரதேச மாநிலத்தின் மிக முக்கியமான பலநோக்கு திட்டமாகும். சோன் ஆற்றின் முக்கிய உபநதியாகிய ரீகண்டு மத்திய பிரதேசத்தில் மணிப்பால் குன்றுகளில் தோன்றி உத்திரபிரதேசத்திற்கு பாய்கிறது. சோன் நதியின் குறுக்கே தேரி என்ற இடத்தில் ஒரு நீண்ட குறுக்கணை கட்டப்பட்டு கால்வாய்கள் மூலம் உத்திரபிரதேசத்தின் தென்கிழக்குப் பகுதிக்கும், பீகாரின் மேற்குப் பகுதிக்கும் நீர்ப்பாசன வசதி அளிக்கிறது.

f) மேட்டூர் அணைத்திட்டம் :

இது தமிழ்நாட்டில் காவிரியின் குறுக்கே உள்ள முக்கியமான பல நோக்குத் திட்டமாகும். இதில் தேக்கப்படும் நீர் காவிரி டெல்டா பகுதிக்கு பாசன வசதி அளிக்கிறது. 1938-ல் இந்த அணை கட்டப்பட்டது. இதன் அகலம் 1,616 மீட்டர், உயரம் 65 மீட்டர் ஆகும். 2648 கன மீட்டர் கொள்ளவு உடையது. இதற்கு ஸ்டேன்லி நீர்த்தேக்கம் என்றும் பெயர். இதன் முக்கிய கால்வாய் 112 கி.மீ. நீளமுடையது. இதன் மூலம் காவிரி டெல்டாவில் நான்கு லட்சம் ஹெக்டர் நிலம் பாசனவசதி பெறுகிறது.

இவ்வாறு நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் மூலம் இந்தியாவில் விவசாய உற்பத்தி அதிகரிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஆண்டுதோறும் சாகுபடி செய்யப்படும் நிலங்களின் அளவும் அதிகரித்து வருகிறது. இந்திய விவசாய வளர்ச்சிக்கு நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களும், அணைக்கட்டுகளும் முக்கிய பங்காற்றி வருகின்றன.

விவசாயத்திற்குத் தேவையான இடு பொருட்கள் :

Agricultural inputs

1. விதைகள் : Seeds

விவசாய உற்பத்திக்கும் அதிக உற்பத்தி திறனுக்கும் முக்கியமான இடுபொருள் விதையாகும். 1960-ம் ஆண்டுகளில் ரகவீரிய விதைகள் குறைந்த அளவில் பயன்படுத்தப்பட்டன. [illegible]

விதைத் திட்டம்' அதிக அளவில் உயர்ரக விதைகளை உற்பத்தி செய்ய செயல்பட்டு வருகிறது. சான்றிதழ் பெற்ற உயர்ரக விதைகள் 2001-2002ல் நூறு லட்சம் குவிண்டால் உற்பத்தி செய்யப்பட்டு விவசாயிகளுக்கு வழங்கப்பட்டது. இந்திய விதைத் திட்டத்தில் (Seed Programme) மத்திய அரசும் மாநில அரசுகளும் பங்கு பெறுகின்றன. தேசிய அளவில் தேசிய விதைக்கழகம், இந்திய பண்ணைக் கழகம் (National Seed Corporation, State Farm Corporation of India) ஆகியவையும், 13 மாநில விதைக்கழகங்களும் மற்றும் நூறுக்கும் மேற்பட்ட தனியார் கம்பெனிகளும் விதை உற்பத்தியில் ஈடுபட்டுள்ளன. விதைகளின் தரத்தை ஆராய்ந்து 'தரச்சான்றிதழ்' வழங்க 100 ஆராய்ச்சிக் கூடங்கள் உள்ளன. தரமான விதைகள் உற்பத்தி செய்வதற்காக 1988-ல் தேசிய புதிய விதைக் கொள்கை (New Seed Policy) அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

இந்தியாவில் தரமான விதைகள் விற்பனை செய்யப்படுவதை ஒழுங்குபடுத்துவதற்காக 1966-ம் வருட விதைச்சட்டம் (The Seeds Act, 1966) இயற்றப்பட்டது. இந்தச்சட்டம் விதைகளுக்கான தரச்சான்றிதழ் வழங்குவதில் ஒரு ஒழுங்கு முறையைப் புகுத்தியது. விவசாயிகளுக்கு தரமான விதைகள் சரியானபடி விநியோகம் செய்யப்படுவதற்காக 1955-ம் வருட அத்தியாவசியப் பொருட்கள் சட்டத்தின்படி விதைகள் 'அத்தியாவசியப் பொருள்' என்று அறிவிக்கப்பட்டது. 1983-ல் இந்தியஅரசு 'விதை ஒழுங்கு' ஆணையைப் (Seeds Control Order) பிறப்பித்தது.

விவசாயிகளின் நலன்கருதி தரமான விதைகள் ஏற்றுமதி செய்யப்படுவதை ஊக்குவிப்பதற்காக விதைகள் ஏற்றுமதி செய்யப் படுவதின் நடைமுறைகள் எளிதாக்கப்பட்டன. ஏற்றுமதிக்காகவே விதைகள் உற்பத்தி செய்யப்படுவதில் உள்ள கட்டுப்பாடுகளும் நீக்கப்பட்டன. இதனால் எளிதாக விதைகள் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டு வருகிறது. விதைத் தரக்கட்டுப்பாட்டுத் திட்டத்தை மேம்படுத்தவும் விவசாயிகளுக்கு தரமான விதைகள் கிடைக்கச் செய்வதற்கான கட்டமைப்பு வசதிகளை அதிகரிக்கவும் மாநில விதைக் கழகங்களுக்கும், மாநில தரச்சான்றிதழ் நிறுவனங்களுக்கும் மூன்றாவது தேசிய விதைத் திட்டத்தின் கீழ் (National Seed Project - III) உதவி அளிக்கப்படுகிறது. 2001-ஏப்ரல் 3ம் தேதி வரை விதைச்சட்டப்படி 3,024 வகையான பல்வேறு பயிர்கள் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளது. ஒன்பதாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டகாலத்தில் இயற்கை அழிவு ஏற்படும் காலங்களை எதிர்கொள்ள விதைகளை அவசர காலத்திற்கு பத்திரப்படுத்தி வைப்பதற்காக 'மத்திய பிரிவு திட்டம்' (Central Sector Scheme) ஒன்றை விவசாயத்துறை ஆரம்பித்து வைத்துள்ளது.

உலக வர்த்தக கழக (WTO) ஒப்பந்தத்தின்படி தாவர வகை இனங்களைப் பாதுகாக்கவும், விவசாயிகளின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்கவும் இந்திய அரசு நடவடிக்கை எடுத்து வருகிறது. அதற்கான சட்டம் இயற்றவும் முயற்சி செய்து வருகிறது.

2. உரங்கள் : Fertilizers

விவசாய உற்பத்தியை அதிகரிப்பதற்கான முக்கியமான இடுபொருள் உரங்கள் ஆகும். 2000-2001-ல் நைட்ரஜன், பாஸ்பேட், பொட்டாஷ் போன்ற ரசாயன உரங்கள் 16.59 மில்லியன் டன் உபயோகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மிகவும் அதிகமாகப் பயன்படுத்தப்படும் யூரியா உரத்தின்விலை மற்றும் விநியோகம் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறது. விவசாயிகளுக்கு குறைந்தவிலையில் ரசாயனஉரங்கள் வழங்குவதற்காக உர உற்பத்தியாளர்களுக்கு மானியம் வழங்கப்படுகிறது. இதனால் உரங்களின் அதிகபட்ச விற்பனைவிலை அரசாங்கத்தால் நிர்ணயம் செய்யப்படுகிறது. இந்தவிலையானது நாடு முழுவதற்கும் ஒரே மாதிரியாக அமுல் படுத்தப்படுகிறது. இதன் விளைவாக 1997 ம் ஆண்டிலிருந்து பாஸ்பேட் மற்றும் பொட்டாசிக் உரங்கள் உபயோகப்படுத்துவது அதிகரித்துள்ளது.

உரங்கள் அதிகமாகப் பயன்படுத்துப்படுவதற்காகவே மண் வள பரிசோதனை முறைகளை மத்திய அரசு பிரபலப்படுத்தி வருகிறது. மண் வளத்தை சோதனை செய்து அதன் அடிப்படையில் தேவையான உரங்களை உபயோகிப்பதே இதன் நோக்கமாகும். இதற்காக ஒன்பதாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 46.11 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டு 1997-98-ல் 48 மண்வள பரிசோதனை நிலையங்களுக்கும் நகரங்களிலிருந்து வரும் குப்பைகளிலிருந்து கலப்பு உரங்கள் (Com... தயாரிக்கவும் 355.55 லட்சம் ரூபாய் செலவிடப்பட்டது. இதே வகையில் 2000-2001-ல் 278.44 லட்ச ரூபாய் செலவிடப்பட்டது.

1955-ம் வருட அத்தியாவசியப் பொருட்கள் சட்டப்படி 1985 ல் உரக்கட்டுப்பாட்டு ஆணை (Fertilizer Control Order, 1985) ஒன்றை அரசு வெளியிட்டது. இந்த ஆணை 'உரங்கள் விற்பனை செய்யப் படுவதற்கான முறைகள், உரவியாபாரம் மற்றும் விநியோக முறைகளை ஒழுங்குபடுத்தும் அமைப்புகளை நியமிப்பதற்கான வழிமுறைகள் ஆராய்தல் போன்றவைகளை குறிப்பிட்டிருந்தது. இந்தியாவில் ... மாநிலங்களில் உரங்களின் தரங்களை ஆராயும் 66 ஆராய்ச்சிக் கூடங்கள் செயல்பட்டு வருகின்றன. இவை ஒவ்வொரு வருடமும் 1,... மண்மாதிரிகளை ஆராயும் வசதியும், கட்டமைப்பும் பெற்றுள்ளன. ஒன்பதாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் இந்த திட்டமானது 6.80 ... ரூபாயில் செயல்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. எட்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் 34,662 மண் மாதிரிகள் பரிசோதனை செய்யப்பட்டன.

3. மண் மற்றும் நீர்வள பாதுகாப்பு : Soil and Water Conservation

நமது நாட்டின் விவசாய உற்பத்தியை அதிகப்படுத்தும் ...

மற்றும் நீர்வளப் பாதுகாப்பு முக்கியமான இடு பொருள்கள் ஆகும். இதற்கான திட்டம் முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலிருந்தே ஆரம்பிக்கப் பட்டு விட்டது. ஆரம்பம் முதலே பிரச்சனைகளைக் கண்டறிவதில் தொழில் நுட்பத்திறனைப் பயன்படுத்துதல், இதற்கான சட்ட முறைகளை இயற்றுவது, ஒருங்கிணைப்பிற்கான கொள்கைகளை உருவாக்குதல் ஆகியவற்றிற்கு முக்கியத்துவம் தரப்பட்டது. தற்போது 'நதிப்பள்ளத் தாக்குத் திட்டம்' 33 நீர்ப்பிடிப்பு பகுதிகளில் செயல்பட்டு வருகிறது. இதன் மூலம் 18.02 மில்லியன் ஹெக்டர் நீர்பிடிப்பு நிலங்கள் பரிசோதனை செய்யப்படுகின்றது. 1999-2000-ல் 3.93 மில்லியன் ஹெக்டர் நிலங்களில் மண் மற்றும் நீர்வள பாதுகாப்பு பரிசோதனைகள் செய்யப்பட்டது.

ஏழாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டகாலத்தில் பஞ்சாப், ஹரியானா, உத்திரபிரதேசம் ஆகிய மாநிலங்களில் காணப்பட்ட சுண்ணாம்புக் காரம் கொண்ட நிலங்களை சீர்படுத்தவதற்கான மைய அரசின் திட்டம் (Reclamation of Alkali Soils) ஒன்று செயல் படுத்தப்பட்டது. இத்திட்டம் எட்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் குஜராத், மத்திய பிரதேசம், ராஜஸ்தான் மாநிலங்களுக்கும் விரிவு படுத்தப்பட்டது. ஒன்பதாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டப்படி சுண்ணாம்புக் காரமுடைய நிலங்கள் உள்ள எல்லா மாநிலங்களுக்கும் இத்திட்டம் விரிவு படுத்தப்பட்டது. இத்திட்டத்தின் நோக்கம் சுண்ணாம்பு சத்துள்ள மண்ணை பயிர் செய்யப்படுவதற்கு ஏற்ற நிலமாக மாற்ற நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதே ஆகும். இந்ததிட்டத்தின் முக்கிய கூறுகள் நிலத்தை பாசன வசதிக்காக சமப்படுத்துதல், உழுதல், சாக்கடை வசதி செய்து கொடுத்தல் மற்றும் மண்வள பரிசோதனை ஆகியவை ஆகும். 2000-2001ல் மொத்தம் உள்ள 3.58 மில்லியன் ஹெக்டர் சுண்ணாம்புக் காரமுடைய நிலங்களில் 0.65 மில்லியன் ஹெக்டர் நிலம் சீர்படுத்தப்பட்டது. இதனால் விவசாய உற்பத்தி திறன் அதிகரித்தது.

1994-95ம் ஆண்டு முதல் ஏழு வடகிழக்கு மாநிலங்களில் 'நீர்ப்பிடிப்பு மேட்டு பகுதிகளின் வளர்ச்சித் திட்டம்' (The Water-shed Development Scheme) ஒன்று 45 கோடி ரூபாய் முதலீட்டுடன் செயல்படுத்தப்பட்டது. இது ஒரு முழு அளவிலான மைய அரசு உதவித் திட்டமாகும். ஜாம் (Jham) நீர்ப்பிடிப்பு பகுதியின் ஒட்டு மொத்த வளர்ச்சியே இத்திட்டத்தின் நோக்கமாகும். இத்திட்டத்திற்காக எட்டாவது ஐந்தாண்டுத்திட்டத்தில் 40.82 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டது. 2001- மார்ச்வரை இப்பகுதிகளில் 1.21 லட்சம் ஹெக்டர் நீர்ப்பிடிப்பு நிலங்கள் சீரமைக்கப்பட்டுள்ளன. ஒன்பதாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்தில் மேலும் 1.20 லட்சம் ஹெக்டர் நிலங்கள் சீர்படுத்தப்பட இலக்கு நிர்ணயிக்கப்பட்டது. இந்த திட்டத்தின் மூலமும் விவசாய உற்பத்தி அதிகரிக்கப்பட்டுள்ளது.

மற்றும் நீர்வளப் பாதுகாப்பு முக்கியமான இடு பொருள்கள் ஆகும். இதற்கான திட்டம் முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலிருந்தே ஆரம்பிக்கப் பட்டு விட்டது. ஆரம்பம் முதலே பிரச்சனைகளைக் கண்டறிவதில் தொழில் நுட்பத்திறனைப் பயன்படுத்துதல், இதற்கான சட்ட முறைகளை இயற்றுவது, ஒருங்கிணைப்பிற்கான கொள்கைகளை உருவாக்குதல் ஆகியவற்றிற்கு முக்கியத்துவம் தரப்பட்டது. தற்போது 'நதிப்பள்ளத் தாக்குத் திட்டம்' 33 நீர்ப்பிடிப்பு பகுதிகளில் செயல்பட்டு வருகிறது. இதன் மூலம் 18.02 மில்லியன் ஹெக்டர் நீர்பிடிப்பு நிலங்கள் பரிசோதனை செய்யப்படுகின்றது. 1999-2000-ல் 3.93 மில்லியன் ஹெக்டர் நிலங்களில் மண் மற்றும் நீர்வள பாதுகாப்பு பரிசோதனைகள் செய்யப்பட்டது.

ஏழாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டகாலத்தில் பஞ்சாப், ஹரியானா, உத்திரபிரதேசம் ஆகிய மாநிலங்களில் காணப்பட்ட சுண்ணாம்புக் காரம் கொண்ட நிலங்களை சீர்படுத்தவதற்கான மைய அரசின் திட்டம் (Reclamation of Alkali Soils) ஒன்று செயல் படுத்தப்பட்டது. இத்திட்டம் எட்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் குஜராத், மத்திய பிரதேசம், ராஜஸ்தான் மாநிலங்களுக்கும் விரிவு படுத்தப்பட்டது. ஒன்பதாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டப்படி சுண்ணாம்புக் காரமுடைய நிலங்கள் உள்ள எல்லா மாநிலங்களுக்கும் இத்திட்டம் விரிவு படுத்தப்பட்டது. இத்திட்டத்தின் நோக்கம் சுண்ணாம்பு சத்துள்ள மண்ணை பயிர் செய்யப்படுவதற்கு ஏற்ற நிலமாக மாற்ற நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதே ஆகும். இந்ததிட்டத்தின் முக்கிய கூறுகள் நிலத்தை பாசன வசதிக்காக சமப்படுத்துதல், உழுதல், சாக்கடை வசதி செய்து கொடுத்தல் மற்றும் மண்வள பரிசோதனை ஆகியவை ஆகும். 2000-2001ல் மொத்தம் உள்ள 3.58 மில்லியன் ஹெக்டர் சுண்ணாம்புக் காரமுடைய நிலங்களில் 0.65 மில்லியன் ஹெக்டர் நிலம் சீர்படுத்தப்பட்டது. இதனால் விவசாய உற்பத்தி திறன் அதிகரித்தது.

1994-95ம் ஆண்டு முதல் ஏழு வடகிழக்கு மாநிலங்களில் 'நீர்ப்பிடிப்பு மேட்டு பகுதிகளின் வளர்ச்சித் திட்டம்' (The Water-shed Development Scheme) ஒன்று 45 கோடி ரூபாய் முதலீட்டுடன் செயல்படுத்தப்பட்டது. இது ஒரு முழு அளவிலான மைய அரசு உதவித் திட்டமாகும். ஜாம் (Jham) நீர்ப்பிடிப்பு பகுதியின் ஒட்டு மொத்த வளர்ச்சியே இத்திட்டத்தின் நோக்கமாகும். இத்திட்டத்திற்காக எட்டாவது ஐந்தாண்டுத்திட்டத்தில் 40.82 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டது. 2001- மார்ச்வரை இப்பகுதிகளில் 1.21 லட்சம் ஹெக்டர் நீர்ப்பிடிப்பு நிலங்கள் சீரமைக்கப்பட்டுள்ளன. ஒன்பதாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்தில் மேலும் 1.20 லட்சம் ஹெக்டர் நிலங்கள் சீர்படுத்தப்பட இலக்கு நிர்ணயிக்கப்பட்டது. இந்த திட்டத்தின் மூலமும் விவசாய உற்பத்தி அதிகரிக்கப்பட்டுள்ளது.

விவசாயக் கருவிகளும், இயந்திரங்களும் :

Agricultural Implements and Machinery

a) பண்ணை இயந்திரமயமாக்கப்படுதல் : Farm achanisation

விவசாய உற்பத்தியை அதிகரிக்கவும், நிலங்களில் மிகவும் கடினமாக வேலை செய்வதைக் குறைக்கவும் மேம்படுத்தப்பட்ட விவசாயக் கருவிகளையும், நவீன இயந்திரங்களையும் பயன்படுத்தும் திட்டத்தை மத்திய அரசு செயல்படுத்தி வருகிறது. டிராக்டர் உட்பட விவசாய இயந்திரங்களை விவசாயிகள் சொந்தமாக பெற்றுக் கொள்வதற்கான வழிமுறைகள் காண்பிக்கப்படுகிறது. விவசாய இயந்திரமயமாக்கப்படுதலை விரிவுபடுத்துவதற்கான நடவடிக்கைகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. விவசாய இயந்திரங்களைத் தேர்வு செய்தல், பழுது பார்த்தல், நிர்வகித்தல் ஆகியவற்றுக்கான பயிற்சி அளிக்கப்படுகிறது. இந்தக் கருவிகள் மற்றும் இயந்திரங்களின் தரத்தை மேம்படுத்தவும், அதன் தன்மைகளை மதிப்பீடு செய்யவும் அவைகள் பண்ணை இயந்திரங்கள் பயிற்சி மற்றும் சோதனை நிறுவனங்களில் பரிசோதித்து பார்க்கப்படுகின்றன.

இதன்படி அதிக அளவில் விவசாய இயந்திரங்கள் பயன்படுத்தப் பட்டாலும் அதன் மூலம் கிடைக்கும் நன்மைகள் நாடு முழுமைக்கும் ஒரே சீராகக் காணப்படவில்லை. வட மாநிலங்களில் மட்டுமே விவசாய வளர்ச்சியில் இயந்திரங்களின் பயன் அதிகமாகக் காணப்படுகிறது. இன்னமும் கால்நடை மற்றும் மனிதசக்தி விவசாயத்தில் தொடர்ந்து அதிகமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டாலும், விவசாயத்தை இயந்திர மயமாக்குதலில் டிராக்டர்கள், உழவு இயந்திரங்கள், அறுவடை இயந்திரங்கள் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. நல்ல தரமான விவசாய இயந்திரங்கள் நமது நாட்டில் கிடைக்கின்றன. 2000-2001-ல் மட்டும் 2,54,825 டிராக்டர் விற்பனையாகியுள்ளன. 16,018 உழவு இயந்திரங்கள் (Power tillers) விற்பனையாகியுள்ளன. பிற விவசாயக் கருவிகளின் விற்பனையும் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் உயர்ந்துள்ளன. அரசு அறிமுகப்படுத்தியுள்ள தண்ணீர் சேமிக்கும் முறை, சொட்டு நீர் பாசனமுறை ஆகியவைகளினால் விவசாயம் நமது நாட்டின் இயந்திரமாக்கப்படுதலுக்கு உத்வேகம் கொடுத்துள்ளது.

b) விவசாய இயந்திரப்பயிற்சி மற்றும் பரிசோதனை நிலையங்கள் : Farm Machinary Training and Testing Institutes

விவசாய இயந்திரப் பயிற்சி மற்றும் பரிசோதனை நிலையங்கள் மத்திய பிரதேசத்திலுள்ள புட்னி (Budni), ஹரியானாவில் ஹிஸ்ஸார் (Hissar), ஆந்திராவில் கார்லடின் (Garladinne), அஸ்ஸாமில் பிஸ்வநாத்

சாரிலி (Biwanath Charili) ஆகிய இடங்களில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த நிலையங்கள் விவசாய இயந்திரங்கள் தொடர்பான பயிற்சி 3500 பேருக்கும் வழங்கும் வசதி பெற்றுள்ளன. மேலும் ஆண்டு தோறும் 70 இயந்திரங்களைப் பரிசோதனை செய்யவும் இவைகளால் முடியும். இதுவரை 64,623 பேர் விவசாய இயந்திரப் பயிற்சி பெற்றுள்ளனர். 1575 இயந்திரங்கள் பரிசோதனை செய்யப்பட்டுள்ளன. இந்த இயந்திரங்களையும், கருவிகளையும் வாங்குவதற்காக விவசாயிகளுக்கு ஊக்கநிதி வழங்கப்படுகிறது. ஒன்பதாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் விவசாய இயந்திரங்கள் வாங்க விவசாயிகளுக்கு கடன் வழங்குவதற்காக 150 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டது.

மேலும் பல்வேறு விவசாய இடு பொருட்களை விவசாயிகளுக்கு வழங்குவதற்காக 'மாநில விவசாயத் தொழிற்கழகங்கள்' (State Agro Industries Corporations) அமைக்கப்பட்டுள்ளன. மத்திய அரசின் பங்குத் தொகையுடன் மொத்தம் பதினேழு கழகங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. மணிப்பூர், பாண்டிச்சேரி அரசுகள் மத்திய அரசின் பங்கில்லாமல் தாங்களே ஆரம்பித்துள்ளன. 1998-99-ல் இந்த விவசாயக் கழகங்களின் விற்பனை அளவு 2.066.15 கோடி ரூபாயாகும்.

பயிர்பாதுகாப்பு : Plant Protection

விவசாய உற்பத்தி அதிகரிக்கப்பட வேண்டுமானால் பயிர்கள் பூச்சிக்களிடமிருந்து பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். இதற்காக ஏழாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்திலிருந்து 'ஒருங்கிணைந்த பூச்சி மேலாண்மை' (Intergrated Best Management) திட்டம் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. இதன் முக்கிய நோக்கம் பயிர்க் கொல்லி பூச்சிகள் ஒழிப்பதற்கு குறைந்த அளவில் ரசாயன பூச்சிக் கொல்லி மருந்துகளைப் பயன்படுத்தவதை ஊக்கப் படுத்தவதாகும். இதற்காக இயற்கை உரங்களைப் பல்வேறு வழிகளில் பயன்படுத்த பயிற்சிஅளிக்கப்படுகிறது. இந்த திட்டத்தை செயல்படுத்த இந்திய அரசு நெல், பருத்தி, காய்கறிகள், எண்ணெய்வித்துக்கள், பயிறுவகைகள் ஆகியவற்றில் பயிர்பாதுகாப்பு முறைகளை பரிசோதனை முறையில் செயல்படுத்திக் காண்பித்துள்ளது.

ஹைதராபாத்திலுள்ள 'தேசிய பயிர் பாதுகாப்பு பயிற்சி நிறுவனம்' (National Plant Protection Training Institute) 2000-2001-ல் 482 பேருக்கு பயிர்பாதுகாப்பு தொடர்பான பயிற்சி அளித்துள்ளது. இதுதவிர பயிர்களை அழிக்கும் வெட்டுக்கிளிகள் அதிகமாக உள்ள நாடுகளுடன் தொடர்பு வைக்கப்பட்டுள்ளது. வெட்டுக்கிளி எச்சரிக்கை அமைப்பு (The Locust Warning Organisation) ஒன்று ஜோத்பூரில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த அமைப்பின் ஐந்து சர்கியுட் அலுவலகங்களும், 23 வெளி கண்காணிப்பு மையங்களும் ராஜஸ்தான், குஜராத், ஹரியானாவில் உள்ள

இரண்டு லட்சம் ச.கி.மீட்டர் பாலைவனப் பகுதியில் கண்காணிப்பை மேற்கொண்டுள்ளன.

தானிய உற்பத்தி : Crop Production

இந்தியாவில் தானிய வகைகளின் உற்பத்தி விவசாயத்துறையில் பின்பற்றப்படும் புதிய வழிமுறைகள் மூலம் அதிகரித்து வருகிறது. 1999-2000-ம் வருடத்தில் நெல் 894.75 லட்சம் டன், பஜ்ரா 56.57 லட்சம் டன், தானியங்கள் 195.52 லட்சம் டன், பருப்பு வகைகள் 50.82 லட்சம் டன், பீன்ஸ் வகைகள் 133.50 லட்சம் டன், நிலக்கடலை 53.10 லட்சம் டன், எண்ணெய் வித்துக்கள் 208.72 லட்சம் டன், கரும்பு 2990.36 லட்சம் டன் உற்பத்தி செய்யப்பட்டுள்ளன.

எண்ணெய் வித்துக்கள் உற்பத்தியில் பெரிய சாதனை நிகழ்த்தப் பட்டுள்ளது. 'எண்ணெய் வித்துக்கள் தொழில் நுட்ப முறையின் விளைவாக 1998-99-ல் 3,028 கோடி ரூபாய் பெறுமான எண்ணெய் வித்துக்கள் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டுள்ளன. இந்த தொழில் நுட்பத்திட்டத்தினுள் சோளமும் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளது. அதிக அளவிலான சோள உற்பத்திக்கு ஒன்பதாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டது.

சமையல் எண்ணெய் உற்பத்திக்கான 'பனை எண்ணெய் வளர்ச்சித் திட்டம்' எட்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் ஆரம்பிக்கப் பட்டது. 11 மாநிலங்களில் எட்டுலட்சம் ஹெக்டார் நிலத்தில் பனை எண்ணெய் மரங்கள் சாகுபடி செய்யப்பட்டுள்ளன. இதன் மூலம் எண்ணெய் உற்பத்தியும் அதிகரித்து வருகிறது.

தோட்டக்கலை : Horticulture

பழவகைகள், காய்கறிகள், பூக்கள், நிலத்தடிகிழங்கு வகைகள், மருந்து மற்றம் வாசனைப் பயிர்கள், காளான்கள், வாசனைதிரவியங்கள் (Spices) ஆகியவை இந்தியாவில் பயிர் செய்யப்படுகின்றன. இவை அனைத்துமே தோட்டக்கலை வளர்ச்சியில் சிறப்பான முன்னேற்றம் ஏற்படுத்தி உள்ளது. சீனாவுக்கு அடுத்தபடியாக பழங்கள் மற்றும் காய் உற்பத்தியில் இந்தியா இரண்டாம் இடம் வகிக்கிறது. மாம்பழம், தேங்காய், முந்திரி, வாசனைத் திரவியங்கள் உற்பத்தியில் [illegible] முதலிடம் வகிக்கிறது. முந்திரி ஏற்றுமதியில் உலகில் முதலிடம் வகிக்கும் இந்தியா அதன் மொத்த உலக உற்பத்தியில் நாற்பதுசதவீதம் [illegible] செய்கிறது. மேலும் மஞ்சள், இஞ்சி உற்பத்தியிலும் இந்தியா முதலிடம் வகிக்கிறது. இதில் உலக உற்பத்தியில் இந்தியாவின் [illegible] சதவீதமாகும்.

இந்தியாவில் தேங்காய் 1998-99-ல் 19.08 லட்சம் ஹெக்டார் நிலத்தில் பயிரிடப்பட்டு 14,925 மில்லியன் தேங்காய்கள் உற்பத்தி செய்யப்பட்டன. இதன்மூலம் உலகத்திலேயே அதிக அளவு தேங்காய் உற்பத்தியில் இந்தியா முதலிடம் வகிக்கிறது. இந்த தென்னை பயிர் மூலம் பத்து மில்லியன் மக்கள் வாழ்க்கை நடத்துகின்றனர். 200 கோடி ரூபாய் அந்நிய செலவாணி கிடைக்கிறது. இந்திய மொத்த தேங்காய் உற்பத்தியில் 88 சதவீதம் கேரளா, தமிழ்நாடு, ஆந்திரா, கர்நாடகம் நிலங்களில் உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது.

முந்திரிப்பருப்பு ஏற்றுமதியிலும் இந்தியா உலகிலேயே முதலிடம் வகிக்கிறது. 1999-2000-ல் 8.86 லட்சம் ஹெக்டர் நிலத்தில் 5.2 லட்சம் டன் முந்திரி உற்பத்தி செய்யப்பட்டது. இந்த தோட்டக்கலை பயிர்கள் மூலம் விவசாயிகளுக்கு அதிக வருமானம் கிடைப்பதுடன் லட்சக்கணக்கான மக்களுக்கு சத்துணவும், வேலை வாய்ப்பும் அளிக்கிறது.

நமது நாட்டின் மொத்த பழ உற்பத்தியில் மாம்பழம், வாழைப்பழம், ஆரஞ்சு வகைகள், கொய்யாப்பழம், ஆப்பிள் ஆகியவை [illegible] சதவீதம் ஆகும். மாம்பழ ஆராய்ச்சியின் விளைவாக உயர்ரக மாம்பழ வகைகள் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. தேசரி-51, CISMM-1 (Desheri -51) ஆகிய உயர்ரக அதிக விளைச்சல் தரும் மாம்பழ வகைகள் பயிர்செய்யப்பட்டு ஏற்றுமதி செய்யப்படுகிறது. லலித் (Lalit) வகை கொய்யாப்பழம் தரமான பழமாகும். 18 வகையான உயர்தர வாழைப்பழ வகைகள் பயிர் செய்யப்படுகின்றன.

காய்கறிவகைகளிலும் உருளைக்கிழங்கு, காலிபிளவர், வெங்காயம், முட்டைக்கோஸ், கத்தரி, மிளகாய் ஆகியவை ஆண்டு முழுவதும் கிடைக்கும் வகையில் உயர்ரக வகைகள் பயிர் செய்யப்படுகின்றன. பயிரிட்டு பத்து நாட்களிலேயே நோய் வந்தால் அதன் அறிகுறிகளை வெளிப்படுத்தும் வகையிலான உருளைக் [illegible]ங்குரகம், உத்திரப்பிரதேசத்தில் பயிரிடப்படுகிறது ஸ்ரீரேகா, ஸ்ரீபிரபா ஆகியவை உயர்ரக உருளைக்கிழங்கு வகைகளாகும். காளான் [illegible]த்திக்கும் அதிக ஊக்கம் அளிக்கப்படுகிறது.

கோவா-1 (Goa-1) வகை முந்திரி பருப்பு, பன்னியூர்6, பன்னியூர்7 (Panniyur 6,7) வகை கருப்பு மிளகு வகைகள், R.R-1 வகை ஏலக்காய், RCR [illegible], RCR435, RCR436 வகை கொத்தமல்லி, குஜ்குமின்-3 (Gujcumin-3) வகை சீரகம் ஆகியவை ஆராய்ச்சியின் விளைவாக கண்டுபிடிக்கப்பட்ட அதிக விளைச்சல்தரும் ரகங்களாகும்.

கால்நடைகள் பராமரிப்பு : Animal Husbandry

கிராமப்புறங்களில் உள்ள நிலமற்ற மற்றும் சிறிய விவசாயிகள் [illegible]த்திற்கு வருவாய்தரும் கால்நடைப் பராமரிப்பு மற்றும் பால்வளத்

தொழில்கள் கிராமப்புற பொருளாதரத்தில் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றன. புறநகர் பகுதிகளில் வாழும் மக்களுக்கும், மலைப்பகுதி மற்றும் வறட்சிப் பகுதிகளில் வாழும் மக்களுக்கும் தங்கள் குடும்பத் தேவைகளை நிவர்த்தி செய்து கொள்ள வருமானம் தரும் தொழில்களாக இவை அமைந்துள்ளன. அவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பும் அளிக்கிறது. இந்த கால்நடைப் பராமரிப்பு தொழிலில் மட்டும் 9.8 மில்லியன் மக்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு கிடைக்கிறது. கால்நடைபராமரிப்பு மூலம் கிடைக்கும் வருமானமானது இந்தியாவின் மொத்த விவசாய வருமானத்தில் (Output) 23 சதவீதமாகும்.

இந்தியா உலகத்திலேயே கால்நடைகள் எண்ணிக்கை அதிகமாக உள்ள நாடாகும். உலகத்திலுள்ள எருதுகளின் எண்ணிக்கையில் 57சதவீதம் இந்தியாவில் உள்ளது. மொத்த கால்நடை எண்ணிக்கையில் இந்தியாவில் 15சதவீதம் உள்ளது. 1992-ம் வருட கால்நடை கணக்கெடுப்பின்படி (Livestock census) இந்தியாவில் 20.5 கோடி கால்நடைகளும், 8.4 கோடி எருதுகளும் உள்ளன.

கால்நடைஇனங்கள் மற்றும் எருது வளர்ச்சி : Cattle and Buffalo Development.

இந்தியாவில் 27 உள்நாட்டுவகையான கால்நடைஇனங்களும் 7வகை எருதுஇனங்களும் உள்ளன. இந்திய கால்நடைஇனங்கள் நோய்களை எதிர்க்கும் ஆற்றல் பெற்றுள்ளன. கால்நடை மற்றும் எருது இனங்களின் தன்மையை மேம்படுத்த மத்திய அளவிலான திட்டங்கள் திட்டப்பட்டு செயல்படுத்தப்படுகின்றன. இவை மூலம் பால் உற்பத்தியை அதிகப்படுத்தவும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. அழிந்து போகும் நிலையிலுள்ள ஒருசில உள்நாட்டு கால்நடை மற்றும் எருது இனங்களை பாதுகாத்து வைப்பதற்கான முயற்சிகளும் எடுக்கப்படுகின்றன. நல்ல திறமைகளையுடைய உயர்ந்தஇன காளை மாடுகளின் விந்து சேகரித்து வைக்கப்படடு அதன் மூலம் உயர்ந்தரக இன மாடுகளை இனப்பெருக்கம் செய்வதற்கான நடைமுறைகளும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

தேசிய கால்நடை மற்றும் எருதுஇனப்பெருக்கதிட்டம் (National Project for Cattle and Buffalo) கால்நடை இனப்பெருக்கத்தில் ஈடுபடும் தனியார் அமைப்புகளுக்கு நுறுசதவீத மானில உதவி அளிக்கப்படுகிறது. இத்திட்டத்தின்படி காளைமாடுகளின் விந்து சேகரிக்கப்பட்டு குளிரூட்டப்பட்டு பாதுகாத்து வைக்கப் படுகிறது. பின்னர் இந்த விந்து செயற்கைமுறையில் செலுத்தப்பட்டு இனப்பெருக்கம் செய்யப்படுகிறது. இதற்காக ஒவ்வொரு வருடமும் [illegible] மில்லியன் டோஸ் (Doses) விந்து குளிரூட்டப்பட்டு [illegible]

வைக்கப்படுகிறது.2002-ம் ஆண்டு இறுதிக்குள் எல்லா மாநிலங்களுக்கும் விரிவுபடுத்தப்பட்டுவிடும்.

ராஜஸ்தானில் உள்ள சூரத்கார், ஒரிசாவில் சிப்ளிமா, செமிலிகுடா, குஜராத்தில் தம்ராட், கர்நாடகாவில் ஹசர்கட்டா தமிழ்நாட்டில் அலமாடி, உத்திரபிரதேசத்தில் அஹமதஷ்நகர் ஆகிய ஏழுஇடங்களில் விஞ்ஞான முறையிலான கால்நடை இனப்பெருக்க மையங்கள் உள்ளன. இந்த மையங்கள் விந்து உற்பத்திக்காக மட்டும் 362 உயர்இன காளைமாட்டுகன்றுகள் இனப் பெருக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளன. மேலும் செயற்கை முறை கருத்தரிப்பிற்கு தேவைப்படும் விந்து உற்பத்திக்கு 126 உயர்இன காளை மாடுகளை பல மாநிலங்களுக்கு இந்த மையங்கள் அனுப்பி வைத்துள்ளன. கர்நாடகாவிலுள்ள ஹசர் கட்டாவில் (Hessarghatta) உள்ள பதப்படுத்தப்பட்ட விந்து உற்பத்தி மாற்று பயிற்சி நிலையத்திலிருந்து (Frozen Cemen production and Training Institute) ஹோல்ஸ்டின் பிரிசியன் ஜெர்சி மற்றும் முர்ரா (Holstein Friesian Jersy and Murrah Bulls) இன காளைமாடுகளின் 8.79 லட்சம் டோஸ் விந்து 2000-2001-ல் பல மாநிலங்களுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. மேலும் விந்து பதப்படுத்தி வைக்கும் தொழில் நுட்ப பயிற்சி 149 பேருக்கு அதே ஆண்டில் அளிக்கப்பட்டது.

கோழிஇன வளர்ச்சி : Poultry Development

அரசாங்கம் அளித்த ஊக்கத்தினாலும், ஆராய்ச்சிகளின் விளைவாகவும் இந்தியாவில் கோழி உற்பத்தி நல்ல முறையில் வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. 1990 - 2000, ல் 31.5 மில்லியன் முட்டைகள் உற்பத்தி செய்யப்பட்டன.உலகத்தில் அதிகமாக கோழி முட்டைகள் உற்பத்தி செய்யும் நாடுகளில் இந்தியா ஐந்தாவது இடத்தில் உள்ளது. மும்பை, புவனேஷ்வர், ஹசர்ஹட்டா, சண்டிகார் ஆகிய இடங்களில் கோழி இனவிருத்தி (Breeding Farms) பண்ணைகள் உள்ளன. இங்கு அறிவியல் பூர்வமான இனவிருத்தி திட்டங்கள் செயல்படுத்தப்படுகின்றன. அதிக முட்டையிடும் உயர்ரக கோழிஇனங்களும் வேகமாக வளர்ச்சியடையும் இறைச்சிக்கான பிராய்லர் இனங்களும் இனவிருத்தி செய்யப்படுகின்றன. மேலும் இவ்வகை குஞ்சுகள் விஞ்ஞான முறையில் பொறிக்கப்பட்டு நாட்டின் பல பகுதிகளுக்கும் அனுப்பப்படுகின்றன.

ஹசர்ஹட்டாவில் உள்ள மத்திய வாத்து இனவிருத்தி பண்ணை (Central Duck Breeding Farm) 'காக்கி' (Khaki) இன வாத்துக்களையும், வேகமாக வளர்ச்சியடையும் இறைச்சிக்கான வாத்துக்குஞ்சுகளையும் இனவிருத்தி செய்து நாட்டின் பல மாநிலங்களுக்கு அனுப்பிவைக்கிறது. பெங்களூர் புவனேஷ்வர், ...கான், மும்பை ஆகிய் இடங்களில் முட்டையிடுந்தன்மை, மற்றும்

பிராய்லர் ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்டு கிடைக்கும் உபயோகமான தகவல்களை கோழி வளர்ப்பு நிறுவனங்கள், குஞ்சுபொறிப்பு நிலையங்கள் போன்றவற்றிற்கு அனுப்பிவைக்கப் படுகிறது. கோழிவளர்ப்பு பற்றிய குறுகிய கால பயிற்சி இந்த நிறுவனத்தில் நடத்தப்படுகிறது.

2000 - 2001 - ல் மத்திய கோழி உற்பத்திமையங்களில் 0.23 லட்சம் முட்டையிடும் வகை, 0.45 லட்சம் இறைச்சிவகை குஞ்சுகள் இனவிருத்தி செய்யப்பட்டு விற்கப்பட்டன. 1.18 லட்சம் வாத்துக்குஞ்சுகளும் ஹசர்ஹட்டா மைய வாத்து இனவிருத்தி பண்ணையில் விற்கப்பட்டன. இவை தவிர வான்கோழி உற்பத்தியை அதிகரிக்கவும் பல திட்டங்கள் தீட்டப்பட்டுள்ளன. ஒன்பதாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் சிறு விவசாயிகள் வீட்டுப் பண்ணை வைத்து கோழிவளர்க்கும் புதிய திட்டம் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு சிக்கிம் உட்பட வடகிழக்கு மாநிலங்களில் செயல்படுத்தப்பட்டது. நாட்டின் பிற மாநிலங்களுக்கும் இத்திட்டம் விரிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது.

ஆடுவளர்ப்பு : Sheep Development.

இந்தியாவில் 51 மில்லியன் செம்மறிஆடுகளும், 115 மில்லியன் வெள்ளாடுகளும் உள்ளன. சுமார் ஐந்து மில்லியன் வீடுகளில் மக்கள் ஆடுவளர்ப்பு மற்றும் அதன் தொடர்பான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டுவருகின்றனர். ஆடுவளர்ப்புத் துறையில் குறைந்த உற்பத்தி இருப்பதற்கு முக்கியமான காரணம் ஆடுவளர்ப்பு தொழில்நுட்பத்திறன் சரியான அளவில் கிடைக்காமை, போதுமான தீவனங்கள் கிடைக்காமை மற்றும் போதுமான அளவு சந்தை வசதியும் கடன் வசதியும் இல்லாமை ஆகியவையாகும். 2000 - 2001, ல் 460 லட்சம் கிலோ ஆட்டுஉரோமம் உற்பத்தி செய்யப்பட்டது.

ஹிஸ்ஸாரில்(Hissar) உள்ள செம்மறிஆடு இனவிருத்தி பண்ணையில் (Central Sheep Breeding Farm) உயர்ரக செம்மறிகிடா [illegible] உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. ஒன்பதாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் [illegible] ஆட்டுப்பண்ணையிலிருந்து 2881 செம்மறிகிடாக்கள் நாட்டின் [illegible] பகுதிகளுக்கு அனுப்பப்பட்டது. இதன் மூலம் செம்மறி[illegible] இந்தியாவில் அதிக அளவில் இனவிருத்தி செய்யப்படு[illegible] செம்மறிகிடா மற்றும் ஆண் மான் (Ram and Buck) உற்பத்தி திட்ட[illegible] கீழ் மாநிலஅரசுகளுக்கு மைய உதவி அளிக்கப்படுகிறது. இதன் படி [illegible] மான், செம்மறிகிடா மற்றும் முயல் உற்பத்தி அதிகரிக்கப் பட்டுள்ளது.

இறைச்சி உற்பத்தி, பதப்படுத்துதல், ஏற்றுமதி செய்யப்படுதல் Meat Production, Processing and Export.

சுகாதாரமான இறைச்சி கிடைப்பதற்கான மையதிட்டம் [illegible] ஒன்பதாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டகாலத்தில் செயல்படுத்தப்பட்டது. இத்திட்டத்தின் முக்கிய நோக்கம் சுகாதாரமான இறைச்சி கிடை[illegible]

செய்தல், இறைச்சிக் கூடங்களை (Slaughter houses) நவீனப்படுத்துதல், விலங்குகள் கொடுமைப்படுத்தப்படுதலை தடுத்தல் ஆகியவையாகும். 2000 - 2001 ல் இறைச்சிக்கூடங்களை நவீனப்படுத்துதல் திட்டத்தின் கீழ் ஆக்ரா, ஷாகாபூர், ஜெய்பூர், இட்டா நகர் ஆகிய இடங்களில் உள்ள இறைச்சிகூடங்கள் நவீனப்படுத்தப்பட ஒருகோடி ரூபாய் உதவியளிக்கப் பட்டது. 1999 - 2000 ல் இந்தியாவிலிருந்து 706.42 கோடி ரூபாய் எருது இறைச்சி, 90.89 கோடி ரூபாய் ஆட்டிறைச்சி ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது.

கால்நடைதீவனம் : Feed And Fodder.

கால்நடை ஆதாரங்கள் வளர்ச்சியடைய வேண்டுமானால் விஞ்ஞான முறையில் தயாரிக்கப்பட்ட சத்துமிக்க கால்நடைதீவனங்கள் அவசியம் தேவை. விஞ்ஞான முறையிலான கால்நடைதீவன உற்பத்தி தொழில்நுட்பத்திறன் அபிவிருத்தி செய்ய ஏழு பிராந்திய மையங்கள் ஹிஸ்ஸார், கல்யாணி, காந்திநகர், அலமாடி, ஹைதராபாத், சூரத்கார்ஹ், ஷகமா ஆகிய இடங்களில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த மையங்களில் தரமான தீவனங்கள் உற்பத்தி செய்யப்படுவதுடன் அவை உபயோகிக்கப் பட வேண்டியதின் அவசியத்தையும் பரப்பி வருகிறது. 1999-2000-ல் இந்த கால்நடை தீவன மையங்கள் 199 மெட்ரிக்டன் தீவனங்கள் உற்பத்தி செய்ததுடன், புதிய தீவன வகைகள் பற்றிய 1680 நடைமுறை பயிற்சிகள் செய்து காண்பித்துள்ளன.

ஹசர்கட்டா (Hassarghatta)வில் உள்ள மத்திய தீவன உற்பத்தி பண்ணை 2000-2001ல் 221 மெட்ரிக்டன் தீவனம் உற்பத்தி செய்தது. புதிய தீவன வகைகள் பற்றி 150 நடைமுறை பயிற்சிகள் நடத்தியுள்ளது. புதிய வகை தீவன பயிர்களையும் (Fodder Crops) அறிமுகப்படுத்தியுள்ளது. அதிக அளவில் கால்நடை தீவனங்களை உற்பத்தி செய்தல், அவைகளை சேமித்து வைத்தல், புல்வளர்ப்பு, தீவனப்பயிர் வகைகள் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்தல் ஆகியவற்றுக்காக மத்திய அரசு மாநில அரசுகளுக்கு நிதி உதவி செய்கிறது. இது தொடர்பாக அருணாசல பிரதேசத்தில் உள்ள மூன்று பண்ணைகளுக்கும், கர்நாடகாவில் உள்ள ஒரு பண்ணைக்கும் 2000-2001ல் [illegible] லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டது. மேலும் பல மாநிலங்களில் தீவனப்பயிர்களை வளர்ப்பதற்காக நிதி உதவி அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

பால்வள வளர்ச்சி : Dairy development

பால்பண்ணை வளர்ச்சி திட்டமானது பால் உற்பத்தியை அதிகரிப்பதிலும் மக்களின் சத்துமிக்க வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதிலும், வேலைவாய்ப்பை அளிப்பதிலும், கிராமப்புற சிறிய விவசாயிகளின் வருமானத்தை அதிகரிப்பதிலும் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. இந்திய பால்வளத் தொழில் எட்டாவது ஐந்தாண்டு திட்ட காலத்தில் 69 மில்லியன் டன் பால் உற்பத்தி செய்து சிறப்பான

உயர்நிலையை அடைந்தது. இதன்மூலம் பால்வளத் தொழிலில் இந்தியா முதலாவது இடம் பெற்றதுடன் பால் மற்றும் பால் உற்பத்தி பொருட்கள் இந்தியாவிலுள்ள மக்களுக்கு அதிகமாக கிடைக்கச் செய்கிறது. 2000-2001ல் பால்வளத் தொழிலில் கீழ்க்கண்ட மூன்று திட்டங்களை செயல்படுத்தி ஒரு 'வெண்மை புரட்சியையே' (White Revolution) ஏற்படுத்தி விட்டது.

a) பின்தங்கிய, மலைப்பகுதிகளுக்கான ஒருங்கிணைந்த பால்வள வளர்ச்சி திட்டங்கள் :

(Integrated Dairy Development Projects in Non operation Hilly and Backward areas)

இந்ததிட்டம் எட்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டகாலத்தில் 250 கோடி முதலீட்டுடன் நடைமுறைப் படுத்தப்பட்டது. இது ஒரு மத்திய உதவி பெறும் திட்டமாகும். இதன்படி 2000-2001லிருந்து 22 மாநிலங்களில் 227 கோடி செலவில் 44 திட்டங்கள் (Projects) செயல்படுத்தப் பட்டுள்ளது. 2001, மார்ச் 30ம் தேதிவரை மொத்தம் 131 மாவட்டங்கள் இந்த திட்டத்தின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டது. இதன் மூலம் 2001 மார்ச் 31 முடிய 6400 கிராம அளவிலான பால் உற்பத்தி கூட்டுறவு சங்கங்கள் (Village Level Dairy Co-operative Societis) அமைக்கப்பட்டு அதன் மூலம் ஐந்து லட்சம் குடும்பங்கள் பயன்பெற்றன.

b) கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கு உதவி :

Assistance to Co-operative Societies

இந்த திட்டத்தின் முக்கிய நோக்கம் மாவட்டங்களிலுள்ள நலிவுற்ற பால் உற்பத்தி கூட்டுறவு சங்கங்களை மீண்டும் நல்ல முறையில் செயல்பட வைத்தல் ஆகும். இந்த திட்டம் 150 கோடி ஒதுக்கீட்டுடன் 2000 ஜனவரியில் ஒப்புதல் பெற்றது. இதன்மூலம் மத்திய பிரதேசத்தில் நான்கு, கர்நாடகாவில் இரண்டு, உத்திரபிரதேசம் கேரளா ஆகிய மாநிலங்களில் தலா ஒரு கூட்டுறவு பால் சங்கங்கள் புனரமைக்கப்பட்டு நல்லமுறையில் செயல்பட ஆரம்பித்தன. இதற்காக 69.83 கோடி ரூபாய் செலவு செய்யப் பட்டது.

c) பால் மற்றும் பால் பொருள் உற்பத்தி ஆணை, 1992 :

(Milk and Milk-Product Order-1992)

இந்திய அரசு 1992 ஜூன் 9-ல் பால் மற்றும் பால் பொருள் உற்பத்தி ஆணை ஒன்றை வெளியிட்டது. இந்த ஆணையின் படி ஒருநாளைக்கு 10,000 லிட்டர் பாலுக்கு மேல் அல்லது ஆண்டுக்கு 500 மெட்ரிக் டன் பால்பொருட்கள் உற்பத்தி செய்யும் தனிநபர்கள் அல்லது பால்பொருள் உற்பத்தி நிலையங்கள் மத்திய அரசினால் நியமிக்கப்பட்ட அதிகாரிகளிடம் தங்களை 1993, ஆகஸ்ட் 27-ல் பதிவு செய்து கொ

வேண்டும். இந்த அளவு மாநில அரசுகளில் பின்னர் 75,000 லிட்டராகவும், 3,750 மெட்ரிக் டன்னாகவும் வரையில் 519.44 லட்சம் லிட்டர் தினமும் கொள்முதல் செய்யும் 274 நிறுவனங்கள் பதிவுசெய்து கொண்டன.

இந்த நடவடிக்கைகள் மூலம் பால் உற்பத்தி பெருக்கப்பட்டு அது திறம்பட நிர்வாகமும் செய்யப்படுகிறது. இதனால் இந்தியாவில் ஒரு 'வெண்மைப் புரட்சி' ஏற்பட்டுள்ளது.

மீன்வளம் : Fisheries

மீன் பிடித்தல் இந்தியப் பொருளாதாரத்தில் முக்கியபங்கு வகிக்கிறது. இது உணவு உற்பத்தியை அதிகப்படுத்துகிறது. வேலை வாய்ப்பை உருவாக்குகிறது. சத்துள்ள தன்மையை வளர்க்கிறது. அந்நிய செலாவணியை ஈட்டித்தருகிறது. இந்தியா உள்நாட்டு நீர்வளத்திலும் டலிலுமாக 5.5 மில்லியன்டன் உற்பத்தி செய்து காமன்வெல்த் நாடுகளில் முதலிடத்திலும், உலக நாடுகளில் ஏழாவது இடத்தையும் வகிக்கிறது. ற்றுமதியில் இந்தியா மிகப்பெரிய கடல்உணவு ஏற்றுமதி செய்யும் டாக விளங்குகிறது. விலங்கு பாராமரிப்பு மற்றும் பால்வளத்துறை ாடியாகவும், மாநிலஅரசுகள் மூலமாகவும் மீன் வளத்துறையின் ற்பத்தி மற்றும் உற்பத்திதிறனை அதிகரிப்பதற்கான கட்டமைப்பு ணிகளை செயல்படுத்தி வருகிறது.

உள்நாட்டு மீன்தொழில் : Inland Fisheries.

மீன்உற்பத்தியில் உள்நாட்டு மீன்பிடி தொழிலின் முக்கிய பங்கை தில் கொண்டு அதனை அபிவிருத்தி செய்ய சிறப்புத் திட்டங்களை செயல்படுத்தி வருகிறது. மீனவர் வளர்ச்சி நிறுவனங்கள் (Fish rs Development Agencies) மூலமாக 'நல்ல தண்ணீரில் மீன் வளர்ப்பு ச்சி திட்டம்' செயல்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. இந்த நிறுவனங்கள் வர்களுக்கு நிதி மற்றும் தொழில் நுட்ப உதவி செய்கிறது. இந்தியா திலும் இப்படிப்பட்ட 422 மீனவர் வளர்ச்சி நிறுவனங்கள் முக்கிய ங்களில் செயல்பட்டு வருகிறது. 2000-2001ல் 30,000 ஹெக்டார் ப்பு மீன் வளர்ச்சித் திட்டத்தின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டது. சுமார் மீனவர்களுக்கு மீன்வளர்ப்பு தொழிலில் பயிற்சியளிக்கப்பட்டது.

ல்மீன் பிடித்தல் தொழில் : Marine Fisheries

அரசாங்கம் ஏழை மீனவர்களுக்கு தங்கள் மீன்பிடி படகுகளில் ார் இயந்திரம் பொருத்திக் கொள்ள நிதிஉதவி செய்கிறது. இதன் லில் மீன்பிடிக்கும் பரப்பு அதிகப்படுவதுடன், மீனவர்களுக்கு ளவில் மீன் கிடைக்கிறது. இதன் மூலம் மீனவர்கள் அதிக சம்பாதிக்க முடிகிறது. 38,000 நாட்டு படகுகளுக்கு மோட்டார்

பொருத்திக் கொள்ள அனுமதியளிக்கப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் மோட்டார் படகுகளுக்கு உபயோகப்படுத்தப்படும் எண்ணெய்க்கு ஆகும் செலவையும் குறைப்பதற்கு, அதன் மீது விதிக்கப்படும் தீர்வையை மத்திய அரசே ஏற்றுக் கொள்கிறது. இதன்மூலம் கடலில் மீன்பிடிப்பதற்கு பெரிதும் ஊக்கம் அளிக்கப்படுகிறது.

c) உப்புநீரில் மீன்வளர்ப்பு : Backish water Aquaculture

இந்த திட்டத்தின் முக்கிய நோக்கம் கடல் பகுதிக்கு அருகாமையிலுள்ள உப்புநீர் பகுதிகளில் இறால் மீன் (Shrimp culture) வளர்ப்பு பண்ணைகளை அமைப்பதேயாகும். இதன்படி இதுவரை 22,857 ஹெக்டார் நிலத்தில் இறால் மீன் வளர்ப்பு பண்ணைகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. தற்போது கடற் பகுதிகளில் 39 உப்புநீர் மீன்வளர்ப்பு வளர்ச்சி நிறுவனங்கள் (Backishwater Fish Farmers Development Agencies) செயல்பட்டு வருகின்றன. இந்த இறால் மீன் வளர்ப்பு பற்றிய வழிகாட்டுதல் தயாரிக்கப்பட்டு எல்லா கடலோரம் உள்ள மாநிலங்களுக்கும் அனுப்பப் பட்டுள்ளது. ஆனால் இந்த கடலோர இறால் பண்ணைகளால் சுற்றுச் சூழலுக்கு மாசு ஏற்பட்டு விடாமல் கட்டுப்படுத்தும் நடவடிக்கைகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன.

d) மீன்பிடிதுறை முகங்கள் : Fishing Harbours

இந்தியாவில் கொச்சி, சென்னை, விசாகப்பட்டினம், ராய்சௌக், பாராதீப், மும்பை ஆகிய ஆறு பெரிய மீன்பிடி துறை முகங்களும், 33 சிறிய மீன்பிடி துறை முகங்களும், 130 மீன் விற்பனை மையங்களும் அமைந்துள்ளன. மேலும் இது போன்ற பத்து பெரிய மீன்பிடி துறைமுகங்களும் 31 மீன் விற்பனை நிலையங்களும் அமைக்கப்பட்டு வருகின்றன.

e) மீன் ஆராய்ச்சி : Fishery Science

கடலில் உள்ள நல்ல ரக மீன் வகைகளை (Carps, Catfishs Seal and Hilsa) அதிக அளவில் இனவிருத்தி செய்யும் -தொழில் நுட்பம் மேம்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. இந்தவகை மீன்களை வருடத்திற்கு [illegible] முறை அதிக அளவில் கிடைக்கச் செய்வதின் மூலம் மீன் இனவிருத்தியில் ஒரு 'நீலப்புரட்சியே' நடைபெற்றுள்ளது. இதேபோல குளத்து மீன் பெருக்கத்திலும் புதிய தொழில் நுட்பத்திறன் மூலம் [illegible] படைக்கப்பட்டுள்ளது. 1960-களில் ஒரு ஹெக்டர் பரப்பில் வருடத்திற்கு 50 கிலோ மீன் கிடைத்தது. ஆனால் தற்போது இதே அளவில் 2,000 [illegible] மீன் பெறப்படுகிறது. இந்திய விஞ்ஞானிகள் Rohu, Carps, Mashe [illegible] இனவகை மீன்களை அதிக அளவில் உற்பத்தி செய்து [illegible] படைத்துள்ளனர்.

பிடித்த மீன்களைப் பதப்படுத்தி வைப்பதிலும், ஏற்றுமதி செய்வதிலும் புதிய தொழில் நுட்பத்திறன் பின்பற்றப்படுகிறது. மீன்களை கொண்டு செல்வதில் உள்ள போக்குவரத்து வளர்ச்சியும் அபிவிருத்தி அடைந்துள்ளது. உபயோகமற்ற மீன்களையும், மீன்கழிவுகளையும் (Discarded Fish, Fish Discards) பயன்படுத்திக் கொள்ளும் தொழில் நுட்பமும் வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. உதாரணமாக மீன் கழிவுகளிலிருந்து மருந்து, நூல், அழகுசாதனம், பெயிண்ட் ஆகியவை தயாரிக்கப் பயன்படும் Chitin, Chitosan ஆகியவை உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. கண் அறுவை சிகிச்சை மற்றும் நுண் அருவை சிகிச்சைக்குப் பயன்படும் இழைகள் (Suture) மீன் குடலிலிருந்து (Gut collagen of Fish) தயார் செய்யப்படுகிறது.

I) மீனவர் நலத்திட்டங்கள் : Welfare Programme for Fishermen

இந்திய அரசு மீனவர்களுக்கான சிறப்பு நலத்திட்டங்களைத் திட்டி செயல்படுத்தி வருகிறது. அவை வருமாறு : *1)* மீனவர்களுக்கான குழு விபத்துக்காப்பீட்டு திட்டம் (Accident Group Insurance Scheme), *2)* மாதிரி மீனவ கிராமங்கள் வளர்ச்சி திட்டம் (Development of Model Fisherman Village), *3)* சேமிப்பு மற்றும் நிவாரண திட்டம் (Saving cum Relief Scheme) ஆகியவை ஆகும்.

2000-2001 முதல் மீனவர்களுக்கு இறந்தால் *50,000* ரூபாய், உடல் [illegible]மடைந்தால் *25,000* ரூபாய்க்கான காப்பீட்டுத் திட்டம் செயல்பட்டு [illegible]கிறது. இதற்குரிய பிரிமியத் தொகையை காப்பீட்டு நிறுவனத்துக்கு [illegible]ய அரசும் மாநில அரசும் சேர்ந்து செலுத்தி வருகின்றன. *2000-2001*ல் [illegible] லட்சம் மீனவர்களுக்கு இத்திட்டத்தின்படி காப்புறுதி செய்யப் [illegible]டுள்ளது.

மீனவர்களுக்கான மாதிரிக்கிராமங்கள் அமைக்கப்படும் [illegible]த்தின் கீழ் *49,000* வீடுகள் மீனவர்களுக்காக கட்டப்பட்டுள்ளது. [illegible]யும் குழாய் கிணறு, சமுதாயக் கூடங்கள் ஆகியவைகளும் [illegible]க்கப்பட்டுள்ளன. சேமிப்பு மற்றும் நிவாரணத்திட்டத்தின் கீழ் [illegible]வாரு கடல் மீன்பிடி மீனவரும் மாதம் 75 ரூபாய் எட்டு மாதங்களுக்கு [illegible]த்தி வர வேண்டும். இதே அளவு தொகை அரசாங்கத்தினால் [illegible]க்கப்பட்டு நான்கு மாதங்களுக்கு ரூ.300 வீதம் மீனவர்களுக்கு [illegible] அளிக்கப்படும். உள்நாட்டு மீனவர்களுக்கு (Inland Fishermen) [illegible] 50 ரூபாய். வீதம் ஒன்பது மாதங்கள் கட்டினால் மூன்று [illegible]ருக்கு மாதம் 300/- ரூபாய் வீதம் கொடுக்கப்படும்.

[illegible] நிறுவனங்கள் : Specialised Institutes.

'மீன்பிடி பொறியியல் பயிற்சிக்கான மத்திய நிறுவனம்' (The [illegible] Institute of Fisheries Nautical and Engineering) கொச்சி, சென்னை, [illegible]பட்டிணம் ஆகிய இடங்களில் ஆழ்கடல் மீன்பிடிப்பு (Deep Sea

Fishing) தொழில் நுட்பம் பற்றிய பயிற்சி மீனவர்களுக்கு அளிக்கிறது. ஒருவருடத்திற்கு 200 பேருக்கு ஆழ்கடல் மீன்பிடி பயிற்சி அளிக்கிறது. மேலும் மீன்பதப்படுத்துதலுக்கும் பயிற்சியளிக்கிறது. பெங்களூரில் உள்ள கடலோர மீன்பிடி பொறியியல் மைய நிறுவனம்' (The Central Institute of Coastal Engineering for fisheries) மீன்பிடிதுறைமுகப் பகுதிகளின் பொருளாதர தொழில் நுட்ப அம்சங்களைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டு வருகிறது. 'இந்திய மீன்வள ஆய்வு துறை' (Fishery Survey of India) இந்திய கடற்பகுதியில் மீன்வள ஆதாரங்கள் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டு வருகிறது. இதன் செயல்பாட்டு மையங்கள் மும்பை, போர்பந்தர், கொச்சி, விசாகப்பட்டிணம், சென்னை, போர்ட்பிளேர் ஆகிய இடங்களில் உள்ளது.

இவ்வாறு இந்தியாவில் மீன்வளத்தை அதிகரிக்கவும், மீன்பிடி தொழிலை மேம்படுத்தவும், மீனவர்களின் நலன் காக்கவும் இந்திய அரசு பல நடவடிக்கைகளை எடுத்துவருகிறது. இதனால் இந்தியாவில் 'நீலப்புரட்சி' நடந்து வருகிறது.

22. கிராமப்புற வளர்ச்சி

(Rural Development)

இந்தியாவின் கிராமப்புறங்களில் நான்கில் மூன்று பங்கு [illegible] வசித்து வருகிறார்கள். எனவேதான் நமது நாடு வலிமையான[illegible] வளமானதாகவும் ஆகவேண்டும் என்றால் ஏழ்மைநிலை[illegible] பின்தங்கிய நிலையிலும் இருந்து கிராமங்கள் விடுவிக்கப்பட வே[illegible] இந்திய அரசு வேகமான கிராமப்புற வளர்ச்சிக்கான நடவடிக்[illegible] எடுத்து வருகிறது. கிராமப்புறங்களில் வாழும் மக்களின் வா[illegible] தரத்தை உயர்த்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டு 'கிராமப்புற மே[illegible] அமைச்சகம்' (Ministry of Rural Development) பல வளர்ச்சித் தி[illegible] செயல்படுத்தி வருகிறது. ஏழ்மையை ஒழித்தல், வேகமான [illegible] பொருளாதர முன்னேற்றம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையி[illegible] வளர்ச்சித் திட்டங்கள் அனுகூலமற்ற மக்களை செ[illegible] செய்வதற்கான பணிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. [illegible] புறங்களில் குடிநீர் வசதி, வீட்டு வசதி, சாலை வசதி ஆகிய[illegible] முன்னுரிமை அளிக்கப்படுகிறது.

கிராமப்புற வளர்ச்சி மேம்பாட்டுத் திட்டங்கள் :

1. சம்பூர்ண கிராமீன் ரோஜ்கர் யோஜனா :
Sampoorna Grameen Rozgar Yojana

நாட்டில் கிராமப்புற சமுதாயத்தில் உள்ள பிற்படுத்தப்பட்ட, மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களின் நிலையை மேம்படுத்துவதற்கான திட்டம் ஒன்றை பிரதமர் வாஜ்பாயி 2000, ஆகஸ்ட் 15-ல் தனது சுதந்திரத்தின உரையில் அறிவித்தார். அதற்கு சம்பூர்ண 'கிராமீன் ரோஜ்கர் யோஜனா' திட்டம் என்று பெயர். பத்தாயிரம் கோடி ரூபாய் முதலீட்டுடன் கிராமப் புறங்களில் புதிய வேலைவாய்ப்புகளை உருவாக்குவதும், வேலைவாய்ப்புக்கு உத்திரவாதம் அளிப்பதும் இத்திட்டத்தின் நோக்கமாகும். இத்திட்டத்தின்படி கிராமப்புறங்களில் கட்டமைப்பு பணிகளில் ஈடுபடுபவர்களுக்கு சம்பளம் பணமாகவும், தானியமாகவும் வழங்கப்படும். இதற்காக 5,000 கோடி ரூபாய் பெருமான ஐம்பது லட்சம் டன் தானியங்களை மத்திய அரசு ஒவ்வொரு ஆண்டும் மாநிலங்களுக்கு வழங்கும். மத்திய அரசின் கீழ்செயல்படும் எல்லா வேலைவாய்ப்புத் திட்டங்களும் இந்த மெகா திட்டத்துடன் இணைக்கப்படும். இந்த திட்டத்தின்கீழ் நூறுகோடி வேலைவாய்ப்புகள் உருவாக்கப்படும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

இந்ததிட்டத்தின் பயன்கள் முழுமையாக கிராமப்புற மக்களைச் சென்றடையச் செய்வதற்கான திட்டத்தைப் பற்றிய விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதற்காக நான்கு அம்சத்திட்டம் ஒன்றும் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. கிராமப்புற மேம்பாட்டுக்காக எட்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 3,000 கோடிரூபாயும், ஒன்பதாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் [illegible],874 கோடி ரூபாயும் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டது. 2001-2002-ம் ஆண்டுக்கான திட்ட ஒதுக்கிடு 12,265 கோடி ரூபாயாகும்.

2. பிரதன் மந்திரி கிராம் சாதக் யோஜனா:
Pradhan Mantri Gram Sadak Yojana

இந்த திட்டமானது 2000, டிசம்பர் 25-ல் செயல்படுத்தப்பட்டது. இத்திட்டத்தின் நோக்கம் ஆயிரம் பேருக்கு மேல் வசிக்கும் [illegible]ப்பகுதிகளையெல்லாம் சாலைகள் மூலம் 2003-ம் ஆண்டுக்குள் இணைப்பதும், ஐநூறுபேர் வசிக்கும் பகுதிகளை 2007-ம் ஆண்டு பத்தாம் ஐந்தாண்டுத்திட்ட காலத்திற்குள் இணைப்பதும் ஆகும். இதற்காக [illegible] 2001ல் 2,435 கோடி ரூபாய் மாநிலங்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. [illegible] 2002ல், 2500 கோடி ரூபாய் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. கிராமப்புற [illegible]களைப் பற்றிய வரைபடங்கள் தயாரிக்கப்பட்டு அவை எல்லா [illegible]ங்களுக்கும் அனுப்பப்பட்டுள்ளன. மேலும் திட்டங்களைப் பற்றிய [illegible]ணைகள் சமர்ப்பிக்குமாறு எல்லா மாநிலங்களும் கேட்டுக் [illegible]ப்பட்டுள்ளன.

3) பிரதான் மந்திரி கிராமோதயா யோஜனா :
Pradhan Mantri Gramodaya Yojana-Rural Drinking Water

இத்திட்டம் கிராமப்புறங்களில் குடிநீர்வசதியை செய்து கொடுப்பதற்காக ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதற்காக 1999-ல் அரசு வழிகாட்டுதல் குறிப்புகள் ஒன்று வெளியிட்டது. அதன் அடிப்படையில் இத்திட்டம் செயல்படுத்தப்படுகிறது. பஞ்சாயத்துராஜ் அமைப்பு உள்ள மாநிலங்களில் இத்திட்டத்தை செயல்படுத்தும் பொறுப்பு பஞ்சாயத்து நிறுவனங்களிடமே வழங்கப்பட்டுள்ளது. இத்திட்டப்படி குடிப்பதற்கு நல்ல தண்ணீர் கிடைக்கச் செய்தல், பாதுகாக்கப்பட்ட குடிநீர் வழங்குதல், குடிதண்ணீரில் உள்ள உப்புச் சத்து, புளோரைடு, இரும்புச்சத்து தொடர்பான பிரச்சனைகளைப் போக்குதல் போன்ற நடவடிக்கைகள் மேற் கொள்ளப்படுகின்றன. மேலும் இத்திட்டப்படி தண்ணீரை சேகரித்து பாதுகாத்து வைத்தல், மழைநீர் சேகரிப்பு திட்டத்தை மேற்கொள்ளுதல் நிலத்தடி நீரை அதிகப்படுத்துதல், நீர் ஆதாரங்களைக் கண்டறிதல் ஆகியவற்றிற்கும் முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படுகிறது.

4) கிராமப்புற குடிநீர் வழங்கும்திட்டம்:
Rural Water Supply Programme

கிராமப்புற மக்களுக்கு குடிநீர் வழங்கும் அதிகாரம் மாநில திட்டங்களின் கீழ் அமைந்துள்ளது. எனவே மத்திய அரசு மாநில அரசுகளை வழிநடத்தி உதவியும் செய்து வருகிறது. கிராமப்புற குடிநீர் வழங்கும் திட்டங்களை திட்டுதல், அனுமதியளித்தல், செயல்படுத்துதல் போன்றவைகளைச் செய்ய மாநில அரசுகளுக்கு மத்திய அரசு அதிகாரம் வழங்கி உள்ளது. ஐந்து ஆண்டுகளுக்குள் எல்லா கிராமப்புற மக்களுக்கும் பாதுகாக்கப்பட்ட குடிநீர் வழங்குவது ஒரு தேசியத் திட்டமாகவே (The National Agenda) உள்ளது. எல்லா மக்களையும் பாதுகாக்கப்பட்ட குடிநீர் வழங்கும் திட்டத்தின் கீழ் கொண்டு வருதல், தண்ணீரின் தரத்தை அதிகப்படுத்துவதற்கான கண்காணிப்பு நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளுதல் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் கிராமப்புற குடிநீர் வழங்கும் திட்டத்தின் வெற்றி அடங்கியுள்ளது.

இதுவரை தண்ணீர் வழங்கும் துறையில் மட்டும் 35,000 கோடி ரூபாய் முதலீடு செய்யப்பட்டுள்ளது. 2001, ஏப்ரல்1 வரை 12,35,7[illegible] கிராமப்புற வீடுகள் முழுமையான தண்ணீர் வசதி பெற்றவைகளாக உள்ளன. 99 சதவீத கிராமப்புற வீடுகளுக்கு குடிநீர் வசதி கிடைக்கச் செய்யப்பட்டுள்ளது. 35 லட்சம் கையடி தண்ணீர் குழாய்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. 11 லட்சம் வீடுகளுக்கு குழாய் மூலம் தண்ணீர் வழங்கும் திட்டமும் செயல்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தற்போது இந்திய அரசு இந்த கிராமப்புற குடிநீர் வழங்கும் திட்டத்தில் பல புதிய சீர்திருத்தங்களைக் கொண்டு வந்துள்ளது.

5) மைய அரசின் கிராமப்புற சுகாதாரத்திட்டம் :
Centrally Sponsored Rural Sanitation Programme.

கிராம சுகாதாரம் மாநில அரசு பட்டியலைச் சேர்ந்ததால் கிராமச் சுகாதாரத்திட்டம் மாநில அரசுகளாலயே செயல்படுத்தப்படுகிறது. மாநில அரசின் திட்டங்களுக்கு மத்தியஅரசு நிதிஉதவி மற்றும் தொழில் நுட்பஉதவிகளை மைய கிராமப்புற சுகாதரத் திட்டத்தின் கீழ் அளிக்கிறது. இத்திட்டம் 1986-ல் செயல்படுத்தப்பட்டது. இத்திட்டத்தின் முக்கிய நோக்கம் கிராமப்புற வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவது, பெண்களுக்கு கழிப்பறை ஒதுக்குப்புறங்களை அமைத்துக் கொடுத்து அவர்கள் கண்ணியத்தைக் காத்தல் ஆகியவையாகும். இத்திட்டம் 1993-ல் மேலும் விரிவு படுத்தப்பட்டது. தனிநபர் தூய்மை, வீட்டுத்தூய்மை, பாதுகாப்பான நீர், குப்பைகளையும், கழிவுநீரையும் சுகாதாரமான முறையில் அப்புறப்படுத்துதல் ஆகியவை இத்திட்டத்தில் சேர்க்கப் பட்டன.

இதன்படி வறுமைக் கோட்டுக்கு கீழ்வாழும் மக்களுக்கு தனிநபர் கழிப்பறை வசதிகளைச் செய்து கொடுத்தல், பழைய முறையிலான கழிப்பறைகளை மாற்றிக் கொடுத்தல், பெண்களுக்கான கூட்டு கழிப்பிடங்களைக் கட்டிக் கொடுத்தல், கிராம மக்களிடையே சுகாதாரக் கல்வி மற்றும் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தும் விதமாக தீவிர பிரச்சாரத்தில் ஈடுபடுதல் ஆகியவை இத்திட்டத்தின் முக்கியக் கூறுகளாக உள்ளன. இந்த கிராமப்புற சுகாதாரத்திட்டம் 1999, ஏப்ரல் 1-ல் முழுமையாக மாற்றி அமைக்கப்பட்ட திட்டமாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இந்த புதிய திட்டமானது சமுதாய நோக்கிலும், மக்களை மையமாக வைத்தும் தீட்டப்பட்டுள்ளது. மாநில வாரியாக நிதி ஒதுக்கீடு செய்யும்முறை மாற்றப்பட்டு ஏழ்மையின் அடிப்படையில் தேவையான இடங்களுக்கு உடனடி நிதிஉதவி அளிக்கப்படும் திட்டமாக மாற்றப்பட்டுள்ளது.

கிராமப்புறங்களில் முழுமையாக சுகாதாரத்தை ஏற்படுத்துதலே இந்த புதிய திட்டத்தின் அடிப்படை கூறாக உள்ளது. பள்ளிகளிலும் சுகாதாரதிட்டங்கள் செயல்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. முக்கியமாக கிராமப்புற மக்கள் சுற்றுப்புற சுகாதாரத்தை ஏற்றுக் கொள்வதை ஊக்குவிப்பதே இத்திட்டத்தின் சிறப்பம்சமாகும். இதற்காக ஆரம்பிக்கப்பட்டதுதான் 'முழுமையான சுகாதார இயக்கம்' (Total Sanitation Compaign) ஆகும்.

இந்த முழுமையான சுகாதார இயக்கத்தின் கீழ் இதுவரை முன்னோடி மாவட்டங்கள் கண்டறியப்பட்டு 96 திட்ட பிரேரணைகளுக்கு 1102 கோடி ரூபாய் செலவில் அனுமதி வழங்கப்பட்டுள்ளது. இதில் மைய அரசின் பங்கு 677 கோடி ரூபாய், மாநில அரசின் பங்கு 229 கோடி ரூபாய், பயன்பெறும் பஞ்சாயத்துக்களின் பங்கு 196 கோடி ரூபாயாகும்.

இப்படி கண்டறியப்பட்ட 96 முன்னோடி மாவட்டங்களில் 94.3லட்சம் தனிநபர் கழிப்பறைகள், 10,993 கூட்டு பெண்கள் கழிப்பிடங்கள், ஆரம்பப் பள்ளிகளில் ஒரு லட்சம் கழிப்பறைகள், சுங்கவாடி, பால்வாடி குழந்தைகளுக்காக 6317 கழிப்பறைகள் ஆகிய வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. மொத்தத்தில் 2000-2001 வரை 1569.7 கோடி ரூபாய் செலவில் 87,77,543 கழிப்பறைகள் கட்டிக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

6) சுவர்ணஜெயந்தி கிராம் சுவரோஜ்கார் யோஜனா : Swarnjayanthi Gram Swarrozgar Yojana

இது ஒரு சுயவேலை வாய்ப்புத் திட்டமாகும். 1999, ஏப்ரல் 1-முதல் இத்திட்டம் செயல்படுத்தப்பட்டது. கிரமப்புற ஏழைகளின் வருமானத்தை அதிகரிப்பதே இத்திட்டத்தின் நோக்கமாகும். ஆனால் உள்ளூர் தேவை மற்றும் ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் வருமானம் கிடைக்கும் திட்டங்களை அளிப்பதேயாகும். கிராமப்புறங்களில் அதிக எண்ணிக்கையில் நுண்ணிய அளவிலான செயல்களை ஏற்படுத்தி கொடுத்தல் இதன் நோக்கமாகும். இந்தப் பயன்களை பெறுபவர்கள்தான் சுவரோஜ்காரிஸ் (Swarozgaris) எனப்படுகிறார்கள் இவர்கள் தனிநபராகவோ, குழுக்களாகவோ இருக்கலாம். இதன் நோக்கம் இப்படி உதவி பெறும் குடும்பங்களை மூன்று ஆண்டுகளுக்குள் வறுமைக் கோட்டிற்கு மேலே கொண்டு வருவது ஆகும்.

இதன்படி ஒவ்வொரு கோட்டத்திலும் (Block) நான்கு அல்லது ஐந்து முக்கிய செயல்கள் அடிப்படை ஆதாரங்கள், மக்களின் திறமைகள் சந்தை வசதிகள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் கண்டறியப்படுகின்றன. இப்படிக் கண்டறியப்பட்ட நடவடிக்கைகள் கோட்ட அளவில் பஞ்சாயத்து சமிதிகளின் அனுமதியுடனும், மாவட்ட அளவில் ஜில்லா பரிஷத்தின் அனுமதியுடனும் தேர்வு செய்யப்படுகின்றன. இந்த நடவடிக்கைகள் எல்லாமே ஒரு கூட்டு நடவடிக்கைகளாகவே (Cluster) அமைகின்றன. இந்த கூட்டு நடவடிக்கைகளின் கட்டமைப்பு வசதிகள் மற்றும் அதில் காணப்படும் குறைபாடுகள் ஆராயப்படுகின்றன. இதன்படி கிராமப்புற ஏழை மக்களில் முப்பது சதவீதத்தினரை இத்திட்டத்தின் மூலம் அடுத்த ஐந்து ஆண்டுகளுக்குள் கொண்டுவர முயற்சி செய்யப்படுகிறது. அத்துடன் அதிக அளவிலான பஞ்சாயத்துக்களை உள்ளடக்கியதாகவும் இருக்கும்படி பார்த்துக் கொள்ளப்படுகிறது.

இப்படி ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட முறையின் கீழ்வரும் ஏழைகள் சுயஉதவி குழுக்களாக அமைந்து (Self Help Groups) தங்கள் திறமையை வளர்த்துக் கொள்கிறார்கள். கோட்ட அளவில் பாதிபேர் பெண்களாக இருக்கிறார்கள். இப்படி சுயவேலை வாய்ப்பானது குழு நடவடிக்கைகளுக்கே முன்னுரிமை அளிக்கிறது. வருமைக்கோட்டிற்கு கீழ் உள்ள குடும்பங்களை கண்டறிந்து தகவல் தருவது கிராம சபையே ஆகும்.

இந்த சுவர்ண ஜெயந்தி கிராம் சுவரோஜ்கார் யோஜனா திட்டம் கடன் மற்றும் மானிய உதவித்திட்டமாகும். கடன் வழங்குவதுதான் இத்திட்டத்தின் அடிப்படைக் கூறு ஆகும். மானியம் வழங்குவது இத்திட்டத்திற்கு மேலும் உதவும் ஒரு செயலாகும். திட்டங்களைத் தயாரித்தல், கூட்டுச்செயல்களைக் கண்டறிதல், பயன்பெறும் நபர்களைத் தெரிவு செய்தல், கடன் வழங்குதல், கடன் வசூலித்தல் ஆகிய நடவடிக்கைகளில் வங்கிகள் அதிகமாக ஈடுபடுத்தப்படுகின்றன. கடன் வழங்க தெரிவு செய்யப்பட்டவர்கள் மதிப்பிடப்பட்டு பயிற்சியளிக்கப் படுகிறார்கள். பின்னர் கூட்டுச் செயல்களில் தொழில் நுட்பம் பயன்படுத்தப்படுவதும் ஊக்குவிக்கப்படுகிறது.

தனிநபருக்கு கொடுக்கப்படும் வேலைகளுக்கு ஆகும் செலவில் முப்பது சதவீதம் மானியம் அதிகபட்சமாக ரூ. 7500 வழங்கப்படுகிறது. இதுவே தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும் பழங்குடியினருக்கும் ஐம்பது சதவீதமாகவும் அதிகபட்சமாக 10,000 மானியம் வழங்கப்படுகிறது. ஆனால் குழுவினருக்கும் வழங்கப்படும் மானியம் ஐம்பது சதவீதமாகவும், அதிக பட்சமாக 1.25 லட்ச ரூபாய் வழங்கப்படுகிறது. இந்த கிராமப்புற சுயவேலைவாய்ப்புகளில் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் ஐம்பது சதவீதமும், பெண்கள் நாற்பது சதவீதமும் பயன்பெறுகிறார்கள். இப்படி சுயவேலை வாய்ப்புக்காக வழங்கப்பட்ட கடன் தொகை மத்திய அரசும் மாநில அரசும் 75:25 என்ற வீதத்தில் கொடுக்கின்றன. இதன்படி 2000-2001ல் 1,084-66 கோடி ரூபாய் செலவளிக்கப்பட்டுள்ளது. 4.89 லட்சம் சுயஉதவிக்குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. 2001-2002ல் இந்த சுயவேலை வாய்ப்புத் திட்டத்திற்காக 700 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது.

7) வேலைவாய்ப்பு உத்திரவாதத் திட்டம் :
Employment Assurance Scheme.

இந்த திட்டம் 1993 அக்.2-ம் தேதி ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டது. மாற்றியமைக்கப்பட்ட பொது விநியோக முறை நடைமுறையிலிருக்கும் மலைப்பகுதிகள், பாலைவனப்பகுதிகள், வறட்சியினால் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகளில் உள்ள 1,775 பின்தங்கிய பஞ்சாயத்து சமிதிகள், 257 மாவட்டங்கள் ஆகியவற்றில் இந்த திட்டம் செயல்படுத்தப்பட்டது. பின்னர் மீதம் உள்ள பஞ்சாயத்து சமிதிகளுக்கு விரிவு படுத்தப்பட்டது. 1997-98ல் மொத்தமுள்ள 5448 கிராம பஞ்சாயத்து சமிதிகள் இத்திட்டத்தின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டது. இந்ததிட்டம், 1999-ஏப்ரல் 1-முதல் திருத்தியமைக்கப்பட்ட திட்டமாக நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது.

மனித உழைப்பினால் கிடைக்கும் கூலிவேலை கிடைக்காமல் அவதிப்படும் வறுமைக்கோட்டிற்கு கீழ்உள்ள கிராமப்புற ஏழை

மக்களுக்கு கூலிவேலைவாய்ப்பளிப்பதே இத்திட்டத்தின் முக்கிய நோக்கமாகும். இதுதவிர சமுதாய, பொருளாதரக் கூட்டமைப்பை உருவாக்குவதும் நோக்கமாகும். இந்த திட்டமானது கூலிவேலை தேவைப்படும் எல்லா கிராமப்புற ஏழைகளுக்கும் பொருந்தும். ஆனாலும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும் பழங்குடியினர்களுக்கும் இத்திட்டத்தில் முன்னுரிமை அளிக்கப்படுகிறது. இந்த திட்டத்திற்கான ஆதாரங்களை மத்திய அரசும் மாநில அரசும் 75:25 விகித அளவில் பங்கீட்டு கொள்கின்றன. இந்த திட்டத்திற்காக 1999-2000ல் மத்திய அரசு 1,734.42 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கீடு செய்து வழங்கியது. 2000-2001ல் மத்திய அரசு 1,300 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கீடு செய்துள்ளது.

8) ஜவகர் கிராம் சம்ரிதி யோஜனா :
Jawhar Gram Samridhi Yojana - JGSY

ஜவகர் ரோஜ்கார் யோஜனா திட்டத்தின் மாற்றியமைக்கப்பட்ட வடிவமே ஜவகர் கிராம் சம்ரிதி யோஜனா என்ற திட்டமாகும். இந்த திட்டம் 1999, ஏப்ரல் 1-ம் தேதி நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. இதன் முக்கிய நோக்கம் கிராமப்புற ஏழைமக்களின் வாழ்க்கை தரத்தை உயர்த்துவதேயாகும். டில்லி, சண்டிகார் தவிர நாடு முழுவதிலும் வசிக்கும் எல்லா வேலையில்லாத ஏழைகளுக்கும் தொடர்ச்சியான வேலைவாய்ப்புகளை ஏற்படுத்திக் கொடுத்து கிராமப்புற கட்டமைப்பு வசதிகளை அதிகப்படுத்துவதே இத்திட்டத்தின் நோக்கமாகும். சமுதாயத்தில் நலிவடைந்த பிரிவினருக்கும் இத்திட்டத்தின்கீழ் சிறப்பு பாதுகாப்பு அளிக்கப்படுகிறது.

இந்த திட்டத்திற்கான செலவை மத்திய அரசும் மாநில அரசும் 75:25 வீதத்தில் பிரித்துக் கொள்கின்றன. மத்திய ஆட்சிக்குட்பட்ட பகுதிகளில் எல்லாச் செலவுகளையும் மத்திய அரசே ஏற்றுக் கொள்கிறது. கிராமப் பஞ்சாயத்து அளவிலான நிலையில் இத்திட்டம் செயல்படுத்தப் படுகிறது. கிராமசபையின் அனுமதியுடன் கிராம பஞ்சாயத்துகள் வருடாந்திரத்திட்டம் தயாரித்து செயல்படுத்தும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளது.

இந்த திட்டத்தின்கீழ் 22.5 சதவீத நிதி தாழ்த்தப்பட்ட, பழங்குடி தனிமனித நன்மைகருதி செலவிடப்படுகிறது. 33 சதவீத [illegible] பெண்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு அளிப்பதற்காகப் பயன்படுத்தப் படுகிறது. குறைந்த பட்ச கூலிசட்டத்தின்படி கூலி அளவு நிர்ணயிக்கப் படுகிறது. கிராமசபையின் அனுமதியுடன் கிராம பஞ்சாயத்து [illegible] ரூபாய் வரையிலான திட்டங்களை செயல்படுத்தலாம். அதற்கு [illegible] அளவுள்ள திட்டங்களுக்கு அதற்குரிய உயர் அதிகாரிகளின் அனுமதி [illegible] வேண்டும். ஒவ்வொரு கிராம பஞ்சாயத்துக்களுக்கும் அதன் [illegible] தொகை அடிப்படையிலேயே பணம் ஒதுக்கீடு செய்யப்படு[illegible]

பஞ்சாயத்துக்களே இந்த திட்டத்தை வழிநடத்துதல், மேற்பார்வை செய்தல், கண்காணித்தல், அறிக்கை சமர்ப்பித்தல் ஆகிய எல்லா வற்றிற்கும் பொறுப்பு ஆகும். இத்திட்டத்திற்கான மத்திய நிதியாக ரூ. 1510 கோடி ரூபாய் 2000-2001ல் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டது.

ஓ) தேசிய சமுதாய உதவித்திட்டம் :
National Social Assistance Programme.

இந்த திட்டம் 1995, ஆகஸ்ட் 15-ல் நடைமுறைக்கு வந்தது. இதற்காக 2001-2002ல் 635 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டது. இந்த திட்டத்தின் மூலக் கூறுகளாக கருதப்படுவது, தேசிய முதியோர் பென்ஷன் திட்டம், தேசிய குடும்ப பயனீட்டு திட்டம், தேசிய மகப்பேறு பயனீட்டுத் திட்டம் (National Old age Pension Scheme, National Family Benefit Sheme, National Maternity Benefit Scheme) ஆகியவையாகும். இத்திட்டங்களின் மூலம் முதியவயதில் சமுதாயப் பாதுகாப்பு, குடும்பத்தில் வருமானம் ஈட்டும் நபர் இறக்கும் காலத்தில் உதவி, குழந்தை பிறப்பு காலத்தில் உதவி ஆகியவை அளிக்கப்படுகிறது. இவைகளில் தேசிய குழந்தை பிறப்பு பயனீட்டுத் திட்டம், 2001-ஏப்ரல் 1முதல் உடல் நலம் மற்றும் குடும்பநல அமைச்சகத்திற்கு மாற்றப்பட்டு விட்டது.

தேசிய முதியோர் ஓய்வூதியத்திட்டத்தின்கீழ் கைவிடப்பட்ட 65 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்களுக்கு மாதம் 75 ரூபாய் ஓய்வூதியம் வழங்கப்படுகிறது. இத்திட்டத்தின் கீழ் 2000-2001ல் 50,54,299 பேர் பயன்பெற்றனர். குடும்பத்தின் ஆதாரமாகவும், முக்கிய வருமானம் ஈட்டுபவருமாக உள்ளவர் இறந்து விட்டால் அந்த குடும்பத்திற்கு ரூ 10,000 அளிக்கப்படுகிறது. அப்படி இறப்பவர் 18 வயதுக்கு மேற்பட்ட வராகவும், 65 வயதுக்கு உட்பட்டவராகவும் இருக்க வேண்டும். 2000-2001ல் 1,86,910 குடும்பங்கள் இத்திட்டத்தின் கீழ் பயனடைந்தன. 19 வயதுக்கு மேற்பட்ட, வறுமைக்கோட்டிற்கு கிழ் நிலையிலுள்ள ஏழைப்பெண்களின் குழந்தை பிறப்புகாலத்தில் ரூ.500 உதவித்தொகை வழங்கப்படுகிறது. இந்த திட்டத்தின்கீழ் 2000-2001ல் 12,92,181 பெண்கள் பயனடைந்தனர்.

தேசிய முதியோர் ஓய்வூதியத்திட்டத்தின் கீழ்வராத 65 வயதுக்கு மேற்பட்ட முதியவர்களுக்கு உணவுப் பாதுகாப்பு அளிக்கும் நோக்கமாக 2000, ஏப்ரல் 1-ம் தேதி அன்னபூர்ணா திட்டம் (Annapurna Scheme) அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இத்திட்டத்தின் கீழ்வரும் முதியவர்களுக்கு மாதம் 10கிலோ உணவுப்பொருள் இலவசமாக அளிக்கப்படுகிறது. இதற்காக 2001-2002-ல் 100கோடி ரூபாய் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டுள்ளது.

பல்வேறு கிராமப்புற வளர்ச்சித்திட்டங்களை வெற்றிகரமாகச் செயல்படுத்த வேண்டுமானால் அதற்கான திறமையான, உத்வேகம்

கொண்ட அரசு மற்றும் அரசு சார்பில்லாத பணியாளர்கள் அவசியம் தேவை அத்துடன் பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களில் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு பணியில் ஈடுபடும் உறுப்பினர்கள் கிராமப்புற மேம்பாட்டுத்திட்டங்கள் பற்றிய அறிவும் அதனை செயல்படுத்தும் சாமர்த்தியமும் பெற்றிருக்க வேண்டும். எனவே இப்படிப்பட்ட பணியாளர்களுக்கும், மக்களின் பிரதிநிதிகளுக்கும் பயிற்சியளிப்பதற்காக தேசிய அளவில் ஒரு பயிற்சி நிறுவனமும், மாநில அளவில் 29 பயிற்சி நிலையங்களும், மாவட்ட அளவிலான 88 பயிற்சி மையங்களும் உள்ளது இந்த பயிற்சி நிறுவனங்களுக்கு மத்திய அரசு நிதி உதவி செய்கிறது.

இவ்வாறு இந்தியாவில் கிராமப்புற வளர்ச்சித் திட்டங்கள் பல்வேறு நிலைகளில் செயல்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன.

ஆராய்ச்சி மற்றும் மதிப்பீடு செய்தல் : Research and Evaluation

மத்திய சுகாதார மற்றும் குடும்ப நல அமைச்சகம் பதினேழு மாநிலங்களில் 18 மக்கள் தொகை ஆராய்ச்சி மையங்களை (Population Research Centres) அமைத்துள்ளது. இந்த மையங்கள் 12 பல்கலைக் கழகங்களிலும், 6 புகழ் பெற்ற நிறுவனங்களிலும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. மக்கள் தொகை வளர்ச்சி, சமுதாய - மக்களியல் ஆய்வு, குடும்பநலத் திட்டங்கள் செயல் படுத்தப்படுதல் ஆகியவை தொடர்பான ஆராய்ச்சியில் இந்தமையங்கள் ஈடுபட்டுள்ளன. இந்த மக்கள் தொகை ஆராய்ச்சி மையங்கள் தன்னாட்சி பெற்று இயங்கி வருகின்றன. இவைகளுக்கு மைய அரசு நூறுசதவீத நிதி உதவி செய்கிறது. 1999-2000-ல் இந்த மையங்கள் 151 ஆராய்ச்சி திட்டங்களை முடித்துள்ளது.

இவ்வாறு குடும்பநலனில் அதிக கவனம் செலுத்திவரும் இந்திய அரசு மேற்கண்ட பல குடும்ப நலத்திட்டங்களைத் தீட்டி வெற்றிகரமாகச் செயல்படுத்தி வருகிறது.

1.13 வாணிபம்

(Commerce)

இந்தியாவின் பொருளாதர வளர்ச்சியில் வெளிநாட்டு வாணிபம் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. உலகில் உள்ள எந்த நாடும் தன்னிறைவு பெற்ற நாடுகளாக இல்லை. எல்லாநாடுகளுமே தங்கள் ஏற்றுமதி, இறக்குமதிக்கு பிறநாடுகளை நம்பி உள்ளன. இதனால்தான் வெளிநாட்டு வாணிகம் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. இந்தியா விவசாயப் பொருட்கள், தொழிற்துறை பொருட்கள், கைத்தறி பொருட்கள், குடிசைத் தொழில் மற்றும் கைவினைப் பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்கிறது. கம்ப்யூட்டர் மென்பொருள் ஏற்றுமதியும் சமீபகாலங்களில் கணிசமான அளவு அதிகரித்துள்ளது. அதேபோல இறக்குமதியும் அதிகரித்துள்ளது. பெட்ரோலியம் மற்றும் அதுசார்ந்த பொருட்கள், ரசாயன உரங்கள், விலைஉயர்ந்த வைரக்கற்கள், தொழில்களுக்குத் தேவையான மூலப் பொருட்கள், தொழில் நுட்ப மேம்பாட்டுக்கான பொருட்கள் ஆகியவை இறக்குமதி செய்யப்படுகின்றன.

வெளிநாட்டு வாணிபநிலை : Trade Scenario

இந்தியாவின் மொத்த வெளிநாட்டு வாணிபத்தின் ஏற்றுமதி மற்றும் மறுஏற்றுமதிக்காக இறக்குமதி செய்யப்படுபவை ஆகியவை யின் மதிப்பு 1950-51-ல் 1,214 கோடி ரூபாயாக இருந்தது. அதிலிருந்து

தொடர்ச்சியாக ஏற்றுமதி அதிகரித்துக் கொண்டே வந்தது. 2000-2001ல் இந்தியாவின் வெளிநாட்டு வாணிபத்தின் மதிப்பு 4,29,246 கோடி ரூபாயை எட்டியது. 2000-2001ல் இந்தியாவின் மொத்த ஏற்றுமதி 2,01,674 கோடி ரூபாய் ஆகும். இதனை 1999-2000ம் வருடத்திய மொத்த ஏற்றுமதியான மதிப்பான 1,59,561 கோடி ரூபாயுடன் ஒப்பிடும் போது 26.4 சதவீத வளர்ச்சியடைந்துள்ளதைக் காணலாம். அதேநேரம் இறக்குமதி 1999-2000ல் 2,15,528 கோடி ரூபாயாக இருந்தது. 2000-2001ல் 2,27,572 கோடி ரூபாயாக உயர்ந்தது. இது 5.6 சதவீத வளர்ச்சியாகும்.

இந்தியா உலகின் எல்லாப் பகுதிகளிலுள்ள நாடுகளுடனும் வாணிப உறவு வைத்துள்ளது. ஆசிய நாடுகளுடன் 37.48 சதவீதமும், மேற்கு ஐரோப்பாவுடன் 25.35 சதவீதமும், அமெரிக்காவுடன் 24.71 சதவீதமும் இந்தியா 2000-2001ல் ஏற்றுமதி செய்துள்ளது.

இந்தியாவின் ஏற்றுமதி :Exports

சுதந்திரமடைந்த காலத்திலிருந்து இந்தியாவின் ஏற்றுமதியின் மதிப்பு அதிகரித்துக் கொண்டே வந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது ஆகும். இது 2000-2001ல் 2,01,674 கோடி ரூபாயக உயர்ந்தது. ஐந்தாண்டுத் திட்டம் தொடங்கப்பட்டு சுமார் பதினைந்து ஆண்டுகாலம் வரை ஏற்றுமதி தேக்கநிலையில் இருந்தது. இதற்கு முக்கிய காரணம் ஏற்றுமதிப் பொருட்களான தேயிலை, சணல் மற்றும் பஞ்சாலைப் பொருட்களின் ஏற்றுமதிக்கு தேவை நெகிழ்ச்சியற்றதாக இருந்தது. மேலும் இந்தியாவில் விலைவாசி ஏறியது. இதனால் நமது ஏற்றுமதிப் பொருட்களின் உற்பத்திச் செலவு அதிகமாகி அவை வெளிநாட்டு அங்காடிகளில் போட்டியிட முடியாததாகி விட்டது.

1966-ல் இந்தியாவின் நாணய மதிப்பு குறைக்கப்பட்ட பின்பு இந்திய ஏற்றுமதிப் பொருட்களுக்கு நல்ல விலை கிடைத்தது. மேலும் பல கம்யூனிச நாடுகளுடன் இந்தியா இருதரப்பு ஒப்பந்தம் ஏற்படுத்திக் கொண்டது. அரசு ஏற்றுமதியை ஊக்குவிக்க பல நடவடிக்கை எடுத்தது. திறனைப் பெருக்குதல், போட்டியை சமாளித்தல், சிக்கனங்களை உருவாக்குதல், மூலப்பொருள் இறக்குமதியை தாராளமாக்குதல், அந்நிய செலாவணியில் பொருத்தமான கொள்கையைக் கையாளுதல் ஆகியவைகளைப் பின்பற்றியதன் மூலம் ஏற்றுமதி ஆண்டிற்கு 25 சதவீதம் அதிகரித்தது. ஆனால் 1997-98ல் ஏற்றுமதி குறைந்தது. இப்படி ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஏற்றுமதியின் அளவு வித்தியாசப்பட்டாலும் கடல் வளப்பொருட்கள், தாதுக்கள், மின்னணுப்பொருட்கள், தங்கநகைகள், ரசாயன தொடர்புடைய பொருட்கள், பொறியியல் பொருட்கள், ஆயத்த உற்பத்தி பொருட்கள் கைவினைப் பொருட்கள் ஆகியவைகளின் ஏற்றுமதி எப்போதும் அதிகரித்தே வருகிறது.

ஆனால் மொத்தத்தில் ஏற்றுமதிகள் மற்ற நாடுகளில் வளர்கின்ற வேகத்தில் நம்நாட்டில் வளரவில்லை. இப்படி ஏற்றுமதியில் நமது பங்கு குறைந்ததற்கு முக்கியக் காரணங்கள் வருமாறு : நம்மிடம் ஏற்றுமதி செய்யுமளவிற்கு பொருள் உபரி உற்பத்தி போதாமையாக உள்ளது. தரமான பொருட்களை வழங்கும் நாடு என்ற நல்ல பெயர் எடுக்க இந்தியா தவறி விட்டது. உள்நாட்டில் உற்பத்தி செலவு அதிகம் ஆகையால் மற்ற நாடுகளின் போட்டியை சந்திக்க இயலாமல் போய்விட்டது. வேண்டிய அளவுக்கு கப்பல் போக்குவரத்து வசதி இல்லாததும் முக்கிய காரணமாகும். அடுத்து நம் ஏற்றுமதிகள் செல்லும் திசையினை நோக்கினால் இங்கிலாந்தின் பங்கு குறைந்துள்ளது. அமெரிக்கா நம் பொருட்களை வாங்கும் முக்கிய நாடாகத் திகழ்கிறது. இந்தியாவின் ஏற்றுமதிகள் சில குறிப்பிட்ட நாடுகளை மையமாகக் கொண்டு அமைந்திருப்பது ஒருதனித்தன்மை எனலாம்.

இறக்குமதி : Imports

உள்நாட்டு நுகர்வின் தேவைக்காகவே இறக்குமதிகள் செய்யப்படுகிறது. இந்தியப் பொருளாதரத்தை நகர்த்திச் செல்ல இறக்குமதி மிகவும் முக்கியம். உள்நாட்டில் இவ்வித இறக்குமதிப் பொருட்களை இந்தியாவால் தயாரிக்க முடியவில்லை. எனவே இறக்குமதியின் மதிப்பு பலமடங்கு அதிகரித்துள்ளது. 1950-51ல் இந்தியாவின் இறக்கு மதியின் மதிப்பு 650 கோடி ரூபாயாக இருந்தது. 1991-92ல் 47,850 கோடி ரூபாயாக இருந்தது. இது 1999-2000ல் 2,15,528 கோடியாகவும், 2000-2001ல் 2,27,572 கோடியாகவும் உயர்ந்தது. எல்லையற்ற முறையில் இறக்குமதி தாராள மயமாக்கப்பட்டதால் இறக்குமதியின் அளவு அதிகரித்துள்ளது. இறக்குமதிகள் அதிகரித்ததால் சுக்க கொள்கைகளை எடுத்ததால் அதாவது சுங்கவரிகள், அளவுக்கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றின் மூலம் இறக்குமதியைக் கட்டுப் படுத்தப்பட்டுள்ளது. எனவேதான் நாட்டின் மாறிவரும் தேவைகளுக் கேற்ப இறக்குமதிப் பொருட்களின் வகையும் மாறி வருகிறது.

நுகர்வோர் பொருட்களும், மூலப் பொருட்களும், இடையிட்டுப் பண்டங்களும் இறக்குமதி செய்யப்படுகிறது. முக்கியமாக ரசாயன பொருங்கள், பருப்பு வகைகள், உணவு எண்ணை வகைகள், செய்தி பத்திரிக்கை காகிதம், பெட்ரோலியப் பொருட்கள் ஆகியவை முக்கிய இறக்குமதிப் பொருட்களாகும். முத்துக்கள், உயர்தரக்கற்கள், இயந்திரங்கள், மருத்துவப் பொருட்கள் போன்றவைகளும் இறக்குமதி செய்யப்படுகின்றன.

வாணிகச் சமநிலை : Balance of Trade

இறக்குமதியின் மதிப்பிற்கும் ஏற்றுமதிகளின் மதிப்பிற்கும் இடையே காணப்படும் வேறுபாடு வாணிபச் சமநிலை என்று

வரையறுக்கப்படுகிறது இறக்குமதியைவிட ஏற்றுமதி அதிகரித்தால் அது சாதக வாணிபச் சமநிலையென்றும், இறக்குமதியைவிட ஏற்றுமதி குறைவாக இருந்தால் பாதக வாணிகச் சமநிலை என்றும் சொல்லப் படுகிறது. இந்தியாவில் எப்போதுமே பாதக வாணிகச் சமநிலையே இருந்து வருகிறது. 1900-91ல் பற்றாக்குறை 10,635,23 கோடியாக உச்சத்திலிருந்தது. சீர்திருத்தக் கொள்கைகளாலும், தாராள மயமாக்கலாலும் 1993-94ல் 3,344,42 கோடியாகக் குறைந்தது. பின்னர் 1999-2000ல் பற்றாக்குறை 55.967 கோடியாக அதிகரித்தது. 2000-2001ல் பற்றாக்குறை 25,898 கோடி ரூபாயாக இருந்தது.

இந்தியாவின் ஏற்றுமதி இறக்குமதிக் கொள்கை :

Export and Import Policy

1. 1985ம் வருட ஏற்றுமதி - இறக்குமதிக் கொள்கை :

1975-76 ஆண்டு முதல் இந்திய அரசு இறக்குமதிகளை தாராள மயமாக்குதல், ஏற்றுமதிகளை ஊக்குவித்தல் என்ற கொள்கையைப் பின்பற்றியது. 1980-81க்குப் பிறகு அந்நிய செலுத்து நிலைப் பற்றாக்குறை தொடர்ந்து வளர்ந்துவந்ததால் நமது ஏற்றுமதி இறக்குமதிக் கொள்கையைக் திட்டவட்டமாக அறிவிக்கத் தொடங்கியது. 1985-ஏப்,12-ல் அன்றைய வாணிபத்துறை அமைச்சர் விஸ்வநாத் பிரதாப்சிங் ஏற்றுமதி இறக்குமதிக் கொள்கையை அறிவித்தார். இறக்குமதியை எளிதாக்கி, விரைவாக்கி உற்பத்தியைப் பெருக்க உதவுதல், ஏற்றுமதி இறக்குமதிக் கொள்கைக்கு நிலையான தொடர்ச்சியான தன்மையை வழங்குதல், ஏற்றுமதியின் அடிப்படை [illegible] வலுவாக்குதல், தொழில் நுட்பத்தை மேம்படுத்துதல், இறக்குமதிகளை இயன்ற அளவுக்கு சேமிக்க முயற்சி செய்தல் ஆகியவை இக்கொள்கையின் அடிப்படை நோக்கங்களாகும்.

இந்த ஏற்றுமதி இறக்குமதிக் கொள்கையின்படி 53 இனங்களின் இறக்குமதி நெறிப்படுத்தப்பட்டது. இருபது வகையான தொழில் இயந்திரங்களின் இறக்குமதியை 'திறந்த பொது உரிமம்' (Open General Licence) முறையின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டது. 'இறக்குமதி, ஏற்றுமதி குறிப்பு புத்தகத்திட்டம்' (The Import and Export Pass Book Scheme) [illegible] அக். முதல் தேதியிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்டது. 67 வகையான மூலப்பொருட்கள் உதிரிப் பொருட்களின் இறக்குமதியை வரையறுக்கப் பட்ட அனுமதிக்கும் பட்டியலில் கொண்டு வந்தனர். கம்ப்யூட்டர் இறக்குமதியும் எளிதாக்கப்பட்டது.

2) 1988ம் வருட ஏற்றுமதி - இறக்குமதிக் கொள்கை :

1988-ம் வருட ஏற்றுமதி இறக்குமதிக் கொள்கை 1985 [illegible] கொள்கையிலிருந்து அதிகம் மாறுபடவில்லை. 200 உயிர் பாது[illegible]

கருவிகள், 108 மருந்துவகைகள், 99 எந்திரங்கள் உட்பட 745 இனங்களை திறந்த பொது உரிமம் திட்டத்தின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டது. 26 இனங்களின் இறக்குமதி நெறிப்படுத்தப்பட்டது. ஏற்றுமதி நிறுவனங்களையும் வாணிப நிறுவனங்களையும் ஏற்கும் தகுதி வரம்பளவை நிகர அன்னியச் செலவாணி வருவாயில் இரண்டு கோடி, பத்துகோடி ரூபாய் என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டது. வெளிநாட்டிலிருக்கும் இந்தியர்கள் நிரந்தரமாக நமது நாட்டிற்குத் திரும்புவதற்கிருந்த கட்டுப்பாடு அகற்றப்பட்டது. சராசரி பதினைந்து கோடி ரூபாய்க்கு மேல் உற்பத்தி செய்யும் உள்நாட்டு உற்பத்தியாளர்களை 'குறிப்புப் புத்தகத்திட்டத்தின்' கீழ் கொண்டு வந்தனர்.

3) 1991-ம் வருட புதிய ஏற்றுமதி இறக்குமதிக் கொள்கை :

1991, ஜூலை 4-ம் தேதி அன்றைய இந்திய நிதி அமைச்சராக இருந்த ப. சிதம்பரம் பல புதிய கூறுகளைக் கொண்ட ஏற்றுமதி இறக்குமதிக் கொள்கையை அறிவித்தார். இந்தக் கொள்கையின்படி உரங்கள், உணவு எண்ணெய் போன்ற இன்றியமையாத பொருட்களின் இறக்குமதிகளுக்கு பாதுகாப்புக் கிடைக்கும். மற்றைய பொருட்களின் இறக்குமதிகள் ஏற்றுமதியுடன் இணைக்கப்படும். இதற்காக உரிமம் வழங்கும் முறையை விரிவாக்கவும், தாராளமாக்கவும் இக் கொள்கை வழிவகுக்கும், இந்த ஏற்றுமதி இறக்குமதிக் கொள்கையின் முக்கிய அம்சங்கள் வருமாறு:

a) ஏற்றுமதியோடு தொடர்புடைய இறக்குமதிகளை நெறிப்படுத்துவதற்காக விரிவிதிப்பு முறை இருக்கும். இதனை 'ஏற்றுமதி இறக்குமதி முன்னணிச் சான்றிதழ்' எனலாம். இதனைப் பயன்படுத்தி எளிதாக ஏற்றுமதி இறக்குமதியில் ஈடுபடலாம்.

b) இறக்குமதிப் பொருட்களின் இடுமானம் இல்லாமல் உற்பத்தி செய்து ஏற்றுமதி செய்பவர்களுக்கு உச்ச அளவில் வரிச்சலுகை வழங்கும் வகையில் வரிவிதிப்பு அமைந்துள்ளது.

c) சிறு தொழில்களுக்கும், உயிர்காக்கும் மருந்துகள், கருவிகள் தவிர மற்ற எல்லாவற்றின் இறக்குமதிக்குமான துணை உரிமங்கள் நீக்கப்பட்டு விட்டது.

d) ஏற்றுமதி நிறுவனங்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருந்த எல்லாத் துணை உரிமங்களையும் விலக்கி விட்டனர்.

e) வரையறுக்கப்பட்ட அனுமதிப்பட்டியலின்படி இறக்குமதி செய்தவற்றையெல்லாம் பொது வரிவிதிப்புத் திட்டத்தின்படிதான் இனி இறக்குமதி செய்யவேண்டும்.

f) ஏற்றுமதிக்காக இறக்குமதி செய்வதற்கு பொது வரிவிதிப்பு முறைக்குப்பதிலாக முன் உரிமம் பெறுதலை வைத்துக் கொள்ளலாம்.

g) இன்னும் மூன்றாண்டுகளில் மூலதனப் பொருட்கள், மூலப் பொருட்கள் ஆகியவற்றை இறக்குமதி செய்ய உரிமம் பெறும் முறையை முற்றிலும் நீக்கிவிட வேண்டும் என்பது நோக்கமாகும்.

h) இன்றியமையாத பொருட்கள் தவிர மற்ற எல்லாப் பொருட்களின் இறக்குமதியையும், நெறிப்படுத்துவது அரசின் நோக்கமாகும்.

இந்த புதிய ஏற்றுமதி இறக்குமதிக் கொள்கை, ஏற்றுமதி இறக்குமதி தடையின்றி நடைபெற இருக்கின்ற நிர்வாகத் தடைகளையும் கட்டுப்பாடுகளையும் நீக்க முயன்றது. நம்நாடு சுதந்திரமடைந்தது முதல் ஏற்றுமதி இறக்குமதிக் கொள்கை பொருளாதரக் கொள்கையில் ஒரு அங்கமாகவே இருக்கிறது. எனவே நாட்டின் பொருளாதர வளர்ச்சியே ஏற்றுமதி இறக்குமதிக் கொள்கையின் நோக்கம் என்று கூறலாம்.

வெளிநாட்டு வாணிபத்தின் முக்கியத்துவம் :

வாணிபம் இலாபகரமானதால் மக்கள் அதில் ஈடுபடுகிறார்கள். தங்களிடம் அதிகமாக உள்ள பொருட்களை விற்று, அதற்கு மாற்றாக தங்களுக்கு தேவைப்படுகின்ற தங்களிடம் இல்லாத பொருட்களை வாங்குவது லாபகரமானது என்று நினைக்கிறார்கள். தங்களுக்குத் தேவையான எல்லாப் பொருட்களையும் தாங்களே உற்பத்தி செய்து கொள்வது என்பது இயலாத காரியமாகும். தனிமனிதர்களின் இந்த உள்ளப்பாங்கினையே நாடுகளும் மேற்கொள்கின்றன. பிற நாடுகளுடன் வாணிபம் செய்வது நாட்டின் பொருளாதர முன்னேற்றத்திற்கு பலவழிகளில் துணை நிற்கிறது.

முதலாவது, வெளிநாட்டு வாணிகம் நாட்டின் நுகர்ச்சி திறனை அதிகரிக்கிறது. இது மூலப்பொருட்களைப் பெற வகை செய்வதுடன் உலகளாவிய அங்காடி வசதி பெறவும் வகை செய்கிறது. இதனால் ஏழைநாடுகள் வளர முடிகிறது. சுருங்கக் கூறினால் பன்னாட்டு வாணிபம் 'வளர்ச்சிக்கான ஒரு இயந்திரம் எனலாம். மேலும் உழைப்பின் திறன் வழியாக அல்லது பிற மூலப்பொருள்களின் செய்திறன் மூலமாக உற்பத்தி திறனை வளர்க்கிறது. கொள்திறனை முழுமையாகப் பயன்படுத்த ஊக்கமளிக்கிறது. அக, புற சிக்கனங்களை அடையத் தூண்டுகிறது இவற்றால் உற்பத்திச் செலவு குறைகிறது. பொருட்கள் மலிவான விலையில் பெற ஏதுவாகிறது. இறுதியாக வெளிநாட்டு அங்காடிகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யுமளவிற்கு உற்பத்தியை அதிகரிப்பதற்காக வேலை இல்லாத் தொழிலாளர் வளங்களை முழுமையாகப் பயன்படுத்த முடிகிறது.

இந்திய அரசின் ஏற்றுமதி ஊக்குவிப்பு நடவடிக்கைகள் :
Export Promotion Measures

கடந்த சில ஆண்டுகளாக ஏற்றுமதி அதிகரித்து வருகிறது என்றாலும் அயல்நாட்டு செலுத்து நிலையில் பற்றாக்குறை ...

அதிகமாகவே உள்ளது. இறக்குமதியை ஓரளவுக்கு மேல் குறைக்க முடியவில்லை. எனவே ஏற்றுமதியை ஊக்குவிக்க வேண்டிய கட்டாய நிலை உள்ளது. உள்நாட்டில் விலைவாசி ஏற்றம், தரமற்ற பொருட்களின் உற்பத்தி, உற்பத்தி செலவு அதிகரிப்பு, வெளிநாடுகள் பின்பற்றிய காப்புக் கொள்கை போன்றவற்றால் ஏற்றுமதியை ஊக்குவிக்க இயலாமல் போய் விட்டது. ஆனாலும் ஏற்றுமதியை ஊக்குவிக்க பல நடவடிக்கைகளை இந்திய அரசு எடுத்து வருகிறது.

a) ஏற்றுமதிக்கென உற்பத்தி செய்வதை அரசு சிறப்பு போக்காகக் கருதுகிறது. முதன்மைத்துறையில் பணியாற்றும் தொழில் நிறுவனங்கள் தங்களது உற்பத்தியில் பத்து சதவீதத்திற்கு மேல் ஏற்றுமதி செய்தால் அவர்களுக்குத் தேவையான பொருட்கள் முன்னுரிமையுடன் அளிக்கப்படுகிறது. ஏற்றுமதியில் ஈடுபடும் முதன்மை அல்லாத நிறுவனங்களுக்கும் சிறப்பாக ஏற்றுமதி செய்தால் அவைகளுக்கும் சலுகை அளிக்கப்படும்.

b) தொழில் அனுமதி முறையிலும் ஏற்றுமதித் திறனை உருவாக்க சில சலுகைகள் அளிக்கப்படுகின்றன. ஒரே கட்டத்தில் தொழில் அனுமதியைப் பெறவும், வெளிநாட்டுக்கூட்டினைப் பெறவும், இயந்திரங்களை இறக்குமதி செய்யவும், மூலப்பொருட்களைப் பெறவும் வழிசெய்யப்பட்டுள்ளது.

c) சிங்கப்பூர் ஹாங்காங்கில் இருப்பதுபோல இலவச ஏற்றுமதி, இறக்குமதிசெய்ய 'ஏற்றுமதி மண்டலங்கள்' (Export Processing Zones) உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. முதல் ஏற்றுமதி மண்டலம் 1966-ல் குஜராத்தில் உள்ள காண்டலாவில் (Kandla) உருவாக்கப்பட்டது. மேலும் சாந்தா குருஸ், நோய்டா (Noida) சென்னை, கொச்சின், பால்ட்டா, விசாகப்பட்டிணம் போன்ற இடங்களிலும் சேர்த்து மொத்தம் ஏழு மண்டலங்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு மண்டலமும் அடிப்படைக் கட்டமைப்பு வசதிகளான வளர்ச்சி பெற்ற நிலம், சரியான தொழிற்சாலை, கட்டிட அமைப்பு, சாலைகள், மின்சக்தி, தண்ணீர் வசதி போன்றவற்றை ஏற்படுத்துகிறது. ஒவ்வொரு மண்டலத்திலும் அஞ்சலகம், வங்கி வசதிகளும், சுங்கஇலாகாவின் பொருள் ஏற்ற வசதிகளும் உருவாக்கப் பட்டன.

d) 1954 ஆகஸ்ட் மாதம் மத்திய அரசின் உதவியால் 'தொழில் ஏற்றுமதி வளர்ச்சி பூங்காதிட்டம்' (Export Promotion Industrial Park) அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இதில் மாநில அரசுகள் ஈடுபடுத்தப்பட்டன. மாநில அரசுகள் தேவையான கட்டமைப்பு வசதிகளை ஏற்றுமதி உற்பத்திக்கு செய்து கொடுக்குமாறு பணிக்கப்பட்டன. இதற்காக ஏற்றுமதிக்கு வாய்ப்புள்ள 25 சிறிய நகரங்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டன.

வாணிபத்தில் ஈடுபட இது உதவுகிறது. வாணிபத்தைப் பற்றிய செய்தியை அறிவிக்க 'தேசிய வாணிப செய்தி மையம்' (National Centre for Trade Information) உருவாக்கப்பட்டது.

இவ்வாறு ஏற்றுமதிக்கு பல்வேறு நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன. அதனால் இந்தியாவின் ஏற்றுமதி அதிகரித்துள்ளது. ஆனாலும் இந்த வளர்ச்சி போதுமானதாக இல்லை. உலக ஏற்றுமதியில் நம்நாட்டு ஏற்றுமதி 0.60 சதவீத அளவாகவே உள்ளது. ஆனால் வாய்ப்பு அளிக்கப்பட்டால் நமது ஏற்றுமதி நிச்சயமாக அதிகரிக்கும்.

வாணிகத் தொடர்புகள் : Commercial Relations

இந்தியாவின் ஏற்றுமதியில் சென்ற பல ஆண்டுகளில் குறிப்பிடத்தக்க பல மாறுதல்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. விடுதலைக்குப்பின்னர் இந்தியப் பொருட்களை வாங்கும் நாடுகளின் எண்ணிக்கை அதிகரித்துள்ளன. தற்போது அமெரிக்காதான் நமது பொருட்களை அதிக அளவில் வாங்கும் நாடாக உள்ளது. நமது ஏற்றுமதியின் பெரும்பங்கு 'பொருளாதரக் கூட்டுறவு மற்றும் வளர்ச்சி பற்றிய அமைப்பு' நாடுகளுக்கு செல்கிறது.

a) கிழக்கு ஆசிய நாடுகளுடன் இந்தியா வாணிகம் செய்கிறது. முக்கியமாக மலேஷியா, இந்தோனேஷியா, தாய்லாந்து, பிலிப்பைன்ஸ், வியட்நாம், நியுசிலாந்து, ஆஸ்திரேலியா, மியான்மார், கம்போடியா ஆகிய நாடுகளுடன் வாணிபம் செய்கிறது. இந்த நாடுகளுக்கு எண்ணெய் உணவுப் பொருட்கள், ஆபரணங்கள், விலை உயர்ந்த கற்கள், இரும்புமற்றும் எஃகு பொருட்கள், மருந்துப் பொருட்கள், இறைச்சி மற்றும் இறைச்சிப் பொருட்கள், இயந்திரங்கள், பருத்தி துணிகள் ஆகியவை ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றன. மரம், மரத்தினால் செய்யப்பட்ட பொருட்கள் பயிறு வகைகள், கோக்காகோலா, மின்னனு அல்லாத இயந்திரங்கள் ஆகியவை இறக்குமதி செய்யப்படுகின்றன. 2000-2001ல் இந்தபகுதி நாடுகளுடன் 8,580. 11 மில்லியன் அமெரிக்க டாலர் அளவிற்கு வாணிகம் நடைபெற்றது.

b) ஆப்பிரிக்க நாடுகளில் முக்கியமாக தென் ஆப்பிரிக்கா, நைஜீரியா, டான்சானியா, கென்யா, கானா, எத்தியோப்பியா, செனகல் ஆகிய நாடுகளுடன் இந்தியா வாணிபத் தொடர்பு வைத்துள்ளது. 2000-2001ல் இந்தியாவின் மொத்த ஏற்றுமதியில் இந்த நாடுகளுக்கு 4.08 சதவீதம் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது. 1996-97ல் மொத்த ஏற்றுமதி மதிப்பு 1,345.06 அமெரிக்கடாலராக இருந்தது, 2000-2001ல் 1,808.93 டாலராக உயர்ந்தது. இந்த நாடுகளுக்கு பருத்திநூல், துணிவகைகள், மருந்துப் பொருட்கள், போக்குவரத்து சாதனங்கள், இரும்பு எஃகு செய்பொருட்கள், பிளாஸ்டிக் பொருட்கள் ஆகியவை ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றன.

இவைகளில் தற்போது 11 நகரங்களில் தொழில் பூங்காக்கள் அமைக்கும் பணிகள் முழுமையாக பூர்த்தியடைந்துள்ளன.

e) 1983-ம் வருட ஏற்றுமதிச் சட்டத்தின்படி பொருட்களை கப்பலில் அனுப்புவதற்கு முன்பு அரசு மேற்பார்வையிட வேண்டும். தரக்கட்டுப்பாட்டை உறுதி செய்ய 'ஏற்றுமதி மேற்பார்வைக்குழு' (Export Inspection Council) ஏற்படுத்தப்பட்டது. சுமார் 800 பொருட்களுக்கு கட்டாய ஏற்றுமதி மேற்பார்வை செய்வதற்கு வகை செய்யப்பட்டது. தரத்தை உறுதிப்படுத்தி 'இந்தியாவில் செய்தது' (Made in India) என்ற முத்திரை இடப்பட வழி செய்யப்பட்டது.

f) 1995- அக்டோபரில் அரசு சுமார் 11,787 இறக்குமதிப் பொருட்களுக்குரிய சட்டத்தைக் குறிப்பிட்டது. இச்சட்ட விதிகளை அரசு வெளியிட்டது. இந்தியாவின் இறக்குமதி அனுமதி முறையை வெளிப்படையாக்கியது. உலக அளவில் வழங்கிவரும் பொருட்களின் பெயர்களை அடிப்படையாக வைத்து 1996 ஜனவரியில் சுங்கவரிச்சட்டம் திருத்தப்பட்டது.

g) ஏற்றுமதியாளர்களுக்கு உதவி மற்றும் ஊக்குவிப்பு சலுகைகள் வழங்கப்படுகின்றன. நிதிச்சலுகைகளில் பண ஊக்குவிப்புகள், சிறப்பு ஊக்குவிப்புத் திட்டங்கள் செயல்படுத்தப் படுகின்றன. நிதிச்சலுகைகளில் வருமான வரிச் சலுகைகள், சுங்கவரிச் சலுகைகள், விற்பனைவரியிலிருந்து விலக்கு ஆகியவை முக்கியமானவை ஆகும். பணஊக்குவிப்புகளில் குறிப்பிடத்தக்கது ஏற்றுமதி முயற்சிக்கு அளிக்கப்படும் [illegible] சலுகையாகும். ஏற்றுமதியாளர்களுக்கு சில ஊக்குவிப்புத் திட்டங்களையும் அரசு அறிவித்தது. 'திறந்தமுறைப் பொது அனுமதி திட்டத்தின்' கீழ் இடுமானங்களை எளிதில் இறக்குமதி செய்தல், பொறியியல் பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்தல், ஏற்றுமதியில் கிடைக்கும் லாபத்தில் வருமான வரிச்சலுகைகள் அளித்தல், கூட்டுத் தொழில்களை வெளிநாட்டில் துவங்க அனுமதியளித்தல் போன்ற நடவடிக்கைகள் மூலம் ஏற்றுமதியாளர்களுக்கு நன்மை கிடைக்கின்றன.

h) அயல்நாட்டு வாணிபத்தில் அரசின் பங்கை அதிகரிக்க [illegible] பொதுத்துறை நிறுவனங்கள் துவங்கப்பட்டன. அவற்றில் முக்கியமாக குறிப்பிட வேண்டியது அரசு வாணிபக் கழகமாகும். இது [illegible] துவக்கப்பட்டது. ஏற்றுமதியின் வரம்பை உயர்த்தி முக்கியமாக இறக்குமதிக்கு வழிசெய்வதே இதன் நோக்கமாகும். அடுத்து [illegible] துவக்கப்பட்ட 'தாதுப்பொருட்கள் மற்றும் உலோக [illegible] கழகமாகும். இந்தியாவிலிருந்து தாதுப்பொருட்களை ஏற்றும[illegible] பொதுத்துறையில் இது துவக்கப்பட்டுள்ளது. 1964-ல் டில்லியில் [illegible] பகுதிகள் துவக்கப்பட்டன. உலகத்திலுள்ள பல [illegible]

வாணிபத்தில் ஈடுபட இது உதவுகிறது. வாணிபத்தைப் பற்றிய செய்தியை அறிவிக்க 'தேசிய வாணிப செய்தி மையம்' (National Centre for Trade Information) உருவாக்கப்பட்டது.

இவ்வாறு ஏற்றுமதிக்கு பல்வேறு நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன. அதனால் இந்தியாவின் ஏற்றுமதி அதிகரித்துள்ளது. ஆனாலும் இந்த வளர்ச்சி போதுமானதாக இல்லை. உலக ஏற்றுமதியில் நம்நாட்டு ஏற்றுமதி 0.60 சதவீத அளவாகவே உள்ளது. ஆனால் வாய்ப்பு அளிக்கப்பட்டால் நமது ஏற்றுமதி நிச்சயமாக அதிகரிக்கும்.

வாணிகத் தொடர்புகள் : Commercial Relations

இந்தியாவின் ஏற்றுமதியில் சென்ற பல ஆண்டுகளில் குறிப்பிடத்தக்க பல மாறுதல்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. விடுதலைக்குப்பின்னர் இந்தியப் பொருட்களை வாங்கும் நாடுகளின் எண்ணிக்கை அதிகரித்துள்ளன. தற்போது அமெரிக்காதான் நமது பொருட்களை அதிக அளவில் வாங்கும் நாடாக உள்ளது. நமது ஏற்றுமதியின் பெரும்பங்கு 'பொருளாதரக் கூட்டுறவு மற்றும் வளர்ச்சி பற்றிய அமைப்பு' நாடுகளுக்கு செல்கிறது.

a) கிழக்கு ஆசிய நாடுகளுடன் இந்தியா வாணிகம் செய்கிறது. முக்கியமாக மலேஷியா, இந்தோனேஷியா, தாய்லாந்து, பிலிப்பைன்ஸ், வியட்நாம், நியுசிலாந்து, ஆஸ்திரேலியா, மியான்மார், கம்போடியா ஆகிய நாடுகளுடன் வாணிபம் செய்கிறது. இந்த நாடுகளுக்கு எண்ணெய் உணவுப் பொருட்கள், ஆபரணங்கள், விலை உயர்ந்த கற்கள், இரும்புமற்றும் எஃகு பொருட்கள், மருந்துப் பொருட்கள், இறைச்சி மற்றும் இறைச்சிப் பொருட்கள், இயந்திரங்கள், பருத்தி துணிகள் ஆகியவை ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றன. மரம், மரத்தினால் செய்யப்பட்ட பொருட்கள் பயிறு வகைகள், கோக்காகோலா, மின்னணு அல்லாத இயந்திரங்கள் ஆகியவை இறக்குமதி செய்யப்படுகின்றன. 2000-2001ல் இந்தபகுதி நாடுகளுடன் 8,580. 11 மில்லியன் அமெரிக்க டாலர் அளவிற்கு வாணிகம் நடைபெற்றது.

b) ஆப்பிரிக்க நாடுகளில் முக்கியமாக தென் ஆப்பிரிக்கா, நைஜீரியா, டான்சானியா, கென்யா, கானா, எத்தியோப்பியா, செனகல் ஆகிய நாடுகளுடன் இந்தியா வாணிபத் தொடர்பு வைத்துள்ளது. 2000-2001ல் இந்தியாவின் மொத்த ஏற்றுமதியில் இந்த நாடுகளுக்கு 4.08 சதவீதம் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது. 1996-97ல் மொத்த ஏற்றுமதி மதிப்பு 1,345.06 அமெரிக்கடாலராக இருந்தது, 2000-2001ல் 1,808.93 டாலராக உயர்ந்தது. இந்த நாடுகளுக்கு பருத்திநூல், துணிவகைகள், மருந்துப் பொருட்கள், போக்குவரத்து சாதனங்கள், இரும்பு எஃகு செய்பொருட்கள், பிளாஸ்டிக் பொருட்கள் ஆகியவை ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றன.

c) பால்டிக்கடல் பகுதிநாடுகளுடன் 1990-91ல் 7,803 கோடி ரூபாய் அளவில் வாணிபம் நடைபெற்றது. இது 2000-2001ல் 8,249 கோடி ரூபாயாக அதிகரித்தது. இந்த பகுதி நாடுகளுடன் செய்யும் மொத்த வாணிபத்தில் 80 சதவீதம் ரஷ்யாவுடன் செய்யப்படுகிறது. இதற்கு முக்கியக் காரணம் ரஷ்யாவுடன் இந்தியா கொண்டிருக்கும் நெருங்கிய உறவே ஆகும்.

d) மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளுடன் 2000-2001ல் இந்திய வெளிநாட்டு வாணிபத்தில் 25 சதவீதம் நடைபெறுகிறது. இறக்குமதி 27 சதவீதம் நடைபெறுகிறது. ஆஸ்திரியா, பெல்ஜியம், டென்மார்க், பின்லாந்து, பிரான்ஸ், ஜெர்மனி, கிரிஸ், நார்வே, ஸ்விட்சர்லாந்து, ஐஸ்லாந்து, துருக்கி, சைப்ரஸ் போன்ற நாடுகளுடனும் வாணிகம் நடைபெறுகிறது. இந்த நாடுகளுடனான ஏற்றுமதி மேலும் அதிகரிக்க வாய்ப்பு உள்ளது. ஆபரணங்கள், பருத்தி நூல்கள், ரெடிமேட் ஆடைகள், இயந்திரங்கள் அதன் உபகரணங்கள், தோல் பொருட்கள், கைவினைப் பொருட்கள், பிளாஸ்டிக் பொருட்கள், தரைவிரிப்புகள் ஆகியவை முக்கியமாக ஏற்றுமதி செய்யப்படும் பொருட்களாகும். ஐரோப்பிய யூனியன் நாடுகளுடன் வாணிபத்தை அதிகரிக்க சிறப்பு ஏற்பாடுகள் செய்யப்படுகிறது. முதலாவது இந்திய-ஐரோப்பிய யூனியன் உச்சிமாநாடு 2000 ஜூன்மாதம் லிஸ்பனில் நடைபெற்றது. இரண்டாவது உச்சி மாநாடு 2001 நவம்பரில் புது டில்லியில் நடைபெற்றது.

e) மத்திய மற்றும் கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளுடன் பாரம்பரியமாகவே தொடர்ந்து வாணிபத் தொடர்புகள் இருந்து வருகிறது. அல்பேனியா, போஸ்னியா, ஹெர்சிஹோவினா, பல்கேரியா, குரோஷியா, ஹங்கேரி, போலந்து, ருமேனியா, மாசிடோனியா போன்ற நாடுகளுடன் வாணிபம் நடைபெற்று வருகிறது. ஆனால் இந்த நாடுகளுடனான வாணிபத்தின் அளவு குறைந்தே வருகிறது. காரணம் சீனா, துருக்கி ஆகிய நாடுகளின் கடுமையான போட்டியே ஆகும். 2000-2001ல் இந்த நாடுகளுடன் நடைபெற்ற மொத்த வாணிகத்தின் மதிப்பு 387.88 மில்லியன் அமெரிக்க டாலர் ஆகும். இந்த நாடுகளுக்கு பருத்திநூல், அழகுசாதனங்கள், காப்பி, தேயிலை, மருந்துப்பொருட்கள் போன்றவை ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றன. இரும்பு, எஃகு பொருட்கள், மின்னணுப் பொருட்கள், போக்குவரத்து உபகரணங்கள் போன்றவை இறக்குமதி செய்யப்படுகின்றன.

f) தென் அமெரிக்கா மற்றும் கரிபியன் பகுதி நாடுகளுடன் 2000-2001ல் 981.79 மில்லியன் அமெரிக்க டாலர் அளவு ஏற்றுமதி நடைபெற்றது. இறக்குமதி 724.01 மில்லியன் அமெரிக்க டாலர் அளவு செய்யப்பட்டது. தற்போது இந்தப் பகுதியில் உள்ள நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி ஓரளவு வளர்ச்சி பெற்று வருகிறது. அர்ஜென்டினா, பி[illegible] சிலி, பெரு, மெக்சிகோ, பனாமா, கொலம்பியா, வெனிசூலா, [illegible]

ஆகியவை இந்தியா ஏற்றுமதி செய்யும் முக்கிய நாடுகளாகும். இந்தப் பகுதிகளுக்கு ரெடிமேட் ஆடைகள், பொறியியல் பொருட்கள், இருசக்கர வாகனங்கள், டீசல் இன்ஜின்கள், கைக்கருவிகள், தோல் உற்பத்தி பொருட்கள் ஆகியவை முக்கியமாக ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றன. சமையல் எண்ணெய், இரும்பு, எஃகு, மினரல் பொருட்கள் ஆகியவை இறக்குமதி செய்யப்படுகின்றன.

g) அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள்தான் இந்தியாவின் மிகப்பெரிய வாணிகப் பங்கதாரர் ஆகும். 2000-2001ல் அமெரிக்காவுடன் இந்தியா 42,403,73 கோடி ரூபாய் அளவில் வாணிகம் செய்தது. இது அதற்கு முந்திய ஆண்டைவிட 16.72 சதவீதம் அதிகமாகும். நவரத்தின கற்கள், ஆபரணங்கள், பருத்திநூல், தரைவிரிப்புகள் போன்ற கைவினைப் பொருட்கள் ஆகியவை முக்கியமாக ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றன. மின்னணு சாதனங்கள், இயந்திரப்பொருட்கள், பவளம், விலைஉயர்ந்த கற்கள், வேதியல் பொருட்கள் போன்றவை இறக்குமதி செய்யப் படுகின்றன. கனடா, மெக்சிகோ போன்ற நாடுகளுடனும் வாணிகம் நடைபெறுகிறது. மேற்கு மற்றும் வட அமெரிக்கா நாடுகளுடன் 1999-2000ல் 540 மில்லியன் அமெரிக்கடாலர் அளவு ஏற்றுமதியும், 11.587 மில்லியன் டாலர் அளவு இறக்குமதியும் செய்யப்பட்டது.

ஏற்றுமதி இறக்குமதியில் ஈடுபட்டுள்ள பொதுத்துறை ஸ்தாபனங்கள் : Public sector Agencies)

இந்திய ஏற்றுமதி இறக்குமதி நடவடிக்கைகளின் பல பொதுத்துறை ஸ்தாபனங்களும் தன்னாட்சி பெற்ற அமைப்புகளும் ஈடுபட்டுள்ளன. அவை வருமாறு :

a) இந்திய தாதுப்பொருள் மற்றும் உலோக வாணிபக் கழகம் :
(The Mineral and Metals Trading Corporation of India Limited)

1963-ல் அமைக்கப்பட்ட இந்த ஸ்தாபனம் ஏற்றுமதி செய்யும் கழகங்களில் முக்கியமானதாகும். இரும்பு, மங்னீஷியம், உரங்கள் ஏற்றுமதியில் இக்கழகம் ஈடுபட்டுள்ளது. தங்கம், வெள்ளி ஆகியவைகளை இறக்குமதி செய்து விற்பனை செய்கிறது.

b) இந்திய மைக்கா வாணிபக் கழகம் :
The Mica Trade Corporation of India

மைக்கா வாணிபம் செய்வதற்கென்றே 1973-ல் தனியாக அமைக்கப்பட்ட ஸ்தாபனமாகும். ஆனால் இதன் வாணிப நடவடிக்கைகளின் அளவு குறைந்து வரவே 1995, ஏப்.1-ல் இந்திய தாதுப்பொருள் மற்றும் உலோக வாணிபம் கழகத்துடன் இணைக்கப்பட்டு விட்டது.

c) இந்திய திட்ட மற்றும் உபகரணங்களின் கழகம் :
Project and Equipments Corporation of India.

இந்திய மத்திய வாணிக அமைச்சகத்தின் கீழ் செயல்படும் பொதுத்துறை நிறுவனமாகும். இந்தக்கழகம் பொறியியல் பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்வதில் முன்னணி வகிக்கிறது. இது ரெயில்வே ரோலிங் ஸ்டாக் (Railway Rolling Stock) ஏற்றுமதியில் முன்னிலையில் உள்ளது.

d) ஏற்றுமதி கடன் உத்திரவாத கழகம் :

Export Credit Guarantee Corporation Limited

இந்தக் கழகம் 1957-ல் அமைக்கப்பட்டது. இந்த அமைப்பின் முக்கிய நோக்கம் ஏற்றுமதியில் ஈடுபடும் ஏற்றுமதியாளர்கள் மற்றும் வங்கிகளுக்கு ஏற்றுமதிக்கடன் காப்புறுதி மற்றும் உத்திரவாதம் அளித்து ஏற்றுமதியை மேம்படுத்துவதே ஆகும்.

e) வாசனை திரவிய வாணிபக் கழகம் :

Spices Trading Corporation Limited

இந்தக்கழகம் 1982 அக்டோபரில் அமைக்கப்பட்டு 1983 செப்டம்பரில் செயல்படத் தொடங்கியது. இந்தக்கழகம் வாசனைத் திரவியப் பொருட்களின் உள்நாட்டு வெளிநாட்டு வாணிபத்தில் ஈடுபட்டு வருகிறது.

இவைதவிர எண்ணற்ற தன்னாட்சி அமைப்புகளும் (Autonomous Bodies) ஏற்றுமதிநடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டு வருகின்றன. வாணிப அமைச்சகத்தின் கீழ் 20 ஏற்றுமதி மேம்பாட்டு கவுன்சில்கள் செயல்பட்டு வருகின்றன. கொச்சியில் 1972, ஆகஸ்ட் மாதம் கடல் பொருள் ஏற்றுமதி வளர்ச்சி அமைப்பு' (Marine Product Export Development Authority) அமைக்கப்பட்டு செயல்பட்டு வருகிறது. 'வேளாண் மற்றும் பதப்படுத்தப்பட்ட உணவுப் பொருள் ஏற்றுமதி வளர்ச்சி அமைப்பு (Agricultural and Processed Food Products Exports Development Authority) 1986-ல் அமைக்கப்பட்டு வேளாண்பொருள் ஏற்றுமதியில் முக்கிய கவனம் செலுத்தி வருகிறது.

1992- ஜனவரியில் 'இந்திய வாணிப மேம்பாட்டு அமைப்பு' (India Trade Promotion Organisation) அமைக்கப்பட்டது ஏற்றுமதி இறக்குமதியை மேம்படுத்துதல், ஏற்றுமதி தொழில் நுட்பத்தை நவீனமயப்படுத்துதல் மின்னணு சாதனங்கள் மூலம் ஏற்றுமதி இறக்குமதி பற்றி விளம்பரம் செய்தல் குறிப்பிட்ட பொருட்களுக்கான ஒருங்கிணைந்த ஏற்றுமதி திட்டங்களை ஏற்படுத்துதல் ஆகியவை இந்த அமைப்பின் முக்கிய குறிக்கோள்கள் ஆகும்.